SĂ VEZI MALTA ȘI-APOI SĂ MORI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Să vezi Malta şi-apoi să mori

V.2.0

V.2.0

ISBN:
973-8070-14-7

Malko Productions – Paris,
Voir Malte et mourir
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

SAS

Să vezi Malta şi-apoi să mori

În româneşte de:
Anca Pisică.

2000

Capitolul I.

— Ultimul apel pentru zborul cu destinaţia Londra. Domnul Godfrey Borg este rugat să se prezinte la ghişeul de îmbarcare… Domnule Godfrey Borg prezentaţi-vă, vă rog, la ghişeul de îmbarcare…

Vocea cavernoasă din difuzor răsuna între pereţii goi ai micuţei aerogări. Pasagerii stăteau cuminţi la coadă în partea dreaptă, ca să treacă de poliţie şi de vamă. Numai vreo patru pasageri întârziaţi se înregistrau în grabă la bruneta durdulie de la ghişeul companiei Air Malta. John Fitzpatrick se uită la ceas pentru a mia oară. El se înregistrase deja. Îmbarcarea trebuia să se sfârşească dintr-o clipă în alta, iar Godfrey Borg nu sosise încă… Vocea metalică din difuzor se auzi din nou, de parcă întârziatul ar putea să apară din pământ. Cu mâinile băgate în buzunarele fulgarinului vechi, John Fitzpatrick ieşi pe trotuarul din faţa aerogării ca să vadă dacă nu venea vreun taxi. Nimic. Când se întoarse, în faţa ghişeului companiei Air Malta nu mai era nimeni. Îmbarcarea se terminase, iar Godfrey Borg pierduse avionul.

John Fitzpatrick îşi trecu furios mâna prin claia de păr roşcat. Oare ce să însemne acest lucru? Cercetă holul cu privirea şi zări trei arabi sprijiniţi cu coatele de ghişeul companiei Libyan Airlines. Păreau să aştepte ceva, deşi nu era nici un zbor ai acestei companii. Brusc, simţi că îl trage cineva de mânecă. Plecă privirea şi zări un puştan negricios cu părul creţ.

— *You, Sir Fitzpatrick?*

Din cauza părului roşcat, nu avea cum să-l confunde. Englezul clătină din cap.

— *Yes, it’s me.*

— *For you.*

Puştiul îi întinse un plic alb, se îndepărtă în goană şi ieşi din aerogara. John Fitzpatrick desfăcu plicul în care era o carte de vizită şi câteva cuvinte: „Vă aştept la *Casino Maltais,* în La Valetta. Godfrey Borg”. Mototoli cartonul şi îl

băgă în buzunar. Brusc îşi încorda atenţia. Nu întârziase întâmplător. Godfrey Borg nu voise în mod special să ia acest avion, deşi îşi dorea din tot sufletul să plece din Malta. Trebuie să fi avut un motiv foarte serios. Bine că John Fitzpatrick nu îi înregistrase valiza la bagaje… Îşi luă geanta din piele roasă şi se îndreptă către şirul de taxiuri. Simţea totuşi o înţepătură în inimă. Se bucurase enorm la gândul că va petrece o seară agreabilă la Clubul „Ambasadorilor” din Londra. Dar serviciul înainte de toate. Deodată, cerul senin şi albastru i se păru ostil. În timp ce taxiul, se îndrepta spre La Valetta, un huruit puternic zgudui geamurile maşinii vechi. Avionul de Londra tocmai îşi lua zborul.

*

* *

Godfrey Borg se aşezase în fundul celei mai mari dintre sălile prăfuite, împodobite cu mobilă disparată şi descleiată, ce constituia partea cea mai selectă a celui mai select club din Malta. Pielea fotoliilor era crăpată, chelnerii păreau că dorm în picioare, îmbrăcaţi în hainele albe murdare şi mototolite, iar ambianţa crepusculară era şi mai sinistră decât în cluburile britanice autentice. Aceasta se datora în parte lambriurilor din mahon înnegrite de trecerea timpului, care nici măcar nu reflectau lumina slabă a lămpilor puţine. John Fitzpatrick nu se atinsese de ceai, nescăpând nici un cuvinţel din povestea lui Godfrey Borg, ascunzându-şi descurajarea sub masca indiferenţei. Aproape că trebuia să ia totul de la zero. Observă ţigara lui Borg. Tremura uşurel în mână. Îi era teamă. Simţindu-se privit, Godfrey o strivi în scrumieră.

— Trebuie să vă las acum, zise el.

— Lăsaţi-mă să vin cu dumneavoastră, îi sugeră John Fitzpatrick. Este mai sigur aşa.

Godfrey Borg clătină uşurel din cap.

— Nu, mulţumesc. Voi ieşi pe uşa care dă în Strait Street. De obicei, este închisă şi nu cred că mă urmăresc în locul acela. Îmi pare rău pentru această neînţelegere. Voi lua legătura cu dumneavoastră peste câteva zile. Până atunci, sper că…

— Cu siguranţă, îi tăie vorba John Fitzpatrick. Cu

siguranţă.

Godfrey Borg se ridică, îi strânse mâna şi se îndreptă cu paşi lenţi către fundul sălii. John Fitzpatrick îl văzu dispărând, cu inima strânsă. *Casino Maltais,* cel mai vechi club din Malta, se afla chiar în centrul capitalei La Valetta, vizavi de Queen's Square şi de Grand Master's Palace, fostul sediu al Ordinului de Malta, în prezent Preşedinţia republicii. Construcţie greoaie şi negricioasă, cu grilaje la ferestre, ţinea de pe Republic Street până pe Merchant Street.

John Fitzpatrick aşteptă câteva clipe în faţa ceaiului de care nu se atinsese, gândindu-se la ceea ce tocmai aflase. Deşi Malta respira un calm absolut englezesc, datorat celor o sută optzeci şi trei de ani de ocupaţie britanică, în realitate, se dădea o luptă feroce şi subterană pentru păstrarea controlului asupra teritoriului său care măsoară câteva sute de kilometri pătraţi, aflat la o sută de kilometri de Sicilia şi la trei sute cinzeci de Tripoli, capitala Libiei. Văzându-l pe John Fitzpatrick plecând, portarul care stătea în ghereta de sticlă, chiar în stânga uşii, îi zise tare să-l audă:

— *Have a good day, Sir!*[1]

În Malta, devenită independentă din 1955, engleza a rămas în continuare limba dominantă, iar malteza, un amestec de arabă, spaniolă, italiană, franceză şi puţină engleză, se dovedea a fi destul de ermetică pentru orice alt auz în afară de cel maltez.

— *Thank you,* îi răspunse Fitzpatrick distrat.

Ieşi şi se opri pe trotuar, în faţa hidoasei statui a reginei Victoria, în zarva de pe Republic Street. La Valetta era ceva între Neapole şi San Francisco, cu străzile înguste în pantă sau cu scări, întotdeauna aglomerate, mărginite de clădiri din blocuri de piatră rozalie, încărcate cu ornamente în relief şi balcoane cu forme bizare.

În această dimineaţă, zgomotul era asurzitor. Mulţimea compactă invada şi carosabilul străzilor cu sens unic. John Fitzpatrick îşi spuse că trebuia să găsească un taxi în faţă la Grand Master's Palace şi începu să coboare, cu geanta în

[1] O zi bună, domnule! (n.a.).

mână.

Abia parcursese vreo zece metri când un trecător îl izbi atât de puternic, încât se învârti pe loc. În acelaşi timp, avu o senzaţie de usturime în pulpa stângă, ca o înţepătură de tăun. În timp ce mormăia o înjurătură, ridică privirea şi zări o figură zâmbitoare, cu o mustaţă neagră şi groasă.

— *Excuse me, Sir!*

Bărbatul care îl lovise era înfofolit într-un pardesiu, deşi era destul de cald în decembrie. După ochii negri, părul brunet şi des şi pielea mată, îşi dădu seama că era arab. Era însoţit de altul: îmbrăcat tot în pardesiu şi cu umbrela agăţată de braţ. Poate că era un libian, unul dintre noii „colonizatori" iviţi din populaţia malteză. Ultima ocupaţie arabă fusese pe la anul 1000… John Fitzpatrick îi adresă un zâmbet vag şi traversă Republic Street.

Nu era nici un taxi, nici măcar în faţă la Grand Master's Palace, ce domina întreg cartierul cu ferestrele lui zăbrelite. Se opri lângă cutia poştală roşie de pe Queen's Square, micuţa piaţă din faţa „Cazinoului Maltez". După aceea se hotărî să străbată piaţeta ca să ajungă în Merchant Street.

Când coborî de pe trotuar, calcă greşit, iar mişcarea bruscă pe care o făcu pentru a-şi recăpăta echilibrul îi declanşa imediat o durere violentă în pulpă, chiar în locul în care simţise înţepătura în urmă cu câteva clipe. Era ca o crampă.

Mai făcu câţiva paşi forţându-şi muşchiul, însă durerea nu dispăru, ba chiar se accentua. Deodată, John Fitzpatrick simţi cum piciorul se înmoaie. Căzu în faţă înjurând, dând drumul genţii ca să se poată sprijini în mâini. Simţi numaidecât două braţe puternice apucându-l de subsuori şi ridicându-l în picioare. Înaintea ochilor, faţada negricioasă a palatului se legăna ca într-un coşmar. Capul îi vâjâia, iar piciorul îl ustura de parcă ar fi fost opărit cu apă clocotită.

Fierbinţeala îi cuprinse cu repeziciune tot corpul. Auzi o voce amabilă, cu un accent grav:

— *You're not feeling well, Sir. Let me help you*[2]*.*

John Fitzpatrick bâigui:

[2] Nu vă simţiţi prea bine, domnule. Lăsaţi-mă să vă ajut.

— *I'm all right. Thank you*[3].

Însă era din ce în ce mai ameţit. I se făcu greaţă şi privirea se înceţoşa. Distingea vag două siluete de o parte şi de alta, doi bărbaţi care îl ajutau să se ţină pe picioare. Unul dintre ei îi luase geanta din piele pe care o scăpase pe jos. Traversară din nou Republic Street. În capătul străzii zări cerul albastru deschizându-se deasupra portului şi vapoarele în ceaţă ca în vis.

Fierbinţeala urca întruna, simţind-o în stomac. Era totuşi o senzaţie plăcută. Ca o anestezie. Însă picioarele refuzau să-l asculte. Dacă cei doi nu l-ar fi sprijinit, ar fi căzut. Îşi târa picioarele pe pământ. Vedea maşinile din parcare ca pe nişte fiare multicolore. Îşi dădu seama că traversa strada în diagonală, îndreptându-se către clădirea cu coloane ce adăpostea Centrul cultural libian. Când întoarse capul, John Fitzpatrick zări poliţiştii care păzeau palatul prezidenţial uitându-se la el cu curiozitate. Doi dintre ei veniră spre el. Erau îmbrăcaţi în uniforme albastre ca şi poliţiştii englezi, dar aceştia aveau pistoale.

Cei care îl sprijineau se opriră. John se uită în sus şi văzu steagul verde cu alb care flutura pe clădirea din faţa lui. Înţelese într-o fracţiune de secundă motivul pentru care se purtau aşa frumos bărbaţii care îl însoţeau. Vru să se elibereze şi să fugă la cei doi poliţişti care se apropiau, dar nu era capabil… Toţi muşchii erau paralizaţi şi nu reuşi să facă nimic. Din fericire, cei doi poliţişti ajunseră lângă ei. Unul dintre ei îi salută.

— *Can we help you, Sir?*[4]

Unul dintre bărbaţii care îl susţineau pe John zâmbi arătându-şi dinţii sclipitori.

— *No, thank you. Our friend is sick*[5].

John Fitzpatrick deschise gura să spună că nu era prietenul lor, ci că tocmai îl răpeau, chiar în centrul oraşului La Valetta, că era un agent în MI5[6], dar nu îi ieşi nici un cuvinţel din gură. Acum fierbinţeala îi ajunsese la cap,

---

[3] Mă simt bine, mulţumesc, (n.a.).

[4] Putem să vă ajutăm, domnule?

[5] Nu, mulţumesc. Prietenului nostru ii este rău. (n.a.

[6] Serviciile Speciale britanice (n.a.).

accentuându-i ameţeala. Cei doi poliţişti nu puteau să-şi dea seama de starea lui. Era foarte palid, ca o persoană aflată într-o criză cardiacă.

— Doriţi să chemăm o salvare? întrebă unul dintre poliţişti, acest domn pare să fie grav bolnav.

— Asta vrem să facem şi noi, zise unul dintre bărbaţii care îl sprijineau pe englez. Avem un doctor foarte bun la Centrul cultural. Vă mulţumim foarte mult.

Porniră din nou, sub privirile poliţiştilor. Apoi aceştia se întoarseră şi se îndreptară liniştiţi către Grand Master's Palace. Malta era o insuliţă liniştită în care violenţa era practic necunoscută. Unul dintre poliţişti se duse la un negustor de zarzavat care se instalase în preajma Preşedinţiei. Când se întoarse la post, John Fitzpatrick şi prietenii lui dispăruseră în Centrul cultural libian.

*

* *

Maiorul Abu Dhofar se uită furios la Mohammed Djalloud, adjunctul său, apoi izbucni:

— Câine tâmpit, ce ne facem dacă moare?

John Fitzpatrick se odihnea pe un pat de campanie, dezbrăcat până la brâu, cu nasul rece şi faţa cianozată, respirând greu. Medicul Centrului cultural libian clătină din cap:

— Ar trebui să-l ducem la reanimare. Altceva nu putem face. Dacă doza nu este mortală, paralizia respiratorie va dispărea treptat.

Aripa dreaptă a Centrului cultural libian se afla sub controlul Serviciilor speciale libaneze, conduse aici în Malta de maiorul Abu Dhofar. Mohammed Djalloud lăsă capul în jos încurcat.

— Borg a fugit, numai pe acesta l-am interceptat, bâigui el.

— Aproape că l-aţi ucis, zise maiorul cu glas sec. În prezenţa a două sute de persoane. Mai mult, este un englez, nu un maltez. Înţelegi? Noi nu ne războim cu englezii. Dacă moare acum fără să ne spună nimic?

— Cred că va scăpa, spuse cu sfială Mahmoud Faradj, cel de-al treilea libian.

El nu avea nici un amestec şi se simţea în largul lui în faţa maiorului. Acesta îşi teroriza oamenii, deşi era mic de statură – aproape pitic. Avea părul tuns foarte scurt, purta haine civile croite fără cusur şi tocuri de zece centimetri… Musulman supus foarte strict legilor, nu punea strop de alcool în gură, urma cuvânt cu cuvânt toate învăţăturile din Coran şi îl idolatriza pe şeful său, colonelul Khadafi.

Maiorul Dhofar îi străfulgera pe subordonaţii săi cu privirea, apoi îşi concentra atenţia asupra lui John Fitzpatrick. Era împărţit între două sentimente. Mai avea încă destul timp să aştepte ca agentul din MI5 să-şi recapete cunoştinţa şi să se mulţumească să se joace de-a bunii samariteni. Englezul nu ar fi aflat niciodată cauza care i-a provocat această stare de rău şi s-ar fi mulţumit doar cu bănuielile. Numai că, în acest caz, maiorul Dhofar pleca iar de la zero în misiunea pe care i-o încredinţase superiorul său direct, şeful Serviciilor Secrete libiene, maiorul Abd El Muneim El Huni.

În schimb, cealaltă cale era mai riscantă: înfruntarea directă cu un important serviciu occidental. Dacă maiorul Dhofar ar fi reuşit mai repede, acest joc merita riscul, mai cu seamă că Leul britanic îşi pierduse mai mulţi colţi… Se întoarse brusc către cei doi ofiţeri, dădu capul pe spate şi ordonă cu voce calmă:

— Mahmoud, du-te la Sait Andrews. Intră în biroul meu şi cere-i lui Djihad să deschidă fişetul metalic. Acolo sunt nişte peruci. Ia-o pe aceea mai apropiată de culoarea părului său. După aceea, caută-l pe Nasser. La ora asta trebuie să transmită. Să-l aduci aici. Îl îmbraci cu hainele lui şi îl scoţi din centru astfel încât să fie văzut de toată lumea. Totuşi, să nu se apropie prea tare de poliţişti. Apoi să ia un taxi şi să se ducă la *Phoenicia.* Se va duce la closet, se va schimba şi va pleca pe jos. Ai înţeles?

— Am înţeles, domnule maior, zise Mahmoud Faradj. Maiorul Dhofar se întoarse pe călcâie şi întinse arătătorul spre Mohammed Djalloud.

— Înfăşoară-l într-un covor şi du-l la uşa din spate, la furgoneta verde.

— Îl duc la Institutul Tehnic?

— Da, în cheson. Ştii unde este?

— Da.

De un an încoace, libienii se instalaseră în clădirile fostei şcoli pedagogice din Malta pe care o transformaseră în Institut Tehnic, acoperire perfectă pentru „Serviciile” lor. Situată în vârful unui platou stâncos, ce domina golful Saint-George, clădirile roşiatice deservite de un drum particular ofereau condiţii excelente de securitate. Maiorul Dhofar anexase altă clădire care era mai ferită, înspre mare.

— Voi veni şi eu peste o oră. Mă duc mai întâi pe Tower Road.

Ambasada Libiei se găsea pe faleză, la Sliema, un cartier rezidenţial, la jumătatea drumului dintre La Valetta şi Saint-George. În clipa în care voia să iasă, maiorul se întoarse şi îl ameninţă:

— Să ai grijă de el. Dacă moare înainte să vorbească, te aduc în faţa Tribunalului poporului.

Trânti uşa în urma lui. Cei doi libieni rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Mahmoud Faradj se întoarse spre trupul inert al englezului.

— Fiu de căţea care s-a împreunat cu un porc, zise el în şoaptă.

Mohammed Djalloud, care nu era înzestrat deloc cu simţul poeziei, îl apucă pragmatic de mână pe englez.

— O să-şi revină, pulsul e mai bun.

*

* *

Bentley-ul gri al Ambasadei Marii Britanii se opri în linişte pe faleza de ciment, la câţiva centimetri mai sus de nivelul mării, lângă bărcile de pescari. În golful St. Pauls, Mediterana era de un albastru cobalt, fără nici un val. Coasta stâncoasă şi golaşă avea contururi clare, pure, unde căsuţele albe se încadrau perfect în peisaj. Un amestec între Grecia şi Brighton cu mulţi cactuşi. Privirea era şocată numai de turnul de foraj ancorat la câteva sute de metri de ţărm.

Philip Ashley, consulul general al Marii Britanii, coborî din maşină însoţit de un înalt funcţionar maltez din CID[7] care

[7] Criminal Investigation Department.

avea figura la fel de britanică ca a lui.

Cei doi bărbaţi se îndreptară către un Rover albastru ce avea scris pe ambele părţi cu litere mari albe: *Pulizja*[8]*.*

Câţiva poliţişti stăteau în jurul unui corp întins pe ciment, foarte aproape de margine. Îl acoperiseră cu o pânză. Philip Ashley aruncă o privire melancolică clădirii albe care se înălţa pe malul abrupt din dreapta lui. Era restaurantul *Gillieru,* unul dintre cele mai selecte din Malta. Nu avuseseră o idee prea bună să ia masa astăzi aici.

Unul dintre poliţişti înainta şi îl salută.

— Am identificat cadavrul, domnule, îi spuse el funcţionarului din CID. Este John Fitzpatrick, cetăţean britanic, care locuia la hotelul *Phoenicia* în La Valetta. Avea actele asupra lui.

— Cum a fost găsit? întrebă Philip Ashley.

Poliţistul clătină din cap.

— Printr-o minune, domnule. Zăcea pe fundul golfului cu mai multe centuri de plumb. L-a găsii un pescar de languste… Acestea sunt actele…

Philip Ashley luă cu un aer rece punga de plastic şi fixă privirea asupra corpului întins pe jos. Se prefigura la orizont un raport foarte amănunţit. Chiar în dimineaţa aceea primise de la sediul MI5 din Londra o cerere de a prezenta mai multe informaţii, lucru ce i se păru nedrept. John Fitzpatrick venise în Malta ca franctiror, fără să se mai prezinte la Consulat. Diplomatul se simţea puţin enervat de această nerespectare a regulilor. Era clar că John Fitzpatrick fusese asasinat. Asta putea fi o scuză pentru toate. Reveni la realitate.

— Cum a murit?

— Doriţi să vedeţi cadavrul? întrebă poliţistul neliniştit. Fără să aştepte răspunsul englezului, făcu semn unuia dintre oamenii lui care ridică pânza. Cadavrul nu stătuse prea mult în apă. Trăsăturile erau puţin deformate. Totuşi, ochii păreau că sunt gata să iasă din orbite, buzele erau foarte umflate, iar două dâre cenuşii se scurgeau din nas. Poliţistul se scarpină pe gât şi zise cu voce nesigură:

— Domnule, mi-e greu să vă spun, parcă ar fi fost supus

[8] Poliţia, în limba malteză (n.a.).

unei presiuni foarte scăzute. Uitaţi-vă cum i se scurge creierul pe nas.

Philip Ashley privi amestecul cenuşiu care se prelingea din nările cadavrului, simţi cum i se face greaţă, se întoarse cu spatele şi împrăştie pe cimentul golfului St. Pauls tot ce mâncase la micul dejun cu două ore în urmă.

Capitolul II.

Burt Holiday avea privirea pierdută şi un aer de om distrus. De asemenea, lui Malko i se păru ciudat cu bretonul negru până la mijlocul frunţii, cu ochelarii mici cu rame din metal şi formele rotunde de purceluş strânse într-o haină cu dungi. Chiar şi mersul era ciudat. Înainta legănându-şi capul în faţă şi în spate, ca o jucărie dezmembrată şi îşi ţâra picioarele. Se vedea că CIA nu găsise chiar cel mai strălucit element pentru un şef de Centrală în Malta…

— John Fitzpatrick, „antreprenorul" dumneavoastră, dacă înţeleg eu bine? întrebă Malko.

Americanul se uită la el cu un aer tâmp.

— Da. Aici dispunem de foarte puţin personal, spre deosebire de britanici care sunt mult mai bine implantaţi. Dar există un acord. Cred că totul a fost aranjat la Londra, altminteri operaţiunea trebuia să se desfăşoare în Marea Britanie. Eu nici măcar nu l-am întâlnit pe domnul Fitzpatrick înainte…

Se opri, trase în jos colţurile hainei şi îşi înăbuşi un sughiţ.

— Scuzaţi-mă, mâncarea de aici mi-a întors complet stomacul pe dos.

— A existat o anchetă în legătură cu moartea lui John Fitzpatrick? întrebă Malko.

Ochii bovini prinseră un pic de viaţă.

— Sigur, sigur. CID a deschis un dosar şi a interogat câteva persoane. Dar nu s-a obţinut mare lucru. S-a descoperit că lui Fitzpatrick i s-a făcut rău pe stradă cu o zi înainte de a fi descoperit şi că libienii l-au dus la Centrul lor cultural în La Valetta. A fost văzut ieşind de acolo şi întorcându-se la hotel. După aceea, i s-a pierdut urma… După autopsie, se pare că a fost supus unei presiuni foarte scăzute, ca în chesoanele ce servesc la explorările subacvatice. Cauza morţii nu a fost prea bine determinată. Guvernul de aici nu vrea să facă valuri în jurul acestei morţi. Şi britanicii au fost destul de discreţi… Înţelegeţi motivul…

— Înţeleg, zise Malko în timp ce îşi schimba poziţia pe canapeaua care părea umplută cu sâmburi de piersică.

Biroul şefului Centralei CIA din Malta era de o austeritate monacală. Singurul ornament era harta mare a regiunii prinsă cu piuneze în perete şi, în plus, portretul preşedintelui Carter.

Când venise în Malta, Malko ştia că va continua o operaţiune începută deja cu MI5. Dar nu ştia detaliile. Cum ar fi moartea neplăcută şi violentă a predecesorului său…

Se izbea mereu de discreţia înduioşătoare a angajaţilor. În ceea ce îl privea pe Burt Holiday, acesta părea total depăşit de sarcina oficială de consilier politic al ambasadei pe care CIA o trecea pe planul al doilea. Ca reprezentant al Occidentului, era puţin cam moale… Malko încercă să-şi ridice moralul privind cerul albastru de la fereastră. Cu câteva ore în urmă, plecase din frig şi din ninsoare. La Viena era ger, iar Krisantem băgase de două ori Rolls-ul în şanţ din cauza poleiului în drum spre aeroport. La castelul din Liezen domnea o temperatură numai bună ca să te moleşească.

Alexandra, năzuroasa logodnică a lui Malko, luase drumul Vienei, ducându-se la o mătuşă unguroaică îndepărtată, ceea ce îi permitea să ducă o viaţă plină de chefuri departe de privirea lui Malko. Se întorcea la Liezen doar în rarele weekend-uri, în timpul cărora se îndopau cu votcă şi cu caviar, pentru ca apoi să facă dragoste ca animalele, fără să vorbească. Cuvântul „Malta” făcuse „clic” în capul lui Malko. Atunci când fusese contactat de Centrala CIA din Viena. Deşi era Cavaler al Ordinului de Malta, nu vizitase niciodată micuţa insulă care, timp de secole, servise drept refugiu membrilor acestui ordin. Acum se ivise ocazia mult visată.

Când a ajuns pe aeroportul cochet, a fost puţin decepţionat de stilul arab. Se crezuse deja în Africa de Nord din cauza cactuşilor, absenţei totale a vegetaţiei şi caselor înconjurate de ziduri din piatră albă. Însă, în spatele acestor ziduri, se aflau i vilişoare construite în cel mai pur stil englezesc, iar străduţele înguste erau ticsite de micuţele automobile Morris ce datau de pe vremea „Blitz”-urilor, târându-se cu treizeci de kilometri la oră. La Valetta,

capitala insulei, pe care Cavalerii Ordinului o caracterizaseră „Cea mai Ştearsă”, era o capodoperă a artei baroce, semănând cu un cartier din Napoli înconjurat de fortificaţii masive şi desuete, chiar deasupra Mediteranei, ca prova unei corăbii.

În vecinătate, Floriana, unde se găsea Ambasada americană, despărţită de La Valetta printr-un bulevard lung şi drept, numit St. Anne Street, amintea de provincia italiană cu vechile case vopsite în ocru puţin decolorat, mărginite de arcade întunecoase. Ambasada ocupa cu modestie cel de-al treilea etaj al unei clădiri vechi, nu departe de Cartierul General al Poliţiei malteze.

Burt Holiday trase din nou în jos marginile hainei.

— Ar fi bine să vă pun în temă, sugeră el cu glas stins. După aceea, trebuie să-mi fac „valiza” împreună cu ambasadorul.

Cu alte cuvinte, „Nu prea am timp pentru chestiunea asta”. Malko îşi alungă visul din minte. Trebuia să se pună pe treabă. Mai întâi, să tatoneze terenul.

— Sunteţi bine văzuţi aici?

Burt Holiday luă un aer şi mai copleşitor.

— Nu prea, recunoscu el. Guvernul Mintoff militează pentru „nealiniere”, iar Flota a IV-a nu are drept de escală în La Valetta. Departamentul de Stat ne-a recomandat să păstrăm aşa-numitul „low profile”, căci nu avem interese majore în zonă. De fapt, cei de la Langley nici nu prea ştiu unde se află Malta şi cu atât mai puţin ce se petrece aici.

— Cu toate astea, John Fitzpatrick avea de îndeplinit o misiune importantă, observă Malko.

— Operaţiunea a fost pregătită de biroul „Europa”, îl corectă Burt Holiday. Mai precis, de Centrala din Londra, la iniţiativa „verilor” noştri de pe Queen Anne Street. Ei ştiu puţin mai multe. În schimb sunt mai dezorganizaţi decât noi. Nu au pe nimeni care să-l înlocuiască pe Fitzpatrick şi care să vorbească araba.

— Dacă înţeleg bine, de aceea au făcut apel la mine…

— Aşa este, îl aprobă americanul. Sper să aveţi mai mult noroc.

Spusese acest lucru fără cea mai mică urmă de umor.

— Nu va fi prea greu, observă Malko. John Fitzpatrick a murit... Şi aparent în condiţii foarte neplăcute. Că veni vorba, încă nu mi-aţi spus cine l-a ucis şi din ce motiv?

Ochii lui aurii căutau cu inocenţă privirea bovină a interlocutorului său. Burt Holiday îşi scutură bretonul câteva clipe, apoi zise cu precauţie:

— Este o poveste lungă. Libia încearcă să preia controlul în Malta infiltrându-se puţin câte puţin în mai toate domeniile: cooperare militară, formare tehnică, investiţii, comerţ... Malta este una dintre cele trei strâmtori ale Mediteranei, împreună cu Suezul şi Gibraltarul, situată la trei sute de kilometri de coastele libiene. În plus, libienii ar dori să-şi instaleze aici radarele ca să supravegheze mai bine Israelul... Mintoff, şeful actualului guvern, îi vede cu ochi buni şi practic este pe cale să le „ofere" ţara pe tavă, atât din motive ideologice, cât şi economice.

— Şi Europa ce face ca să împiedice acest lucru? întrebă Malko.

— Nimic. Nimeni nu vrea să ajute Malta din punct de vedere financiar. Nici Marea Britanie, nici Franţa, nici Italia şi nici Germania. Până acum resursele insulei veneau de la o bază NATO care aparţine englezilor. Însă aceştia vor pleca în martie. Din această cauză, Trezoreria Maltei va pierde anual nouăsprezece milioane de lire[9]. Pentru ea înseamnă enorm de mult... Atunci libienii au venit cu sufletul la gură cu valizele pline de dolari. Mintoff i-a primit cu braţele deschise. Chiar el s-a dus în Libia şi i-a explicat poporului libanez cât de mult are nevoie de bani. Într-o şedinţă solemnă, Adunarea Revoluţiei s-a hotărât să-i acorde Maltei un ajutor pe termen de cinci ani, ca să compenseze lipsa câştigului de pe urma bazei engleze, cu condiţia ca micul diferend dintre Libia şi Malta în problema petrolului să fie îngropat. Ceea ce-i face să prindă doi iepuri dintr-o dată.

— Explicaţi-mi, zise Malko puţin nedumerit.

Burt Holiday se ridică şi puse arătătorul bont pe harta de pe perete.

— Vedeţi unde este Malta? Chiar faţă în faţă cu Tripoli. Toată zona submarină dintre insulă şi Libia este plină de

[9] Aproximativ 19 miliarde de centime (n.a.).

petrol. Este o prelungire a zăcămintelor libiene. Texaco, Elf şi Royal Dutch au făcut cercetări. (Se întoarse la birou şi scoase o foaie plină cu cifre.) Iată rezultatele.

— Sunt interesante?

— Fundul mării care înconjoară Malta este un burete îmbibat cu petrol, zise cu gravitate Holiday. Este de ajuns să sape nişte gropi şi Malta va deveni la fel de bogată ca şi Kuweitul.

— Atunci, de ce nu le face, în loc să se împrumute?

— Este o întrebare foarte bună, domnule Linge, făcu Burt Holiday pe un ton sumbru. Să revenim la bietul John Fitzpatrick... Există un mic diferend între maltezi şi libieni cu privire la împărţirea zonei petrolifere situată între Malta şi coasta libiana, neexploatată încă. Malta ar dori să împartă jumătate-jumătate. Libienii vor să păstreze 75% şi să-i dea Maltei doar 25%. Ba chiar au ameninţat că, dacă Malta va începe exploatările, vor distruge staţiile de pompare cu marina de război... În concluzie, discuţiile durează de câţiva ani. Fără ca guvernul lui Mintoff să-şi ceară drepturile într-un mod mai energic. Între timp, Libia continuă să-şi „pompeze" petrolul. Şi îi împrumută bani sărăcuţei de Malta.

Malko îl asculta stupefiat.

— Vreţi să spuneţi că guvernul maltez renunţă să-şi exploateze petrolul ca să nu-i ofenseze pe libieni?

— Oficial, nu, spuse Burt Holiday. Însă anumiţi membri din guvern au o atitudine ciudată. Malta ar trebui să o ia de bună şi să accepte cele douăzeci şi cinci de procente ca să facă faţă nevoilor imediate ale insulei. La urma urmei, nu sunt decât trei sute cincizeci de mii de maltezi. Barilul se vinde cu 15 – 16 dolari, prin urmare situaţia s-ar îmbunătăţi foarte repede.

Malko îl asculta gânditor. Dar asta tot nu explica moartea bruscă a lui John Fitzpatrick, agentul din MI5, care coopera cu CIA.

— Această istorie cu petrolul are vreo legătură cu moartea lui Fitzpatrick? întrebă el.

— Foarte strânsă, zise Burt Holiday. Urmăriţi-mă cu atenţie, în Malta sunt două partide politice: naţionaliştii şi

laburiştii. Aceştia din urmă deţin puterea cu o slabă majoritate: 35 de locuri faţă de 31. Acesta este partidul lui Mintoff, prietenul libienilor. Deşi este de stânga, niciodată Mintoff nu s-a declarat comunist în mod oficial. Nevasta lui este englezoaică. Cu toate astea, guvernul condus de el proslăveşte apropierea de Libia musulmană şi „socialistă”… Acest lucru îi intrigă pe „verii” noştri din Londra. Sunt bine plasaţi aici, după o sută optzeci de ani de ocupaţie britanică. Şi-au păstrat cele mai bune reţele. Cunosc absolut tot, chiar şi numerele de serie ale elicopterelor libiene. Răscolind puţin, au descoperit o informaţie explozivă. Un bancher maltez deţine unele documente ce dovedesc că unii membri din guvernul actual au fost gras cumpăraţi de Libia…

— Înţeleg, zise Malko.

— Aşteptaţi, continuă Burt Holiday. Încă nu ştim dacă s-a produs în mod spontan, ori „verii” noştri au fost puţin ajutaţi. În orice caz, John Fitzpatrick a venit în Malta ca să intre în legătură cu persoana care are aceste documente, un anume Godfrey Borg. Urmau să ia amândoi avionul pentru Londra. Acolo trebuia să se facă schimbul: documentele contra unei anumite sume de bani, furnizată de noi bineînţeles, căci britanicii nu au buget personal. După aceea, nu ne rămâne decât să „reinjectăm” aşa-zisele documente în circuitul politic maltez prin partidul naţionalist.

— Un vis frumos care s-a destrămat, observă Malko.

— Din păcate, da, recunoscu americanul neputincios. Am avut nişte scurgeri. Serviciile libiene sunt mai bine informate decât credeam. Au auzit de această poveste. Când Borg a vrut să plece, ucigaşii îl aşteptau deja la aeroport. Aveau ordin să-l lichideze. Acesta a făcut calen-toarsă… John Fitzpatrick a fost cu el şi au discutat. De atunci, Godfrey Borg a dispărut, iar John a murit…

— Cum a dispărut?

— Nu l-a mai văzut nimeni din ziua presupusei plecări. Ori se ascunde, ori libienii au reuşit să-l lichideze discret. Nimeni nu ştie ce le-a spus Fitzpatrick libienilor.

— Asta fiindcă sunteţi sigur că ei l-au torturat şi l-au ucis?

— Vedeţi pe altcineva? Doar nu a fost CID-ul maltez. Ei nu ar omorî nici o muscă. În schimb, omologul meu israelian mi-a dat lista cu anumiţi libieni aflaţi în post aici. Unii foarte periculoşi.

— Dacă Godfrey Borg trăieşte, sunteţi sigur că mai este în Malta?

Burt Holiday îşi netezi bretonul.

— Practic, da. Pleacă puţine curse de pe aeroportul Luqa. Libienii au montat o antenă acolo şi supraveghează totul. Nu avem avioane şi elicoptere particulare. Iar pe mare, guvernul lui Mintoff, sub pretextul ajutorului, a lăsat supravegherea coastelor pe mâna libienilor care dispun de două Super-Frelon, trei Alouette şi de vedete rapide, cu echipaj mixt. Dacă îl vor într-adevăr pe Borg – ceea ce au şi dovedit – pot să-l încolţească la ieşire. Cum sezonul turistic nu a început încă, insula este relativ uşor de supravegheat.

— Totuşi, dacă Agenţia ar fi vrut să-şi dea silinţa… Burt Holiday se închise în el ca o scoică.

— Noi nu putem interveni deschis în treburile interne ale Maltei. Nu dăm curs unor astfel de operaţiuni.

CIA avea uneori pudoarea ei… Bineînţeles că aveau nevoie de un agent „negru”, fără existenţă oficială, ca Malko, căruia i se cerea să bage mâna în oala cu lături.

— Presupun că trebuie să-l găsesc pe acest Borg ca să-i sustrag documentele, zise el. După aceea ce trebuie să mai fac?

— Fotocopii, spuse cu gravitate americanul… Dumneavoastră…

Uşa se deschise, iar în prag apăru o namilă grasă cu o figură jovială care zise cu glas de trompetă:

— Mă duc să cumpăr nişte sandviciuri. Două, ca de obicei?

— Două, confirmă Holiday resemnându-se.

Uşa se închise.

— De câteva luni bune, cam asta este hrana mea, oftă lugubru şeful centralei.

Malko mai găsi câteva goluri în ordinul misiunii sale…

— Aveţi idee în ce loc se poate ascunde Godfrey Borg?

Burt Holiday scutură din cap.

— Nici cea mai mică, mărturisi el. Dar nu e treaba mea. De asta se ocupă „verişorii”. Am o legătură pentru dumneavoastră. Un avocat din La Valetta. Treceţi pe la birou. Domnul Fenek, Britannia Street numărul 17. Spuneţi că veniţi din partea lui Lester. El este persoana care are legătură cu cei ce îl ajută pe Godfrey Borg. Să-i urmaţi instrucţiunile.

— Şi banii? întrebă Malko îngrijorat. Cred că Borg ne vă cere bani ca să ne dea ceea ce are.

— Când îl veţi găsi, vom discuta, zise cu răceală şeful centralei. Londra a deblocat nişte credite pentru mine care vă stau la dispoziţie. Dar va trebui să negociaţi. Apropo, aveţi vreo acoperire?

— Din aur masiv, zise Malko zâmbind. Sunt Cavaler al Ordinului de Malta, ca nenumăraţi membri ai familiei mele, încă din vremuri imemoriale. Am venit în Malta să fac câteva descoperiri istorice.

— Ah, faceţi parte din chestia asta, făcu Burt fără să fie impresionat. Da, se pare că e bine aşa. În sfârşit…

Făcu un gest evaziv ce voia să însemne că nu era problema lui.

— Oricum, adăugă el, o să ne dăm repede seama dacă va ţine chestia asta. Libienii sunt oameni brutali cărora nu le pasă de nuanţe.

Era cel mai neînsemnat lucru care se putea spune. Burt Holiday ţopăi până la biroul său, scoase nişte fotografii dintr-un dosar şi i le arătă.

— Trebuie să vă instruiesc un pic, spuse el. Aceştia sunt tipii cei mai periculoşi din serviciile libiene. Maiorul Abu Dhofar, oficial, membru al misiunii de asistenţă militară în Malta. Şeful antenei libiene „acţiune”, cu baza la Institutul tehnic libian. Vă voi spune după aceea unde se găseşte acesta. Are doar un metru cincizeci înălţime, dar e periculos ca o tenie. Musulman până în măduva oaselor, feroce, este amestecat deja în numeroase asasinate politice. Iar atacul de la Viena asupra miniştrilor OPLP s-a înfăptuit sub comanda lui.

Burt Holiday luă altă fotografie.

— Mahmoud Faradj, continuă el. Acesta nu este atât de

îndoctrinat. Este pederast şi foarte rău. Era cât pe ce să fie expulzat din cauza unei încăierări. Fostă gardă de corp a colonelului Khadafi, acesta l-a dat afară din cauza viciului său.

Malko examina cu atenţie fotografia. Avea faţa plină de coşuri, ascunsă sub o claie de păr gen „afro” şi ochi mici înfundaţi în orbite.

Americanul puse degetul pe a treia fotografie.

— Mohammed Djalloud, specialist în briciuri şi în bastoane otrăvite. Credem că el i-a provocat „răul” lui John Fitzpatrick înţepându-l cu vârful îmbibat în ricină.

— Ce-i asta?

Burt Holiday zâmbi în colţul gurii.

— Noi îi spunem „umbrela bulgărească”. Este o substanţă alcaloidă de două ori mai periculoasă decât veninul cobrei.

Acesta avea un cap mare, cu o mustaţă stufoasă şi obraji bucălaţi.

— Toţi trei au baza la Institutul tehnic din golful St. George, dar au puncte strategice şi la Centrul cultural libian şi în sediul revistei *Al Jamarya Times,* în clădirea companiei Alitalia. Mai sunt şi alţii, dar nu avem fotografiile lor.

— Aveţi una cu Borg?

— Din păcate, nu.

— Ştiţi ce conţin documentele pe care le are?

Burt Holiday îşi scutură bărbia.

— Da. Borderouri ale viramentelor din bănci elveţiene prin care se dovedeşte că din conturile libienilor s-au vărsat sume imense unor anumiţi membri ai guvernului actual. Sute de mii de dolari.

Malko privi fotografiile celor trei ucigaşi.

— Nu există şansa unei intoxicări?

— Din partea cui?

— Din partea opozanţilor politici ai lui Mintoff.

Americanul păru şocat.

— Nu cred că ar fi mers până acolo încât să lichideze un agent din MI5 ca să efectueze o intoxicare.

Se uită la ceas.

— Trebuie să mă ocup de valiză.

— Foarte bine, spuse Malko. Eu o să mă odihnesc puţin, apoi mă voi duce la avocat.

Făcuse o călătorie îngrozitoare la bordul unui avion britanic. Dar înainte de asta, făcuse un adevărat maraton pe coridoarele interminabile şi glaciale care făceau legătura între diferitele clădiri ale aeroportului Heathrow din Londra, târând valiza după el, căci bagajiştii erau în grevă.

Singurul moment de destindere din timpul acestei călătorii de coşmar a fost escala la Roissy-Charles de Gaulle, singurul aeroport din Europa cu adevărat funcţional, cu scările sale rulante şi serviciile compacte şi practice oferite. Primul lui gând a fost să-şi ofere o scurtă escală la Paris ca şase întoarcă cu braţele încărcate de cadouri pentru Alexandra. Însă numărul şi varietatea magazinelor de pe aeroportul Roissy l-au făcut să se răzgândească în privinţa escalei la Paris. După ce cheltuise o mică avere în tot ceea ce îi poate face plăcere unei femei, rămase gânditor în faţa monitoarelor de zbor. De la Roissy puteai să pleci nestingherit în cele patru colţuri ale lumii, din Australia până în America de Sud. Era de ajuns să-ţi alegi ruta şi să aluneci pe scara rulantă. Un singur lucru îl surprinsese la francezi, pe care îi ştia destul de şovini: la Roissy, toată lumea vorbea englezeşte.

Ultimul contact cu civilizaţia fusese scurta traiectorie Paris-Londra în aparatul 727 al companiei Air France. Pateul de ficat şi vinul de Bordeaux din 1971 au fost un adevărat deliciu. După aceea, se pomenise în lumea ostilă şi lipsită de organizare de pe aeroportul Heathrow.

— Păreţi frânt de oboseală, observă Burt Holiday. Americanul îl conduse până la lift. Îi dădu cartea lui de vizită.

— Locuiesc la Ta'xbiex, spuse el. Se pronunţă *Tach-bech,* un pic piţigăiat. Vizavi de Ambasada Franţei şi în portul cu iahturi. Ar trebui să luaţi cina acolo.

— Nu mă va mai ajuta nimeni? Întrebă Malko.

— Nimeni, mărturisi americanul. Este un dosar „financiar" care nu presupune nevoia de „muşchi".

Grilajul liftului îl închise pe Malko înăuntru cu un zgomot sinistru. Se va bate singur. La câteva sute de ani după

strămoşul lui, pleca să lupte împotriva necredincioşilor, dar sub o formă puţin diferită.

Însă acest aspect al misiunii sale nu-i displăcea întru totul. Malta avea un limbaj ciudat şi semăna mai mult cu solul arid al Africii de Nord decât cu cel al Suediei, deşi se afla totuşi în Europa.

Fordul său Granada închiriat la venire se încinsese prea tare sub soarele dimineţii. În depărtare, zărea monumentul care delimita Floriana de La Valetta. Acolo începea misiunea lui.

*

* *

La numărul 17 de pe „Triq" Britannia era o căsuţă ca de păpuşi cu un balcon plin de flori şi pereţii văruiţi. Toate numele de străzi erau scrise în malteză şi engleză. În malteză, „triq" înseamnă stradă. Aceasta era una transversală, strâmtă, întunecată şi animată, a doua după palatul maiestuos care adăpostea serviciile primului-ministru. Malko se angaja pe o scară extrem de îngustă care ajungea direct într-un minuscul salon de aşteptare unde se aflau deja câteva persoane. Un portar cu haine ponosite şi fără cravată se apropie de Malko.

— Domnul Fenek?

— Trebuie să sosească, spuse maltezul. Luaţi loc.

Îi arătă lui Malko singurul scaun rămas liber. După acea se aşeză fără să-i mai dea atenţie. Malko se supuse. Nimeni nu vorbea şi nu se uita la ceilalţi oameni. Zgomotele din stradă se auzeau prin fereastra deschisă. Era un calm provincial odihnitor. Nu ai fi crezut că te afli în anticamera unui informator. Se scurse o jumătate de oră... Apoi patruzeci şi cinci de minute. Portarul coborâse, dar nu se mai întoarse.

Ca să-i mai treacă plictiseala, Malko luă un pliant de pe masă. „Air France Vacances". Acesta îl făcu să-i vină brusc cheful de ducă. Să evadeze din acest birou şi să scape de viaţa asta plină de constrângeri şi de pericole. Răsfoi pliantul. La preţurile propuse de Air France, putea foarte bine să-l ia şi pe Krisantem, Două mii de franci pentru Antile, nouă sute nouăzeci pentru Atena, o mie o sută,

pentru Istanbul, toate cu plecarea de la Paris-Roissy. Ar fi o modalitate elegantă de a-i mulţumi turcului pentru serviciile loiale, fără să-l oblige să ia un charter în care să nu aibă prea mare încredere. Terminase de citit pliantul şi rămase uimit. La întoarcerea din Malta, ar putea să facă un salt până la New York, plecând din Paris doar cu o mie nouă sute şaizeci de franci! Adică mai puţin de patru sute de dolari. Era de necrezut că existau asemenea preţuri în condiţiile în care peste tot absolut totul se scumpea. Zgomotul paşilor de pe scări îl smulse din reveria sa. Închise broşura şi o bagă în buzunar.

Dar era portarul care se întorcea. Se puse din nou pe aşteptat fără să mai aibă ce citi.

În momentul în care Malko se hotărî să plece, un bătrâna scund apăru în capul scării gâfâind şi târând o servietă din piele, mare aproape cât el... Privirea era ascunsă de nişte ochelarii mari cu rame de baga. Le adresă tuturor celor care îl aşteptau un zâmbet amabil, apoi dispăru în birou şi închise uşa. După câteva clipe, scoase capul afară şi zise ceva în malteză.

Un bărbat cam deşelat, dar ţanţoş, se ridică şi intră în birou, Malko se puse pe aşteptat, dându-şi seama că era ultimul Trebui să aştepte încă o oră şi jumătate! Fierbea de furie că domnul Fenek îl pofti în sfârşit în biroul cu pereţii albi. Peste tot erau stive de dosare, cărţi şi un biblioraft deschis. Avocatul, zâmbi lui Malko încurajator şi îl întrebă în engleză:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Vin din partea lui Lester, începu Malko.

— Ah.

Domnul Fenek îl fixa prin ochelarii cu lentile groase, la fel de expresiv ca jăraticul din sobă. Se juca timp îndelungat cu creion, apoi catadicsi să-l întrebe:

— Ce doriţi?

— Să iau legătura cu Godfrey Borg.

— Ah.

Vocabularul domnului Fenek era foarte limitat. De data asta rămase tăcut şi mai mult timp. După aceea, făcu un gest mâna ce voia să însemne „aşteptaţi” şi ridică

receptorul. Malko nu înţelese nici un cuvânt din discuţia în malteză. După închise, avocatul i se păru mai relaxat.

— Ştiţi unde este *Casino Dragonara?*

— Nu, zise Malko, dar îl voi găsi.

— La ce hotel staţi?

— La *Hilton.*

— Ah. Este foarte aproape. Duceţi-vă în seara asta. Luaţi cina la cazinou. Nu e rău. După aceea, plimbaţi-vă prin sala jocuri. Cineva va intra în contact cu dumneavoastră.

— Cine?

— Nu pot să vă spun. Dar i-am dat semnalmentele dumneavoastră. Nu vă faceţi griji.

Se ridică, ceea ce însemna că întrevederea s-a sfârşit. Sala e aşteptare era goală. Îi strânse mâna lui Malko chiar lângă scări.

— Apropo, vă place peştele? îl întrebă el.

Timp de o fracţiune de secundă, Malko se întrebă dacă nu era vorba de vreun cod. Însă avocatul continuă:

— La *Dragonara* să cereţi „Lampucki pie". Este o mâncare excelentă cu peşte. La revedere şi mult noroc!

Se întoarse pe călcâie şi intră în birou. Malko se pomeni pe Britannia Street, uluit.

Faptul că se găsea în capitala Cavalerilor Ordinului de Malta îi dădea un sentiment ciudat. Acest oraş, construit acum patru sute de ani constituia o fortăreaţă de necucerit... Cei trei kilometri de fortificaţii masive, terminate cu fortul Sait-Elme. Erau mereu acolo, dominând portul. Şi „hanurile", adăposturi ale principalilor Cavaleri, au fost transformate în prezent în muzee sau în sedii administrative.

O luă pe Republic Street. Toate străzile se întretăiau în unghiuri drepte, iar cele mai multe dintre ele erau în pantă sau în trepte. În vremea respectivă, Cavalerii nu aveau timp să niveleze colina ca o spinare de măgar ce cobora până la mare. Totul se afla într-un perimetru de o mie de metri pe opt sute. Un orăşel în care exista o biserică pentru fiecare zi a anului. Din fericire, bombardamentele din timpul celui de-al doilea război mondial nu reuşiseră să distrugă chiar totul. Malko trecu poarta Saint George şi ajunse pe esplanada

destinată odinioară tunurilor din fortăreaţă.

Maşina se afla în micul parching din City Gate, în faţa Fântânii Tritonilor. O luă din nou pe St. Arme Street, bulevardul ce străbătea Floriana, ca să iasă în ceea ce maltezii numeau în mod pompos „Sliema Regional Road”, adică mica autostradă ce ducea la Saint Andrews şi la Saint George.

Semnele de circulaţie erau practic inexistente în noianul de străduţe întrerupte exact după doi kilometri de un sens giratoriu. Câteva panouri microscopice anunţau abia în ultimul minut direcţia pe unde trebuia s-o iei.

La ieşirea din Floriana, se pomeni la o bifurcaţie. Bineînţeles că nu avea semnalizare. Furios, Malko stătu pe gânduri câteva clipe, apoi o luă pe drumul din stânga.

Parcursese deja vreo zece metri, când zări în dreapta panou mic albastru pe care scria „Sliema”…

Cârmi brusc volanul şi se întoarse pe drumul cel bun, înjurând printre dinţi. În spatele lui se auzi scrâşnetul violent al unor frâne. După ce termină manevra, aruncă o privire oglinda retrovizoare. În timpul manevrei, o Cortina albastră cât pe ce să-l lovească. Şi aceasta întorsese şi se afla acum spatele lui.

Simţi în palme nişte furnicături enervante, însemnând Malko era neliniştit. La volanul Cortinei albastre distinse; figură arsă de soare cu o mustaţă stufoasă. Nu putea spune cu certitudine, însă trăsăturile semănau izbitor de mult cu una dintre fotografiile pe care le văzuse în biroul lui Burt Holiday care erau agenţii libieni.

Capitolul III.

Tunelul cu două intrări de pe autostrada spre Sliema semăna cu doi imenşi ochi negri care îl fixau pe Malko. Acesta acceleră. În spate, Cortina făcu la fel şi urcară amândouă vehiculele panta către tunel. Inima lui Malko începu să-i bată cu putere. Primul reflex fu să scape de urmăritori, dar se stăpâni. Era mai bine să-i lase să creadă că nu-i observase. Ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie. În depărtare, singura vegetaţie care se vedea pe colinele care coborau spre mare era pădurea de antene de televiziune.

Nu avea nimic deosebit de făcut până la întâlnirea de diseară la *Casino Draggnara,* iar atmosfera îmbia la relaxare. Malta părea o insulă atât de liniştită. Maltezii pe care îi întâlnise păreau atât de blânzi, de nonşalanţi şi inofensivi cu limba lor ciudată cu inflexiuni guturale.

Ajunse în vârful colinei şi încetini ca să iasă de pe autostradă intrând pe St. George Road. Un panou indica *Libyan Technological Institute.* Nu era departe de adversarii lui. După o sută de metri, vira la stânga pe Ross Street, drumul ce ducea la *Hilton.* Hotelul era construit cu faţa la mare pe toată lungimea lui, puţin mai departe de St. George, pe un fel de platou care domina golful.

Vehiculul din spatele lui vira la stânga şi dispăru. În fine,

Malko simţi o uşurare în suflet. Nu avea nici un fel de armă la el, nici măcar pistolul extraplat. Acesta fusese ordinul primit la Viena. În Malta trebuia păstrat aşa-numitul „low profile”. Adică trebuia să se joace de-a momeala.

Holul hotelului *Hilton* semăna cu o pensiune ţinută de o familie de englezi, cu un pianist plictisit care încerca să distreze câteva familii care îşi luau ceaiul pe canapelele imense din hol.

Arăta sinistru. Malko se duse în micuţa galerie comercială cumpără *Malta Times.* Citi prima pagină, apoi privirea îi atrasă de o fotografie. Contrastând cu austeritatea din jur, fată superbă într-o rochie de seară cu volane defila pe un podium. Dedesubt scria că, pentru prima oară în Malta, hotel organizase o paradă a modei italiene.

Malko parcurse repede şi celelalte articole în timp străbătea holul. Camera lui era la etajul al doilea. Băgă cheia broască. Mai degrabă încercă, însă fără să reuşească. Intrigat coborî la recepţie.

— Cheia mea nu merge, zise el.

Funcţionarul, un bărbat oacheş şi şmecheros, o luă verifică numărul, apoi îi adresă un zâmbet larg.

— Oh, scuzaţi-mă, domnule, am uitat să vă spun că v-a schimbat camera. Cea nouă are vedere la mare şi e mult mai bună. Aceasta este cheia de la camera cea nouă, 44. V-ai transferat şi lucrurile.

Lui Malko nu-i rămânea decât să-i dea o hârtie de cinci lire maltezului binefăcător. Talentul trebuie încurajat…

Într-adevăr, noua lui cameră avea ferestrele spre grădină: spre mare, nu ca cealaltă care dădea în parcare. Aceasta avea şi o terasă încântătoare.

Malko deschise uşa şi ieşi. Era răcoare, iar marea nu avea nici o cută. În grădină, câţiva turişti jucau minigolf. Un scârţâit metalic îl făcu să întoarcă capul. Zgomotul venea de pe terasa de alături. Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia o siluetă impozantă. O femeie îmbrăcată într-un neglijeu transparent, încălţată cu nişte papuci de casă aurii cu tocuri înalte. Cascada de păr negru ca smoala îşi ajungea până la mijloc. Ţesătura transparentă lăsa să se întrevadă un piept greu în formă de pară. Necunoscuta se aplecă peste

balustradă, apoi întoarse privirea către Malko.

Când zise „oh”, gura cu buze groase i se rotunji în modul cel mai senzual cu putinţă. Era foarte machiată şi avea nişte gene imense negre. Rujul de pe buze era atât de puternic încât părea fosforescent. O imagine îi trecu fulgerător prin faţa ochilor. Era fata din fotografia pe care o văzuse în *Malta Time.* Ea îşi ascunse repede pieptul cu braţul, ca o nimfă luată prin surprindere, dar nu se întoarse în cameră. Malko îi zâmbi.

— Vă cheamă Tamra, nu-i aşa?

O licărire de surpriză îi străbătu ochii mari şi negri.

— De unde ştiţi? întrebă femeia în engleză cu un accent fermecător. Mă cunoaşteţi de undeva?

— V-am văzut poza în *Malta Times,* mărturisi Malko. Pot să spun că în realitate sunteţi şi mai strălucitoare…

Tamra îşi scutură claia de păr negru ca pana corbului şi chicoti fandosindu-se. Putea să câştige cu uşurinţă Oscarul pentru vulgaritate, însă şi cel mai falocrat dintre bărbaţi şi-ar fi dorit s-o posede pe un colţ de masă… Deschise gura şi îşi arătă dinţii sidefii şi regulaţi.

— Oh, sunteţi foarte amabil…

Se zgribuli şi strănută.

— O să răciţi, observă Malko. Dacă doriţi, am putea să continuăm discuţia înăuntru. Cred că există o uşă de comunicare între camerele noastre.

— De acord, zise ea. Vin imediat.

El intră înveselit şi se repezi să deschidă uşa de comunicare. Tamra aştepta dincolo zâmbitoare. Ea intră în camera lui Malko şi se aşeză direct pe divan. Avea pielea foarte albă care contrasta cu părul şi ochii de tăciune. Era într-adevăr o femeie superbă. Avea talia subţire, şoldurile în formă de amforă, picioarele lungi, iar faţa era luminată de ochii imenşi. Strănută din nou.

— Doriţi puţină şampanie că să vă mai încălziţi? o întrebă Malko în timp ce deschidea minibarul.

— Da, da!

Aproape că bătu din palme. Malko luă o sticlă de Moet et Chandon, o destupă şi umplu două cupe.

— Vă cheamă Tamra, zise el, sunteţi libaneză şi aţi avut

aici o paradă a modei.

Tamra bău şampania dintr-o dată şi înclină capul cu o undă de tristeţe în ochii ei negri.

— Aşa este. Locuiam la Beirut şi munceam mult acolo. Însă, de când cu evenimentele… Apartamentul meu a fost distrus, familia despărţită, prietenul ucis, iar acum locuiesc într-un hotel din Roma.

Ea întinse spre Malko mâna cu unghii lungi şi roşii.

— Dumneavoastră?

Faptul că nu prea era îmbrăcată nu o deranja câtuşi de puţin.

— Eu sunt în vacanţă, începu Malko. Am venit să mă documentez în legătură cu Cavalerii de Malta. Vreau să scriu o carte.

— Ah!

Ea se uita la el cu vădit respect. El îi mai turnă şampanie iar ea oftă de plăcere.

— E bună! Este plăcut să ai cu cine schimba o vorbă. Mor de plictiseală aici.

Se ridică brusc.

— Mi-e frig, zise ea, îmi permiteţi să mă duc să-mi iau ceva de îmbrăcat? Mă întorc repede.

Malko stătu puţin să-şi revină, apoi începu să se gândească. Să fie oare această întâlnire întâmplătoare, sau trebuia să-l pună pe gânduri? El nu credea în coincidenţe, mai ales în meseria lui. Iar Tamra venea din Beirut… În sfârşit, paza bună trece primejdia rea. Iar lângă o fiinţă cu asemenea putere de seducţie merita totuşi să rişte puţin…

Deschise aparatul de radio şi trase draperiile. Se întunecase foarte repede.

*

* *

Când ea deschise uşa de comunicare, Malko avu impresia că este aruncat într-o baie fierbinte. Părul negru se răspândea acum pe o rochie imitaţie de blană de panteră, mulată ca mănuşă, cu un decolteu imens. Tamra se machiase şi mai tare iar pieptul era şi mai umflat.

— Bună seara, zise ea. Am adus şi o prietenă. Ea este colega mea, Doris.

Malko abia reuşi să răspundă la „bună seara”, atât de tare se uscase gura. Doris era la fel de înaltă ca libaneza, la fel de englezoaică, cu părul scurt şi blond, cu nasul coroiat şi ochii foarte albaştri. Coapsele puţin cam pline erau mulate într-un pantalon din latex auriu, în timp ce bluziţa transparentă lăsa să se ghicească sfârcurile sânilor mici. Îi întinse o mână moale lui Malko.

— *Good evening.*

Amândouă se dăduseră din belşug cu acelaşi parfum greu şi ameţitor… Cuminţenia cu care se aşezară pe canapea contrasta cu lucirea tulbure din privirile lor. Oricum trebuia să facă faţă acestei invazii apetisante.

— Continuăm cu şampanie? întrebă Malko.

— Eu aş prefera un coniac, zise cu sfială Doris.

Fără să se lase rugat, Malko scoase din minibar o sticlă de Gaston de Lagrange.

— Şi prietena dumneavoastră este singură? întrebă el.

— Oh, da, zise Tamra râzând. Tocmai a avut o decepţie în dragoste.

Având în vedere modul cum era îmbrăcată, se va consola în curând.

Băură toţi trei. Foarte veselă, Tamra începu să execute nişte paşi de dans în sunetul muzicii de la radio, apoi se opri.

— Ador să dansez!

Pielea de panteră care îi venea ca o mănuşă îi accentua şi mai mult provocarea mută a trupului. Puţin mai târziu, Malko deschise discret încă o sticlă de şampanie. Doris bea în continuare Gaston de Lagrange. Se vedea că e mare amatoare de coniac… Ochii îi străluceau din ce în ce mai tare.

— În seara asta nu lucraţi? le întrebă Malko.

— Astăzi, nu, făcu Doris.

Malko se uită discret la ceas. Era ora şapte. Avea destul timp. Începu să-şi simtă capul uşor de tot. Continuară să bea şi să discute încă o oră. Doris se uită şi ea la ceas.

— Mă duc să mă odihnesc puţin, zise cu accentul ei fermecător.

Dispăru într-o strălucire aurie. Tamra îşi goli cupa de

şampanie şi se întinse.

— Am băut prea mult. Mi s-a făcut cam foame.

Nu era un apropo foarte fin. Malko cântări rapid în minte dacă să o ia cu el la întâlnire sau nu. Dacă impunătoarea libaneză avea vreo legătură cu adversarii săi, atunci era mai bine să le ştirbească neîncrederea luând-o cu el la întâlnire. Se va descurca el cu omul de legătură.

— Vreţi să luaţi cina cu mine? îi propuse el. Mă gândeam să mergem la cazinou. Nu este prea departe.

Tamra se uită la el languros.

— Genial! Dar trebuie să mă odihnesc puţin înainte. Îmi simt capul greu. Veniţi să mă luaţi pe la nouă? Mă duc să fac o mică siestă, adăugă ea zâmbindu-i şmechereşte.

Rămas singur, Malko se întinse, încercând să se uite la programele televiziunii italiene... În final, se delecta răsfoind ghidul „Air France Vacances”.

*

* *

Nouă şi zece! Malko se ridică brusc. Adormise. Uşa era închisă. Se apropie şi bătu uşor. Nimic. Ciocăni încă o dată mai tare, dar nu obţinu nici un răspuns. Tamra trebuie să doarmă buştean.

Răsuci mânerul, iar uşa se deschise imediat. Încăperea ei cufundată în semiîntuneric. Tamra dormea pe o parte, ca adevărată panteră, într-unul dintre paturi, într-o poziţie care dezvăluia crupa provocatoare. Malko îşi ţinu răsuflarea simţi un bulgăre de foc în pântece. Înaintând puţin, descoperi un amănunt. Ca să se demachieze probabil, libaneza luase oglindă de pe perete şi o aşezase pe un fotoliu, lângă pat. Malko putea să-i vadă sănii ridicându-se cu mişcări regulate şi cum stătea cu ochii închişi. Se apropie de pat şi puse mâna pe şoldul rotund ca s-o trezească.

— Tamra...

Dar în loc să se trezească, libaneza se mişcă, îi luă mâna lui Malko şi o aşeză pe pieptul ei murmurând cuvinte de neînţeles. Dezechilibrându-se, Malko se sprijini cu genunchiul de pat ca să nu cadă peste femeia adormită. Coapsele lui atinseră pielea de panteră. În acel moment, şoldurile libanezei se cambrară automat, lipindu-se şi mai

mult de Malko. Acest simţi că intenţiile lui cele mai bune se topesc ca neaua la soare.

Încetişor şi fără să-şi retragă mâna din strânsoarea femeii, el se culcă lângă ea, cu faţa inundată de cascada de păr negru. Libaneza se lipi numaidecât de el, împingând crupa tare cambrată în pântecele lui.

Într-o fracţiune de secundă, el ajunse într-o stare de excitare maximă. Pielea de panteră era delicat de mătăsoasă şi elastică. Malko se strădui să stea nemişcat, observând figura Tamrei în oglindă. Nu deschisese ochii. Malko o mângâie pe şold, apoi pe coapsă, urmări pielea de panteră până când ajunse la pulpă, apoi îşi strecură degetele dedesubt şi începe să urca încet de tot, ţinându-şi răsuflarea.

Tot cu ochii închişi, Tamra murmură în somn:

— Umberto…

Era probabil numele amantului ei. Ruşinat, însă aţâţat la culme, Malko înainta pe coapsă, îndepărtând ţesătura tărcată. Aşa cum prevăzuse, Tamra nu purta nimic pe dedesubt. El îşi eliberă sexul peste măsură de încordat. Când, după câteva tatonări foarte uşoare, îndepărtă ţesătura tărcată, tot trupul Tamrei fu zguduit de un frison. Deschise ochii şi scoase un strigăt gâtuit. Malko o pătrunsese până la rădăcină.

Din cauza şocului, libaneza dădu drumul mâinii şi se ridică în patru labe, cu rochia ridicată peste şolduri. Întoarse capul şi…

— Dumneavoastră nu sunteţi Umberto, lăsaţi-mă în pace!

Malko nici nu catadicsi să-i răspundă. Acum o călărea fără să-i pese, afundându-se cu mişcări ample în crupa cambrată. Chiar avea impresia că face dragoste cu o panteră. Tamra mârâia ca un animal, scuturându-şi coama de păr negru, fără să încerce să scape de el. Recăpătându-şi suflul, adânc implântat în ea, îi surprinse în oglindă privirea tulbure din ochii de tăciune. Se priveau ochi în ochi. Începu din nou acel dute-vino, dar mai încet. Tamra se dădu mai într-o parte şi îi şopti cu vocea ei răguşită:

— Priveşte cum te afunzi în mine. Uită-te…

Acest îndemn avu darul să-l aţâţe din nou. Uitase să se

mai uite în oglindă. Deodată, libaneza începu să gâfâie spasmodic, de parcă s-ar sufocat.

Malko o prinse de şolduri cu ambele mâini, se afundă cu violenţă şi se răspândi în ea. Tamra slobozi un ţipăt sălbatic cu gura larg deschisă, cu picioarele şi fesele încordate, cu bazinul ridicat.

Abia îşi recapătă suflul, că auzi un zgomot în spatele lui. Uşa fusese deschisă. Se gândi imediat la libieni şi întoarse capul paralizat. Doris tocmai intrase şi contempla spectacolul cu indiferenţă. Părăsind-o pe Tamra care zăcea pe burtă, Malko se întoarse şi o privi pe tânăra englezoaică.

— *Oh. I am sorry!* zise ea.

Malko crezu că va pleca, însă ea se apropie foarte liniştiră de pat şi se opri lângă el. O lucire tulbure îi întuneca ochii albaştri. Apucă încetişor cu mâna partea virilă a lui Malko şi o cântări ca pe un fruct.

— *You fucked her well,* murmură ea.

Cu acelaşi calm angelic, ea se ghemui lângă pat şi strânse între degete sexul lui Malko. Apoi se aplecă şi îl cuprinse în gură cu un gest cât se poate de firesc. Tamra observa scena.

— Reguleaz-o şi pe ea, spuse cu vocea ei răguşită. Are nevoie.

Malko era pe cale să-şi recapete forţele. Doris se schimbase într-o fustă largă de culoare neagră. El o dădu la o parte, găsi coapsele goale şi urcă spre pântecele primitor, fierbinte şi deschis.

Malko îndepărtă capul englezoaicei, se ridică şi o răsturna pe patul de alături. Tamra îi privea sprijinită în coate şi cu part în ochi.

— Haide, îl îndemnă ea, dă-i ce-ţi cere.

Doris aştepta întinsă pe spate, cu aerul la fel de angelic cu genunchii îndoiţi. Fusta îi alunecase peste coapsele foarte albe şi puţin cam pline. Malko se sui peste ea şi se afundă cu o mişcare violentă.

Tânăra mârâi şi ridică picioarele încălţate cu pantofi negri, apoi îl cuprinse în braţe pe Malko. Acesta nu mai avu răbdare şi explodă în ea.

Doris slobozi un soi de chiuială. Picioarele căzură şi îl

loviră pe Malko cu tocurile cui chiar în şale. Parcă s-ar fi răzbunat că nu i-a dat atenţie îndeajuns.

Se desprinse puţin ameţit de această reacţie neaşteptată Fără să renunţe la expresia angelică, Doris, cu picioarele depărtate şi ochii închişi, începu să se mângâie cu frenezie. Malko o privi câteva clipe, apoi simţi cum Tamra îl împinge şi îi spuse încetişor:

— Acum, las-o. Nu se satură aşa repede, nu e vina ta. Pe curând.

Malko îşi luă lucrurile. Când se întoarse ca să închidă uşa dintre camere, o zări pe Tamra stând în genunchi pe pat deasupra prietenei ei.

*

* *

După ce făcu un duş şi se parfumă cu Jacques Bogart. Malko tocmai termină de îmbrăcat când auzi o bătaie uşoară în uşă. Tamra purta aceeaşi rochie imitaţie de panteră, dar îşi refăcuse machiajul şi gura cu buze groase strălucea ca un far. Tocurile trebuie să fi avut cincisprezece centimetri.

— Ai mult curaj! mieună ea. Când ai venit adineauri, ar crezut că e amantul meu italian…

Încă o candidată la medalia de aur pentru ipocrizie. Malko râse, dar nu se lăsă păcălit. Ea se apropie şi îl sărută cu o tehnică uimitoare, jucându-se cu vârful limbii. După aceea se îndepărtă imediat.

— Mi-e foame.

— Doris nu vine cu noi? o întrebă Malko. Tamra îşi scutură coama de păr negru.

— Nu, este obosită şi nu vrea să se îngraşe. De ce, ai chef s-o regulezi?

Se uita la el amuzată într-un fel provocator. Malko nu-i răspunse, dar se simţea mai uşurat. Tamra nu avea „profilul” unei agente. Dar dăduse peste două nimfomane încântătoare. Se mai întâmplă câteodată.

*

* *

Portarul de la *Hilton* abia se abţinu să nu facă un gest obscen în timp ce îi deschidea uşa Tamrei. Ochii aproape că

îi ieşiseră din orbite. Malko îi observă mâna legănându-se, gata să atingă crupa libanezei. Până la urmă, maltezul se abţinu şi se făcu nevăzut.

Tamra se străduia să meargă şi mai legănat. Pianistul cântă câteva note false, iar un domn respectabil îşi răsturnă ceaşca de ceai. Decolteul libanezei dezvăluia aproape în întregime pieptul somptuos.

Afară bătea un vânt rece. În faţa hotelului aşteptau mai multe taxiuri şi o trăsură. Un mustăcios îmbrăcat cu o haină de piele, lat în umeri, ţâşni dintr-un Mercedes negru şi le deschise portiera cu autoritate. Însă Tamra se opri lângă un „Karozzu", o trăsură înzorzonată după moda malteză.

— Oh, vreau s-o luăm pe asta, zise ea.

Malko nu-i putea refuza această mică bucurie după satisfacţia pe care i-o provocase.

Şoferul se sui în Mercedes ca diavolul în cutia lui, iar ei porniră încet şi maiestuos către *Dragonara.*

*

* *

O blondă diafană îmbrăcată într-o rochie din tul verde-algă sufla cât putea într-un trombon în faţa orchestrei, legănându-şi instrumentul din alamă ca pe un steag auriu. Avea o figură foarte serioasă. Numai într-o fostă colonie britanică mai puteai vedea un spectacol ca acesta.

Restaurantul de la *Casino Dragonara* era căptuşit cu catifea roşie ca o cutie. N-ar fi fost rău, dacă mâncarea ar fi fost mai bună, iar spectacolul mai puţin indigest. După ce se termină numărul de trombon, orchestra începu să cânte o melodie lentă. Malko dansă puţin cu partenera lui, dar începu să încingă.

Malko îşi plimbă privirea prin încăpere, dar nu văzu urmă de „contact" pe care i-l promisese domnul Fenek. Plăti nota de plată. Tamra aştepta cu ochi strălucitori.

— Jucăm? îl întrebă ea.

Se duseră în galeria exterioară puternic luminată de neon verde, care înconjura cazinoul, presărată cu coloane, ce făceau ca *Dragonara* să semene cu un templu grec izolat pe platou.

Tamra înainta maiestuos în unica sală care gemea

oameni adunaţi în jurul meselor de black-jack şi de ruletă. Malko strecură un pumn de lire malteze între degetele unghii roşii ale partenerei sale. Crupa ei de statuie antică atingea pe jucătorii înnebuniţi, provocând tot felul de gânduri rele. Un mustăcios înalt, care avea şi el câţiva bănuţi, veni şi se postă în spatele ei. În bătaie de joc, Tamra se arcui mai mult împingând cele două sfere de marmură în pântecele privitorului care fu cât pe ce să ejaculeze. Plecă de acolo şi se pierdu mulţime înnebunit.

Blonda cu trombonul apăru la aceeaşi masă cu Malko jucând sume mici. Îi zâmbi peste masă. Căutându-i privirea fără echivoc. Timp de câteva clipe, crezu că a dat norocul peste el, însă privirea ochilor puţin bulbucaţi era prea intensă şi prea insistentă. Simţi un fior de emoţie. Ea era „contactul”!

Prezenţa Tamrei trebuie s-o fi împiedicat să intre în vorbă cu el. Libaneza stătea agăţată de braţul lui ca o caracatiţă parfumată. Cum să scape de ea?

Malko îşi concentra atenţia asupra mesei şi observă că blonda juca sistematic aceleaşi numere ca el. Privi un timp acest manej. Degetele lor se atinseră de câteva ori. Ea punea jetoanele în acelaşi timp cu Malko. La un moment dat, se uită fix la Tamra în mod semnificativ. Malko învesti imediat douăzeci de lire malteze în jetoane şi i le strecură libanezei.

— Încearcă să joci la altă masă, o sfătui el. Aşa avem mai multe şanse să câştigăm.

Încântată, Tamra se strecură la masa de alături. Blonda îşi continuă manejul cu Malko, trecând absolut neobservat. El cercetase sală, dar nu văzu nici o figură cunoscută. Libienii nu jucau deloc, fiindcă le interzicea Coranul. Se pare că filajul de la venire nu mai exista.

Jucă numărul 16 negru. Înainte de a-şi retrage mâna, degetele lungi ale blondei se apropiară de număr şi puse câteva jetoane. În acelaşi timp, cu abilitatea unui scamator, Malko simţi cum îi strecoară un jeton în palmă. Îl luă şi îl băgă în buzunar apoi continuă jocul. Numărul 16 nu ieşi. Blonda mai jucă de vreo trei ori, apoi plecă de la masă. Malko o urmă şi se aplecă în trecere spre Tamra.

— Mă duc la toaletă. Mă întorc imediat.

Îndată ce rămase singur, scoase jetonul şi îl examina. Pe una din faţete era scrijelit cu un vârf ascuţit „Paola Road 70”.

Ieşi de la toaletă şi se ciocni de sânii planturoşi ai libanezei care îi luă imediat de braţ.

— Am pierdut totul! îi mărturisi ea. Toţi tipii de acolo şi-au pierdut timpul punând mâna pe fundul meu.

Se întoarseră în galeria exterioară ce dădea spre parching.

Îndată ce îşi făcură apariţia, lunganul şofer de taxi mustăcios, care îi poftise în Mercedes la *Hilton,* se grăbi să-i conducă aproape cu forţa la maşina lui. Nici unul dintre concurenţii lui nu îndrăzni să se mişte.

Ţinu portiera deschisă în timp ce Tamra se urca în vehicul.

În clipa în care Malko trecu pe lângă el, acesta îi şopti aproape fără să-şi mişte buzele:

— *Beware, Sir, she wants to kill you*[10]*.*

Capitolul IV.

Lui Malko îi trebui un efort îngrozitor ca să se aşeze cât mai calm pe banchetă lângă Tamra. Mercedesul porni cui smucitură. Pe întuneric, el cercetă figura însoţitoarei sale. Era într-adevăr de o rară frumuseţe, provocatoare şi vulgară, însă strălucitoare. Nu era prima dată când avea de-a face cu o ucigaşă dintr-un serviciu arab. Cea care se infiltrase în urmă a câţiva ani în castelul lui din Liezen, sculpturala Leila, era mult mai periculoasă decât un bărbat. Şi folosea mijloace mai puţin obişnuite.

Iată de ce nu îl mai urmăreau: era deja în mâinile lor. După cinci minute, Mercedesul opri în faţa hotelului. Tamra coborî prima şi fugi în hol ca să se adăpostească de vânt. Malko i dădu special şoferului mustăcios o hârtie de zece

[10] Fiţi atent, domnule, vrea să vă omoare (n.a.).

lire ca i să dea restul. În timp ce maltezul se scotocea prin buzunare, el îl întrebă în şoaptă:

— Cine sunteţi?

— Un prieten, zise laconic şoferul. Fiţi atent că lucrează pentru libieni.

O pereche ieşi din hotel şi se apropie de taxi. Malko băgă monedele în buzunar şi se duse la Tamra. Coridorul lung ca ducea spre camere i se păru interminabil, iar un servitor se uită cu poftă la crupa libanezei. Când introduse cheia în broască şi descuie, ea intră după el. Nu avea chef să facă dragoste. Puse discret lanţul de siguranţă.

Tamra se şi întinsese în pat. Malko o examina. Nu avea cum să ascundă nici un obiect periculos sub rochia imitaţie de piele, iar geanta era mai departe de ea. În definitiv, de ce să-l ucidă?

— Ce faci?

Lungită pe pat aşteptându-l să i se dăruiască, ea îl observa. Ca să fie cât mai convingător, luă o pastilă de pe noptieră.

— Ce ai luat? îl întrebă Tamra.

— Oh, un medicament pentru tensiune, spuse Malko. Sunt cam bătrân.

Libaneza râse, provocatoare.

— După ce mi-ai făcut mai devreme, nu s-ar zice... Tamra îşi trase rochia peste cap şi rămase doar cu pantofii.

După aceea, se întinse la loc, cu picioarele desfăcute în cea mai indecentă poziţie.

Malko se culcă lângă ea şi începu să-i mângâie cu tandreţe părul des şi negru, căutând obiectul periculos. Dar nu găsi nici o agrafă, absolut nimic... Tamra gângurea.

— Nu te opri, îmi place, spuse ea.

Culcată pe spate, cu picioarele larg desfăcute, ea se lăsa mângâiată. Malko îşi încetă căutările. Acum rămânea locul cel mai delicat de cercetat. Lucru ce l-a păcălit chiar şi pe un colonel din KGB în castelul lui din Liezen[11]. O sărută pe Tamra. Mâna coborî încet pe pântecele plat până ajunse la coapse. Fu nevoit să aştepte câteva minute ca ea să se relaxeze.

[11] Vezi „Balul contesei Adler” (n.a.).

Malko o observa. Avea ochii închişi, respira repede şi sacadat, iar muşchii picioarelor erau încordaţi la maximum. Îşi apropie picioarele încetişor, dar nu ca să-l respingă pe Malko, ci dimpotrivă. Unghia lungă şi roşie coborî lent peste părul pubian şi se opri lângă clitoris. Mâna liberă o prinse pe a lui Malko.

— Mai repede.

El acceleră mişcarea degetelor. Brusc Tamra slobozi un ţipăt scurt, se întoarse pe o parte, apoi se ghemui şi îl prinse pe Malko de mână ca să înceteze mângâierea care devenise prea brutală. Îşi abandonă ţinta de bunăvoie şi o violă cu degetele, afundându-le cu uşurinţă înăuntru. Explorarea fu scurtă, profundă şi revelatoare. Tamra se arcui.

— Opreşte-te. Nu cu mâna! Vino.

El o ascultă. Deocamdată, îi trecu îngrijorarea. Atât timp cât era în braţele lui, Tamra nu prezenta nici un pericol. Îşi amintea şi acum de oribilul obiect cu vârfurile îmbibate într-un soporific foarte puternic pe care o egipteancă şi l-a plasat în vagin. El se afundă în sexul oferit, iar libaneza ridică imediat picioarele spre tavan şi începu să urle ca înainte de cină.

Perfect lucid, Malko asculta cum îşi varsă plămânii, sigur că îi plăcea. Era nerăbdător să scape ca să se ducă la întâlnire. Termină repede şi totul se calmă. Tamra rămase întinsă pe pat. El căscă.

— Mi-e somn.

Libaneza se ridică imediat, îşi luă rochia şi spuse:

— Nu încuia uşa, voi veni mâine dimineaţă să te salut. Pentru un om normal, era greu să refuze această dorinţă, dar în cazul de faţă, părea suspect. Or, deocamdată Malko nu voia ca Tamra să afle că a „descoperit-o”. Îndată ce libaneza închise uşa în urma ei, Malko stinse lumina şi rămase nemişcat în întuneric, pândind zgomotele din cealaltă cameră. Se părea însă că libaneza se culcase. El se îmbrăcă repede. Încă nu făcuse miezul nopţii.

Se duse la balcon şi deschise uşa. Camera lui era la primul etaj, chiar deasupra grădinii, în stânga piscinei. Malko încalecă balustrada şi sări pe pământul afânat. Apoi

merse de-a lungi faţadei până la capătul hotelului care dădea într-un teren viran.

Îşi găsi maşina în parcare. Demară cu farurile stinse, ajunse pe St. George Road, apoi se opri puţin mai departe ca să-şi consulte harta la lumina becului din plafon. Fgura se afla la doisprezece kilometri la est de Malta, în apropiere de Paola. Memoră itinerarul şi porni la drum. Şoseaua era liberă. Căută mult până găsi un panou care indica Fgura. Paola Road era artera principală. Opri la numărul 70, în faţa unei căsuţe în stil foarte englezesc, care semăna cu celelalte împrăştiate pe colină. Lângă uşă era o fereastră luminată puternic, cu o nişă. Sună. După câteva clipe, se auzi un foşnet în spatele uşii.

— Cine este?

— Ne-am întâlnit la *Dragonara,* spuse Malko.

Se auzi zgomotul încuietorii. Uşa se deschise. Femeia cu trombonul îşi schimbase rochia verde şi îşi pusese un capot din mătase. Aşa demachiată, îşi arăta cei patruzeci de ani ai ei. Avea ceva ciudat. Malko se gândi că e lesbiană. Ea închise uşa iar el văzu că buzunarul capotului era umflat. Avea o armă Ea veni în faţa lui şi îi întinse mâna.

— Mă cheamă Susan Herringrdar. Pe dumneavoastră?

— Malko Linge.

Ea îi zâmbi vag.

— Aţi fost însoţit de o femeie foarte frumoasă. Toţi bărbaţii vă invidiau…

— O cunoaşteţi?

— Personal, nu, dar ştiu câte ceva despre ea. Este o palestiniană care se numeşte Tamra. Agaţă bărbaţii. A făcut trei ani de închisoare în Grecia pentru că a aruncat o grenadă asupra echipajului de pe El Al. A fost Miss World. E intrată bine în politică. Întotdeauna şi-a ales amanţii din rândurile revoluţionarilor palestinieni. Frumuseţea şi meseria ei de manechin i-au permis să se infiltreze peste tot.

— Ce face în Malta?

— A venit special să vă „întâmpine”. Sau poate să vă ucidă.

— Dar a venit înaintea mea, zise el. Doar nu au darul

viziunilor.

— Vă înşelaţi, îl corectă englezoaica zâmbind. A venit cu o zi după dumneavoastră. Şi nu de la Roma, ci de la Tripoli. „Ei” ştiau că veţi veni.

— Nu e singură.

— Ştiu, zise Susan Herring. A venit cu prietena ei, o englezoaică ce a trăit mult timp la Beirut. Şi ea e înnebunită după palestinieni. Dar asta e proastă şi nu e periculoasă. Haideţi.

Ea îl conduse într-un salonaş cu mobilă acoperită cu huse albe. Luă o sticlă de *J&B* de pe masă şi îşi turnă o porţie generoasă, fără apă sau gheaţă. Malko se uita la ea nedumerit. Ce persoană ciudată! Cu siguranţă că lumea paralelă era plină de surprize.

— Şoferul Mercedes-ului lucrează cu dumneavoastră? îl întrebă el.

Susan Herring clătină din cap.

— Gozzo? Nu chiar. Este un militant naţionalist, un băiat de încredere şi foarte devotat. A adus mari servicii în timpul campaniei electorale şi îi este greaţă de libieni.

— Ştie cine sunteţi de fapt?

— Nu. Dar avem prieteni comuni. Şi aceiaşi duşmani bineînţeles.

Ea se hotărî să-şi pună gheaţă în pahar şi îl învârti.

— Lucraţi pentru „verişori”?

Ea dădu din cap fără să răspundă, confirmând implicit ceea ce gândea. Susan Herring era o colaboratoare a MI5, probabil un „străngер”.

— Libienii au organizat o acţiune serioasă de recuperare a documentelor deţinute de Godfrey Borg, zise ea. Un eşalon „Acţiune”, altul „Informaţii” şi o imensă susţinere logistică. Sunt în stare de orice.

— Au arătat-o cu John Fitzpatrick, observă Malko. Susan Herring rămase nemişcată, jucându-se cu paharul gol.

— Cred că este un risc calculat, spuse ea. Acum sper doar să recupereze ce îi interesează fără să facă valuri. Au aflat că ştiu mai multe persoane şi că vestea nu trebuie să meargă mai departe. De aceea sunteţi în pericol. Au nevoie de timp ca să-l găsească pe Borg ca să-l lichideze sau să-l

cumpere, ori să-l facă să vorbească.

— Chiar nu ştiu unde se află? John Fitzpatrick nu a spus?

Zâmbetul englezoaicei îl făcu pe Malko să înţeleagă numaidecât cât de naiv era.

— Nu ştiu, domnule Linge, spuse ea. Dacă ar şti, noi nu am fi aici, iar tânăra aceea nu ar fi fost atât de amabilă. Ar da orice ca să afle. Malta este o insulă mică, dar există totuşi câteva locuri unde te poţi ascunde când cunoşti mulţi oameni ca Godfrey Borg.

Tăcu şi se lăsă o linişte absolută. Malko se gândea la bărbatul care se ascundea cu documentele compromiţătoare secrete.

— Se ştie ce conţin aceste documente şi unde se află, întrebă el.

— Nu, vă va spune Godfrey Borg.

Malko îşi ascunse surpriza.

— Vreţi să spuneţi că… Ea dădu afirmativ din cap.

— Da, este de acord să vă întâlniţi. Are nevoie de dumneavoastră.

— De ce?

— Ca să-l scoateţi din insulă. Şi în acelaşi timp să-şi recupereze faimoasele documente. Aici se teme pentru viaţa lui. Până la urmă, tot îl vor găsi.

Malko rămase perplex.

— Dar este patria lui, observă el. Dacă el nu reuşeşte să găsească o ieşire, nu văd cum aş putea s-o fac eu…

Susan Herring surâse puţin ironic. Dar cu o undă de cinism.

— Oamenii sunt întotdeauna tentaţi să creadă că CIA este mai puternică decât pare. La urma urmei, pe dumneavoastră vă avantajează, nu-i aşa? Dacă reuşiţi să recuperaţi documentele cu o simplă promisiune, puteţi să luaţi imediat avionul.

Malko nu răspunse. Acest mod de a vedea lucrurile îi făcea greaţă, chiar dacă ştia foarte bine că majoritatea agenţilor puşi într-o asemenea situaţie reacţionau la fel.

— Dacă voi putea, îl voi scoate, spuse el.

Ea ridică paharul gol cu ironie.

— *Good luck!* Trebuie să vă duceţi la noua

dumneavoastră cucerire, altminteri va crede că o înşelaţi… Va veni cineva să vă ia de la hotel. Coborâţi la unsprezece, luaţi taxiul lui Gozzo, că de rest ne ocupăm noi. Va şti să scape de eventualii urmăritori.

Malko o fixă cu scepticism.

— După câte mi-aţi povestit despre libieni, mi se pare un risc enorm, nu-i aşa? Ei ştiu cine sunt şi mă supraveghează. O să-i duc direct la Borg. Este o prostie.

— Acestea sunt ordinele, spuse cu resemnare Susan Herring. Câteodată şi ordinele sunt idioate. Dar vin de la Londra şi nu putem face nimic.

— Poate că şi Borg are de spus ceva, remarcă el.

Ea îi zâmbi cu răceală.

— Borg nu are nimic de spus. Dacă nu am fi noi, ar fi deja mort. (Căscă.) Mă duc la culcare.

— Cum voi lua legătura cu dumneavoastră? Dacă vreau să ştiu ce fac libienii? o întrebă el.

— Este foarte uşor, spuse Susan Herring. Am o iesle la fereastră, dacă este aprinsă, puteţi să veniţi.

În Malta, erau statui religioase la fiecare colţ de stradă. Susan Herring îi strânse mâna lui Malko. De aproape, părea şi mai îmbătrânită. Te ducea cu gândul la personajele lui John Le Carre. Cinică, trecută, rămasă singură foarte devreme şi puţin tristă. Ce idee, să cânte la trombon. Malko zări un instrumentul într-un colţ.

— Chiar vă place să cântaţi la trombon? Privirea femeii se lumină.

— Fireşte, altminteri de ce aş face-o? Nu ştiţi ce înseamnă acest instrument decât atunci când cânţi la el. Îl încălzeşti şi vibrează, se luptă cu tine, este ca un bărbat care te ţine în braţe. Bună seara.

Paola Road era pustie şi rece. Malko se întoarse şi o luă pe drumul spre Sliema, trecând de sensurile giratorii pustii şi de străduţele chinuitoare şi înguste. Totul i se părea ireal, neverosimil. Acest om „închis” în propria insulă, englezoaica ce părea să ştie ce se petrece în ambele tabere şi detaşarea ursuzului Burt Holiday. Întoarse capul de câteva ori, dar nu îl urmărea nimeni. La ce bun? Doar era spionat la domiciliu de apetisanta Tamra. Orientul Mijlociu gemea de astfel de

femei pasionale care duceau o luptă făcând dragoste, fiind în general mult mai feroce şi mult mai fanatice decât bărbaţii. Nu ştia ce atitudine să adopte faţă de Tamra.

Dacă păstra o anumită distanţă, libienii aveau să tragă concluzii pripite şi îl vor elimina. Sau vor pune pe altcineva urmele lui şi nu va reuşi să-l identifice. La urma urmei, nu era prima oară când dormea în pat cu un şarpe cu clopoţei. Totul era să stea la distanţă de colţii lui veninoşi şi să lovească primul. Era obişnuit cu asta.

În fine, atât timp cât nu îi conducea la Godfrey Borg, nu risca mare lucru. Cel mai rău era să contracteze o boală venerică.

Opri maşina în acelaşi loc în parcare. Holul hotelului *Hilton* era pustiu. Malko deschise încetişor uşa. Simţi imediat prezenţa cuiva. Inima începu să-i bată în piept aproape dureros.

Capitolul V.

Malko avu nevoie de câteva secunde ca să se obişnuiască cu întunericul din cameră. Rămase pe loc, ţinându-şi respiraţia şi gata să iasă repede pe coridor, încercând să găsească dincotro îl pândea pericolul. În sfârşit, distinse o pată întunecată în pat. Cineva stătea culcat. Bătăile inimii se mai domoliră şi intră în încăpere, apoi închise uşa în urma lui. Apetisanta Tamra dormea pe burtă, cu picioarele desfăcute şi goală-puşcă. O rază de lună îi lumina curbura şoldurilor. Malko îşi reţinu furia. Asta se numea protecţie apropiată. Nici un bărbat normal nu dădea pe uşă afară o asemenea creatură fără să trezească suspiciuni. Se dezbrăcă şi se întinse în celălalt pat. Lovi

lampa cu cotul, iar Tamra se ridică tresărind, cu un strigăt, înăbuşit. Bâjbâi să aprindă lumina şi se uită fix la Malko.

— Unde ai umblat? îl întrebă ea cu voce somnoroasă.

— Am ieşit să beau ceva pe Ball Street, zise Malko.

— Ticălosule! spuse Tamra fără prea multă convingere. Ai fost la femei. Credeam că te găsesc în pat. Nu-mi place să dorm singură. Mă năpădesc gândurile negre.

Nu insistă prea mult şi lăsă capul pe pernă. Malko se culcă şi se cufundă imediat într-un somn adânc. O senzaţie neobişnuită îl trezi mai târziu. Deschise ochii. Se făcuse ziuă şi avea o erecţie fantastică. În genunchi, lângă pat, Tamra îi aplica scurte felaţii. Imediat ce îşi dădu seama că s-a trezit, flirtul său se transformă într-o aspiraţie profundă care îl făcu pe Malko să explodeze. Sigură că scursese şi ultimul strop de voluptate, ea se ridică şi se întinse ca o felină.

— Ţi-am promis doar că vin să te trezesc!

— Ai în faţă o carieră strălucită de ceas deşteptător, observă Malko.

— Trebuie să mă pregătesc pentru spectacolul de la ora unsprezece, spuse Tamra. Ce faci astăzi?

— Oh, am diverse întâlniri, făcu el evaziv. Mă întorc diseară…

Privi crupa cambrată dispărând pe uşa de comunicaţie. Păcat că libaneza era în tabăra duşmană. Şi el se întâlnea cu Gozzo tot la unsprezece. De asta depindea urmarea misiunii sale în Malta.

*

**

O pereche de americani în vârstă privea extaziată trăsura luminată care îl dusese aseară pe Malko la *Dragonara.* Aşteptau câteva taxiuri dintre care al doilea era un Mercedes negru.

Gozzo, îmbrăcat într-o cămaşă neagră, se ivi cu viteza unei cobre, neluând în seamă taxiul dinaintea lui. Deschise portiera şi întrebă cu voce tare:

— Unde doriţi să mergeţi, domnule?

— În La Valetta, spuse Malko.

Gozzo demară lăsând o dâră neagră pe asfaltul din faţa hotelului. Mercedesul înconjură parcarea şi ajunse în St.

George Street. Îndată ce se îndepărtară de hotel, Gozzo întoarse figura zâmbăreaţă către Malko.

— Aţi fost atent, domnule?

— Da, răspunse Malko. Unde mergem?

— La Balzan.

Malko nu ştia unde se află Balzan. Întoarse capul. Nu îi urmărea nici o maşină. Gozzo ajunse la semaforul de pe autostradă, se opri puţin, apoi se îndreptă către sudul insulei.

Maltezul conducea cu viteză. Ocoliră sensul giratoriu de la jumătatea autostrăzii în dreptul Sliemei şi, în loc să meargă spre La Valetta. Gozzo vira la dreapta pe o străduţă îngustă în pantă care ducea spre o vale, îndepărtându-se de mare. Frână brusc în faţa unei porţi metalice şi claxona de trei ori.

Poarta se deschise imediat şi în faţă apăru un tractor cu o remorcă plină cu bălegar. Conductorul îi făcu lui Gozzo cu ochiul, iar tractorul înainta barându-le drumul. Maltezul demară imediat, strângând volanul cu unghiile lui negre şi râzând gura până la urechi.

— Nimeni nu poate să-l prindă pe Gozzo, se lăudă el. De bucurie, deschise aparatul de radio. Se auzi o voce ce vorbea engleza:

— *This is the voice of friendship and solidarity*[12]*...*

— *Fucked Arabs!*[13] izbucni Gozzo şi închise imediat, întoarse spre Malko şi îi explică: Au o staţie în apropiere. Rahat...

Mercedesul ieşi foarte repede din aglomeraţie. Malko văzu defilând panouri albastre minuscule cu nume bizare. Străbătură în trombă câteva sate care semănau cu cele englezeşti; şerpuind apoi pe drumuri mărginite de ziduri înalte din piatră, evitând la timp autobuzele vechi vopsite în alb şi verde. Era adevărat labirint în care puteai să-ţi pierzi complet simţul orientării.

Gozzo conducea la fel de repede... Malko avea impresia că ajunseseră în mijlocul insulei, căci nu se mai vedea marea. Zidurile din piatră erau mai dese şi apărură în

[12] Aceasta este vocea prieteniei şi a solidarităţii (n.a.).

[13] Scârbe de arabi! (n.a.).

curând şi casele. Erau în Balzan. Gozzo se angaja în viteză pe o străduţă cu multe curbe şi fu cât pe ce să se ciocnească cu un autobuz. Se pare că maltezii aveau oroare de sensurile unice.

Ajunseră în sfârşit în faţa unei biserici. Câteva bătrâne discutau pe trotuar. Când Mercedesul se opri, un bărbat destul de tânăr ieşi pe un portic şi îi spuse câteva cuvinte lui Gozzo în malteză.

Nou-venitul alergă spre portic, scoase de sub cămaşă un walkie-talkie şi spuse ceva. După aceea veni lângă maşină şi i se adresă lui Gozzo. Acesta se întoarse spre Malko:

— Domnul Borg ne aşteaptă. Demară după obiceiul lui, lăsând dâre negre pe asfalt. Străduţa pe care intră era atât de îngustă, încât Malko crezu că aripile maşinii se vor hârjâi de ziduri. Străbătură din nou labirintul de străduţe mărginite de case. Malko zări în goană un panou pe care scria „Main Street”. De abia puteau să treacă doi pietoni. O părăsiră şi intrară pe o altă stradă mai liniştită şi se apropiară de o casă cu terasă cu grădiniţă în faţă. Gozzo opri brusc, coborî şi îi deschise portiera.

— Aici este. Sunaţi.

Semăna foarte mult cu Surrey[14]. Uşa se deschise înainte ca Malko să sune. Apăru o femeie în vârstă care îi făcu loc să intre în tăcere. Înăuntru mirosea a ceară şi domnea un frig glacial. Mobilierul greu de epocă arunca umbre negre şi contrasta cu marmura podelei. Malko străbătu o încăpere lungă şi ajunse într-un birou mic. Un bărbat îl aştepta în picioare. Avea patruzeci de ani, privirea vioaie şi aerul unui notar de provincie. Înainta spre Malko cu mâna întinsă.

— Eu sunt Godfrey Borg, zise el. Mă bucur să vă cunosc. Cred că avem prieteni comuni.

Pe măsuţa joasă erau aşezate ceşcuţe şi un ceainic. Se aşezară în fotoliile acoperite cu cinz. Nu ai fi crezut niciodată că în acest interior curat şi dichisit s-ar putea strecura violenţa. Malko îl privi pe Godfrey cum îi toarnă ceaiul în ceaşcă. Mâna îi tremura uşor şi vărsă puţin pe alături. Se scuză cu un zâmbet forţat.

— Ultimele săptămâni au fost destul de dure, începu el.

[14] Comitat situat in sudul Londrei (n.t.).

Am fost nevoit să mă mut de mai multe ori. Ei mă hărţuiesc.

— Care „ei”? îl întrebă Malko dorind să afle mai multe.

— Libienii, răspunse Godfrey Borg cu un zâmbet resemnat. Aţi aflat ce a păţit John Fitzpatrick. Asta numai pentru că ei credeau că ştie unde sunt.

Sorbi o gură din ceaiul fierbinte. Malko luă şi el o înghiţitură gândindu-se că din acest moment devenea şi el ţinta preferată a libienilor. Dacă au torturat şi ucis un agent din Ml 5, apartenenţa lui la CIA nu era tocmai o garanţie a vieţii lui foarte cunoscute. Acum că se afla faţă în faţă cu fugarul, trebuia să clarifice anumite lucruri.

— Sunteţi în ţara dumneavoastră, totuşi nu puteţi să cereţi protecţia poliţiei? îl întrebă Malko.

Godfrey Borg îşi încrucişa braţele la piept.

— Nu am încredere în poliţie. A fost văduvită de cele mai bune elemente pe care le avea… Aceste probleme depind numai de „Special Branch” din CID. Iar omul care o conduce, ia masa de două ori pe săptămână cu maiorul Abu Dhofar. Dacă mă dau pe mâna celor din „Special Branch”, libienii vor afla imediat unde mă ascund.

— „Special Branch” nu v-ar apăra deloc?

— Nu şi de libieni. Poliţiştii noştri nu sunt în stare să lupte cu ei.

— Iar dumneavoastră nu puteţi să plecaţi din Malta? Godfrey Borg scutură din cap.

— Am încercat, dar m-au aşteptat la aeroport. Am aflat la timp. La noi sunt puţine avioane, iar libienii supraveghează absolut tot. Au informatori pretutindeni. Preferă să mă ucidă, decât să mă lase să plec. E foarte simplu cu o puşcă cu luneta. Sau cu un cuţit, în mulţime… Cu vaporul nici nu poate fi vorba, căci nu avem vedete destul de rapide ca să scape de sub urmărirea fregatelor pazei de coastă, care sunt practic sub controlul libienilor. Dacă încerc să mă urc la bordul unui vapor îmi asum aceleaşi riscuri ca la aeroport.

Era de necrezut. Un om sechestrat în propria ţară, în mijlocul Mediteranei, la 97 de kilometri de coastele siciliene.

— În sfârşit, zise Malko. Doar nu sunt nebuni. Nu vor să vă omoare. Îi interesează numai documentele. De ce nu le daţi celor care le-ar putea folosi? De exemplu, partidului

naţionalist?

Borg nu răspunse imediat. În căsuţă, domnea o linişti absolută, în afară de ticăitul bătrânului orologiu. Malko îşi trosni încheieturile cu impresia că face un zgomot obscen.

— Fireşte că vor documentele, răspunse în fine maltezul. Dacă mă omoară, nimeni nu le va avea.

— De ce?

— Fiindcă sunt într-o bancă din Zurich, într-un seif care nu poate fi deschis fără semnătura mea. Am făcut imprudenţa să mă întorc aici, după ce le-am dus. Eu lucram chiar la banca aceea... După ce am strâns toate documentele, am vrut să mă întorc şi să-i înştiinţez pe prietenii mei conservatori. Ar fi trebui să aduc totul cu mine, dar au existat nişte scurgeri. Libienii s-au hotărât să mă elimine.

Totul se lămurea, dar totodată devenea şi mai complicat. Borg îşi mai turnă puţin ceai. Malko îl observa.

— De ce sunt aceste documente periculoase pentru libieni?

— Ca să înţelegeţi, ar trebui să cunoaşteţi politica internă actuală, îi explică maltezul. Suntem încă o ţară democratică şi avem două partide: laburiştii şi naţionaliştii, primii cu 35 de locuri în Parlament, iar ceilalţi cu 31. În ’81, trebuie să aibă loc alegerile, dar eu pot să provoc alegeri anticipate, aducând probele materiale ale viramentelor bancare efectuate de libieni în contul unor membri din guvernul actual. Sunt sume importante mai ales într-o ţară atât de mică. Însă acestea explică avantajele pe care le au libienii în acest moment.

— De ce nu aşteptaţi alegerile din 1981?

Godfrey Borg zâmbi cu amărăciune.

— Le vor câştiga datorită banilor libienilor. În afară de cazul în care voi aduce dovada că şi-au vândut ţara.

— De ce v-aţi dus să le ascundeţi tocmai la Zurich, în loc să le daţi direct partidului naţionalist?

Maltezul nu îşi întoarse privirile.

— Voiam să câştig şi eu nişte bani, recunoscu el simplu. Eu nu fac parte din nici un partid. Sunt apolitic. După aceea, mi-am dat seama că sunt dinamită curată şi că îmi risc

viaţa. Atunci mi s-a făcut frică şi uite unde am ajuns!

— Acum ce doriţi?

Godfrey Borg îşi împreuna şi îşi desfăcea cu nervozitate degetele grăsulii, apoi zise pe un ton mai puţin calm:

— Să mă scoateţi din Malta. Ştiu că organizaţia dumneavoastră dispune de mijloace puternice, iar eu am nevoie de mulţi bani ca să mă stabilesc la Londra. Documentele valorează enorm.

— Cât? Aveţi idee la ce sumă se ridică?

Godfrey Borg se uită fix la măsuţa pentru ceai.

— Cred că o sută de mii de lire sterline ar fi suficient, spuse el. Mai ales dacă nu plătesc impozite, adăugă el cu un surâs abia schiţat.

— Este o problemă la care putem găsi soluţii, spuse cu diplomaţie Malko.

Toată această chestiune putea să fie o minunată escrocherie. Uşurinţa dezarmantă cu care îl primise Borg nu pleda în favoarea acestuia. Dacă toate ameninţările libienilor erau doar scorneli de-ale lui? Borg se uită la ceas cu o anumită nervozitate.

— În curând trebuie să plec, începu el... nu-mi place să stau mult timp în acelaşi loc. Voi lua legătura cu dumneavoastră peste două zile, dacă doriţi, fireşte... Dar până atunci...

Se auzi zgomotul unor paşi grăbiţi şi două matahale, doi mustăcioşi, dădură buzna în birou, urlând vorbe de neînţeles.

Godfrey Borg se întrerupse şi ridică ochii în tavan. Mai întâi crezu că zbârnâie un aspirator. Însă gazda lui se schimbă brusc la faţă, cu groază în priviri.

— Trebuie să plec imediat, spuse el. A venit un elicopter care încearcă să mă găsească.

Nu-i mai strânse mâna lui Malko şi fugi în partea din spatele casei, dispărând împreună cu cele două gorile. Din ceşti ieşeau aburi. Malko se grăbi să iasă pe uşa din faţă. Imediat ce păşi pragul, zări elicopterul. Era un „Alouette” cu două roto mari şi negre care se învârtea foarte jos deasupra casei. Gozzo coborâse din Mercedes şi îi arăta pumnul.

— Libienii! strigă el.

În timp ce Malko se urca în Mercedes, un Austin Prince de culoare albastră îi depăşi în mare viteză. Malko zări în spate silueta ghemuită a lui Godfrey Borg. Mercedesul porni în urma lui. Gozzo se aplecă şi luă de jos o cange imensă de măcelar cu vârful foarte ascuţit pe care o puse pe banchetă. Puse o frână bruscă. În capul străzii, Austin-ul era cât pe ce să se ciocnească cu un Land Rover. Un bărbat îmbrăcat într-o canadiană şi cu tenul bronzat coborî din Rover. Cele mai mari temeri ale lui Malko deveniră realitate. Nu era vorba de nici o escrocherie!

Austin-ul frânase atât de brusc, încât se opri de-a curmezişul străzii. Şoferul învârti volanul vrând să dea înapoi în zigzag. Gozzo frână brusc înjurând. Băgă mâna sub banchetă şi luă cangea de măcelar.

Partea din spate a Austin-ului se lovi de zid, iar vehiculul înainta pe o străduţă laterală. Bărbatul în canadiană alerga pe mijlocul străzii, urmat de Land Rover-ul care porni după vehiculul albastru. Arabul se urcă din mers. Gozzo strivi pedala de acceleraţie, iar Mercedesul prinse viteză. Elicopterul se rotea deasupra lor.

În momentul în care Mercedesul se pregătea s-o o ia pe străduţa pe care dispăruseră Land Rover-ul şi Austin-ul, apăru a patra maşină, un Golf verde care le bară drumul. Malko zări în parbriz doi poliţişti în uniforme albastre. Gozzo frână din nou şi ţâşni din Mercedes cu cangea în mână. Un poliţist coborî din Golf şi arătă arma cu degetul:

— Ce este asta?

— Du-te dracului! urlă Gozzo.

Coborî şi Malko. La celălalt capăt al străzii, un scrâşnet de frâne îl făcu să întoarcă capul. Land Rover-ul se urcase pe trotuar şi venea să-i bareze drumul Austin-ului albastru. Cu un ţipăt sălbatic, Gozzo începu să alerge către cele două vehicule. Malko se luă după el. Se îngroşa gluma. Poliţiştii nu încercară să-l reţină. Austin-ul voia să dea înapoi în timp ce mai mulţi oameni coborâră din Land Rover. Unul dintre ei se căzni să deschidă portiera, dar nu reuşi. În loc să intervină, cei doi poliţişti se urcară în maşină, se întoarseră şi dispărură. Preferau să nu vadă ce se întâmplă.

Gozzo se distanţase de Malko. El văzu că unul dintre

libieni scosese un pistol şi sparse cu crosa geamul din spate al Austin-ului. Băgă mâna şi deschise portiera.

Una dintre gorilele lui Godfrey Borg coborî din vehicul. Urmă o luptă scurtă cu cei doi libieni. Se auziră două focuri de armă şi bărbatul se prăbuşi. Alţi trei îl trăgeau pe Borg afară din maşină. Maltezul se zbătea cu furie. Gozzo era doar la câţiva metri. Unul dintre oamenii care doborâse garda de corp se întoarse cu o mitralieră Scorpio în mână pe care o îndreptă asupra lor.

Malko văzu prelungitorul lung al armei. Aproape imediat izbucni o serie de pocnituri seci şi înfundate. Gozzo se opri brusc, cu cangea de măcelar în mână. Gloanţele ricoşaseră în asfalt chiar în faţa lui. Cu picioarele depărtate, libianul ridică ţeava armei ca să tragă. Nici Gozzo şi nici Malko nu aveau arme. Înaintarea însemna sinucidere curată. Gozzo înţelese şi el acest lucru. Rămase cu braţele atârnând pe lângă corp în mijlocul străzii înjurând. În jurul maşinii lui Borg lupta continua. Acesta se ţinea cu toată puterea de portieră.

Unul dintre libieni îl lovi tare peste mână şi îi dădu drumul. Cea de-a doua gardă de corp era ţinută în maşină de alt libian. Se pare că nici unul nu avea armă de foc. Lupta era inegală.

Godfrey Borg ţipă gâtuit când cei trei bărbaţi reuşiră în sfârşit să-l smulgă complet de lângă maşină. Libianul care îi ţinea Malko şi pe Gozzo la respect începu să se retragă pas cu pas:

— *Help! Help!*

Godfrey Borg striga din ce în ce mai slab. Nimeni din casele liniştite de pe marginea drumului nu se grăbea să intervin. Maltezul dispăru în Land Rover, fiind aruncat ca un pachet, cu picioarele înainte. Motorul porni cu zgomot. Libienii se grăbeau să urce. Bărbatul cu Scorpio sări din mers, ameninţându-i în continuare pe Malko şi pe Gozzo. Acesta, deşi ameninţat cu arma, începu să alerge când vehiculul se balansă. Fără să-i mai pese de el, libianul sări înăuntru.

Cangea de măcelar se înfipse în tabla capotei Rover-ului, sfâşiind-o pe toată lungimea. Vehiculul acceleră şi vira pe o

stradă mai largă. Gozzo alerga pe lângă maşină, agăţat de arma lui. Când luă o curbă, maltezul căzu şi se rostogoli şosea. Când reuşi să se ridice, Land Rover-ul dispăruse deja.

Malko luă de jos un obiect strălucitor. Erau ochelarii lui Godfrey Borg. Motorul Austin-ului mergea încă. Cea de-a doua gardă de corp coborî din maşina cu portierele deschise şi îşi ajută camaradul să se ridice. Gozzo se agita cu cangea măcelar în mână. Nu-i mai era de nici un folos acum. Libieni erau departe. Malko simţea un gol în stomac. Din cauza întâlnirii cu el, Borg căzuse în capcană. Libienii avuseseră oarecare bănuială.

— *They are going to kill him*[15]*,* mormăi Gozzo.

— Nu cred, zise Malko. Ar fi făcut-o imediat.

Viaţa lui Godfrey Borg atârna de un secret: seiful care nu putea fi deschis decât cu semnătura lui. Gozzo se îndrepta spre maşină, iar Malko îl urmă. Misiunea lui în Malta avea toate şansele să moară în faşă. Se gândi la singura persoană susceptibilă de a-i fi informat pe libieni: Susan Herring. Însă ea era recrutată să lucreze pentru MI5, prin urmare şi pentru CIA... Pentru cine acţiona ea în realitate? Acesta era al doilea incident violent cu ocazia unui contact cu Godfrey Borg. În ambele cazuri, MI5 jucase un rol...

Capitolul VI.

Gozzo mânase ca un nebun timp de zece minute, apoi se întoarse către Malko.

— *Where de you want to go?*[16]

Vocea era rece, aproape ostilă. Parcă el ar fi fost vinovat de această răpire. Cele două gărzi de corp ale lui Borg se urcaseră în Austin după ce se scuturaseră de praf şi plecaseră în treaba lor. Liniştea se lăsase din nou peste Balzan. Însă Godfrey Borg dispăruse bine mersi, iar urmele gloanţele libiene rămăseseră în asfalt.

---

[15] Îl vor omorî (n.a.).

[16] Unde doriţi să mergeţi? (n.a.).

— Lăsaţi-mă în Floriana, la Ambasada americană, zis Malko.

Trebuia să-l informeze pe şeful centralei. De jur-împrejur câmpurile erau pustii, netede şi fără urmă de vegetaţie. Vremea era în schimbare, iar cerul se acoperea rapid de nori. Malko întrebă ca să rupă tăcerea apăsătoare:

— Nu v-aţi închipuit că vor folosi un elicopter?

Gozzo scutură din cap.

— Nu ştiau unde o să ne ducem, căci altfel aş fi observa elicopterul înainte.

Tăcerea care urmă era grea şi plină de suspiciuni. Cu toate astea, Malko nu ştiuse de la început locul întâlnirii. Dacă fusese o trădare, atunci venea din altă parte. Aşteptă să se termin serpentinele, apoi întrebă:

— Cine i-a informat?

Gozzo schimbă brusc viteza ca să ia o curbă foarte strânsă, aproape atingând un autobuz verde cu alb care nici măcar nu claxonă. În Malta, totul se petrecea într-o linişte desăvârşită. Trecu pe roşu, apoi zise tranşant:

— Printre noi nu sunt trădători.

Malko era sigur că în spatele lui Gozzo se afla o întreagă organizaţie. El era doar „mâna de lucru”. Însă limba malteză era o barieră de netrecut. Malko se lăsă pe spate, privind peisajul auster, casele mici şi câmpurile. Libienii trebuie să se fi năpustit acum asupra lui Godfrey Borg… Totul depindea de puterea lui de a rezista.

Mercedesul încetini la bifurcaţia care ducea spre St. Anne Street unde se găsea Ambasada americană. Gozzo opri în fată.

— Am ajuns.

Malko abia apucă să trântească portiera că maltezul şi demară. Pe faţada clădirii din faţă era atârnat imensul portret al lui Mintoff. Malko luă liftul. La etajul al treilea al ambasadei, privirea se opri asupra unei foi de hârtie prinsă cu piuneze în perete pe care scria: „Libya Maltese Investment Company, left”. Cu siguranţă că se aflau peste tot…

Uşa cu grilaj se deschise, iar puşcaşul marin de gardă îl pofti să ia loc în holişor. Burt Holiday sosi cu mersul lui

târşâit, îmbrăcat doar în cămaşă cu mânecă scurtă şi clătinând din cap. Imediat ce intrară în birou, acesta se aşeză apăsându-şi stomacul cu mâna.

— Mâncarea asta o să mă omoare cu zile, oftă el, am impresia că am înghiţit cărămizi. Ei, v-aţi întâlnit cu Borg?

— Foarte puţin, zise Malko. Nu am fost singurul care a vrut să-l întâlnească…

Îi povesti pe scurt ceea ce se întâmplase, după ce luase legătura cu Susan Herring. Durerea de stomac a şefului centralei se înrăutăţi brusc. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu nervozitate.

— Dumnezeule! Exclamă el speriat, o să-l facă bucăţele…

— Dar nu suntem în Libia, ci în Malta, observă Malko. Libienii nu sunt acasă la ei. Există o poliţie, un guvern, o adunare.

— Fireşte că există, recunoscu Holiday. Însă maltezii le fac nişte concesii uluitoare. Au baze unde se simt ca la ei acasă. Poate că l-au dus pe Borg la vreo staţie de radio sau la institutul tehnic, ori la Centrul cultural. Poliţia malteză nu pune piciorul acolo. Sau chiar la redacţia revistei libiene *Al Jamarya Times,* în La Valetta. Dispun de elicoptere ca să-l ducă în altă Parte.

— Dar noi ce avem? întrebă Malko politicos.

Burt Holiday îi arătă un zero împreunând arătătorul degetul mare.

— *Nope.* Nimic. Numai creiere şi câţiva agenţi din MI5, de care nu suntem foarte siguri. Maltezii nu pot să-i sufere pe libieni, dar sunt destui care să se lasă cumpăraţi. Un obicei străvechi… Vremea Cavalerilor de Malta a apus de mult. O sută optzeci de ani de ocupaţie engleză şi sângele italian le-a inoculat simţul comerţului şi al compromisurilor… Era încurajator.

— În acest caz, nu-mi rămâne decât să iau avionul spre casă, spuse Malko. Nu vreau să mă lansez singur într-o bătălie.

Burt Holiday începu să se legene din nou ca o pendulă şi se uită la el.

— Mai aşteptaţi, poate că nu este totul pierdut. Borg era ajutat de naţionalişti, care au tot interesul să-l smulgă din

ghearele libienilor. Eu nu o cunosc pe Susan Herring care zice că lucrează pentru MI5. Ea trebuie să ştie ceva.

— Bine. Mă duc s-o văd pe cântăreaţa noastră la trombon, oftă Malko. Însă rolul ei în toată povestea asta nu e prea limpede.

Ochii bovini ai americanului căpătară o expresie şi mai tristă.

— Cu englezii, suspină el, nu se ştie niciodată. Sunt atât de suciţi... Fiţi atent. Nu aveţi nici o posibilitate să luaţi din nou legătura cu acel Gozzo?

— Nici una, spuse Malko. Mi-e teamă că nu are încredere în mine.

Zâmbi cu tristeţe.

— Ar fi trebuit să iau sabia cu mine. Apropo, nu aveţi nici o legătură cu „serviciile" malteze?

Burt Holiday făcu un gest de lehamite.

— Gangrena. Putreziciune. Libienii s-au infiltrat şi acolo. Singurii care îi mai cunosc cât de cât, sunt italienii care i-au format. Dar ei sunt şi mai puţin siguri decât englezii...

Din ce în ce mai bine. Malko se ridică să plece, ca să nu descurajeze şi mai rău.

— Unde aş putea găsi un taxi? Am lăsat maşina la hotel.

— Vă duce şoferul meu până la staţia de taxiuri de la *Phoenicia,* îi propuse Burt Holiday. Încercaţi să faceţi repede un plan, trebuie să trimit mâine raportul ca să-i informeze pe „verişori".

*

* *

Malko fu cât pe ce să treacă de bifurcaţia ce ducea în centrul Fgurei, atât era de neliniştit. Îi trebuise aproape o oră ca să străbată cei 25 de kilometri de pe St. George, rătăcind prin labirintul de intersecţii, de sensuri giratorii fără indicatoare şi pe străduţele care semănau toate între ele. Cunoscându-şi insula pe dinafară, maltezii au considerat că era inutil să-şi pună la punct semnele de circulaţie. Îi trebuia un binoclu ca să descifreze panourile microscopice amplasate cu zgârcenie... Malko încetini când ajunse în Paola Road şi merse de-a lungul micilor pavilioane înghesuite unele în altele şi se opri la numărul 70. Un

amănunt îi atrase imediat atenţia. Deşi nu se lăsase încă întunericul, ieslea din fereastră era luminată. Malko uitase s-o întrebe dacă semnalul era valabil şi ziua şi noaptea.

Opri motorul Granadei şi se uită în oglinda retrovizoare. Traficul era atât de intens, încât se îndoia că ar fi putut să-l urmărească. Urcă scara care delimita şoseaua de trotuar. Parcă se afla într-o suburbie a Londrei. Apăsă butonul soneriei şi aşteptă, dar nu răspunse nimeni.

Apăsă din nou, de data asta mai lung, apoi, neprimind răspuns, bătu cu inelul în geam. Îşi lipi urechea de uşă pândind cel mai mic zgomot. Totuşi casa era destul de mică să nu se audă soneria. Apăsă pe clanţa uşii. Spre marea lui surprindere, aceasta se deschise cu un pocnet uşor. Malko intră repede şi închise uşa în urma lui. Era din ce în ce mai nedumerit. Era un contrast totuşi între casa lăsată vraişte şi prudenţa de care dăduse dovadă Susan la prima lor întâlnire.

Micul hol era luminat de felinarul din stradă. Zări mobilele acoperite cu huse albe. În aer plutea un miros vag de ceară. O strigă, dar nici de data asta nu primi răspuns.

O mai strigă încă o dată. Susan Herring nu era femeia care sa aibă un somn atât de adânc, dacă într-adevăr dormea. Uşurinţa cu care pătrunsese în casă era îngrijorătoare. Găsi pe bâjbâite întrerupătorul. Încăperea se lumină. Era micul salon. Nimeni, în faţă, era coridorul. Imediat îi pătrunse în nări un miros neobişnuit. Era mirosul bine cunoscut lui, fad şi greţos... Ajunse în ultima cameră şi aprinse lumina.

Era dormitorul lui Susan Herring. Obloanele care dădeau în spatele casei erau închise. Văzu o toaletă cu cosmetice, o etajeră cu sticle goale de J&B într-un colţ şi cutia mare a trombonului, sprijinită de perete. Patul foarte scund ocupa aproape tot dormitorul. Singurul obiect de lux era cuvertura care trebuie să fi fost odinioară blana unui lup. Susan Herring era întinsă pe burtă, goală-goluţă, obscenă în lumina becului fără abajur, cu picioarele depărtate de corp, cu capul într-o parte, cu faţa spre Malko. În jurul gâtului era înfăşurat prosop. Era moartă.

Însă ce-i provocă greaţă lui Malko era un tub din alamă

ce stătea în aer ca un băţ de drapel în vârful căruia atârna slipul roz-bombon al femeii. Cineva îi înfipsese o parte din trombon atât de adânc în anus, încât acesta stătea în sus, înclinat la aproximativ 30 de grade.

Apropiindu-se mai mult, îi zări burta umflată într-un mod grotesc. Cei care o asasinaseră se distraseră umflând-o cu propriul instrument, servindu-se de el ca de o pompă de bicicletă… Reţinându-şi sila, se ghemui lângă pat. O tăietură umflată brăzda o parte din gâtul englezoaicei, iar cearceaful era roşu de sângele uscat. După ce o torturaseră, o asasinaseră şi îi tăiaseră beregata ca la porc. Ochii albaştri şi inexpresivi erau deschişi, avea mâinile legate la spate cu o coardă de pian care îi intrase în carne. Malko încercă să mişte cadavrul, dar era practic lipit de cearceaf din cauza sângelui închegat.

Pe braţe, pe umeri şi pe piept avea mici pete maronii şi rotunde. Lângă pat zăcea un muc de ţigară de foi.

Interogatoriul fusese complet. Acum nu mai trebuia să se chinuie să afle cum l-au găsit libienii pe Godfrey Borg. Malko se ridică în picioare. Era gata să verse. Nu se găsea în faţa unei escrocherii, ci a unei „lovituri” pregătite de un „serviciu” în stare de orice ca să apere politica guvernului libian. Înverşunarea cu care o asasinaseră pe Susan Herring spunea multe. În momentul în care voia să iasă din cameră, îi atrase atenţia ceva roşu care era pe parchet. La început crezu că e o pată de sânge. O atinse cu vârful pantofului. „Pata” se mişcă din loc. Se aplecă şi o luă. Era o bucată dintr-o unghie lungă de aproape un centimetru. Era lăcuită cu foarte mare grijă. Imediat, Malko simţi un ghem în stomac şi revăzu în minte unghiile roşii ale libanezei Tamra… Puse bucata de unghie în batistă, stinse lumina, străbătu coridorul şi trânti uşa în urma lui. Ieslea strălucea nestingherită în crepuscul. Paola Road respira un calm provincial. În timp ce se urca la volan, Malko îşi spuse că într-adevăr nu avea timp de pierdut. Trebuia să-l găsească cât mai repede pe Godfrey Borg, înainte să păţească ce a păţit Susan Herring. Îl năpădi o furie oarbă când se gândi la corpul admirabil al libanezei. Participase la masacrul agentei din MI5. În acelaşi timp, ea reprezenta singura

legătură cu libienii. Numai că Malko nu avea nimic de oferit. Întoarse şi o luă pe Saint George.

*

* *

În uşa de comunicare se auziră două bătăi uşoare. Malko se aşteptase la asta şi stomacul i se strânse. Abia se întorsese de zece minute din macabra incursiune, având încă în minte oroarea petrecută la Fgura. Se duse să deschidă. Superbă, Tamra intră, îmbrăcată într-o bluză din mătase neagră cu buline mari roşii, sub care pieptul juca liber şi cu o fustă albă, încălţată cu sandale cu toc cu barete negre.

— Bună seara, gânguri ea.

Se lipi imediat de el. Atingerea sânilor liberi sub mătasea bluzei era extrem de senzuală. Când se aşeză pe marginea patului, fusta se ridică pe coapse, dând la iveală marginea ciorapilor gri prinşi cu portjartier roşu la fel ca bulinele de pe bluză. Coapsele erau musculoase şi atât de tari încât ciorapii păreau pictaţi pe ele.

— Ai avut o zi bună? Te-am aşteptat să cinăm împreună… Am putea să mergem în La Valetta.

Cu gura întredeschisă, cu bustul drept şi coapsele dezgolite, era imaginea pură a ispitei.

— De ce nu, spuse Malko, eşti superbă…

Cu un gest cât se poate de firesc, el îi luă mâna dreaptă şi o sărută. O privi destul ca să observe că toate unghiile aveau aceeaşi lungime. Erau imense, depăşind falangele cu aproape un centimetru. Erau impecabile, fără nici o zgârietură. Îşi trecu privirea peste cele zece degete şi simţi că i se ia o greutate de pe suflet.

— Să mergem să mâncăm, zise el.

Îi era o foame de lup. Atinse cu mâna sânul liber sub bluză. Tamra se ridică şi fusta îi căzu peste coapse. Dar în loc să se îndrepte spre uşă, ea rămase în picioare lângă pat, provocatoare, cu mijlocul tras ca prin inel, cu şoldurile în formă, de amforă şi cu acest piept greu şi ferm care juca sub mătase… Lui Malko îi dispăru brusc foamea. Era atât de bucuros că Tamra nu participase la masacrul lui Susan Herring. Apucă şoldurile libanezei care închise ochii şi se lipi

strâns de el. Vedea în oglindă trupurile lor înlănţuite. Se legănau încetişor, ca şi cum ar fi fost în apă. Malko simţi cum o doreşte. Respiraţia tinerei se acceleră şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

Îi introduse o mână sub fustă, mângâind-o şi cu degetul atinse ciorapul, urmărind dâra în relief a jartierei. Tamra se mişca în ritmul mângâierilor lui şi îi apucă mâna liberă. Se legănau în mijlocul camerei ca doi beţivi. Ea se aplecă la urechea lui şi îl muşcă de lob.

— Vino.

Se desprinse din îmbrăţişare şi se duse în baie. Când Malko o ajunse din urmă, ea îl aştepta sprijinită de perete, cu bazinul înainte, cu faţa la oglindă şi cu coapsa dezgolită.

— Aici pot să te privesc, îi spuse ea.

Era sigur că oglinda de lângă pat nu fusese pus, întâmplător acolo. Malko se apropie. Nu era o poziţie comodă, însă Tamra părea încântată. Malko prelungi plăcerea cât putu de mult, apoi explodă în ea, dar se mişcă în continuare, dându-şi seama că ea nu ajunsese la orgasm. Tamra gâfâia, cu picioarele încordate, frecând cu furie pubisul de pironul care pătrundea încă. Deodată, slobozi un ţipăt de plăcere şi îl strânse pe Malko în braţe. Acesta îi simţi unghiile înfigându-se în spate prin cămaşă.

— Aşteaptă, murmură Tamra, vreau o poziţie mai bună. Se întoarseră în cameră. El o trânti pe pat fără să-i scoată fusta şifonată şi reveni în ea, afundându-se cu voluptate până la rădăcină. Făcură dragoste încă o jumătate de oră, până când juisa iar, neschimbând poziţia. Libaneza ţinea picioarele îndoite în aer, fusta se desfăcuse şi zăcea mototolită sub ei.

Tamra îşi legăna capul dintr-o parte în alta, apoi slobozi un urlet sălbatic şi se opri extenuată. Malko rămase lipit de ea, încercând să-şi tragă sufletul, apoi se ridică şi se duse la baie. Nu intră bine, că se opri brusc în prag. Pe jos, zăcea un obiect roşu. Îl luă. Era o bucată de unghie. La început crezu e bucata pe care o luase din dormitorul lui Susan Herring.

Dar îşi dădu seama că aceea rămăsese în buzunarul hainei pe care nu o avea în baie... Îngheţat, puse bucata de

unghie în buzunar şi se întoarse în cameră. Tamra nu îşi schimbase poziţia în care o lăsase. Malko se opri îngreţoşat.

Unghia de la degetul mare al mâinii drepte era mult mai scurtă decât celelalte, ruptă aproape din carne. Bucata pe care o luase din baie era un „pansament" artistic făcut ca să ascundă unghia ruptă. Acesta sărise când libaneza îl îmbrăţişase cu toată forţa.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îl observa printre gene. Vocea nu mai era voluptuoasă, ci îngrijorată. Malko realiză dintr-o dată că tot ceea ce trăise era probabil doar o comedie. Ţipătul care însoţise ultimul orgasm fusese prea puternic şi prea clar ca să fie adevărat. Reuşi să-i zâmbească.

— Nimic, te priveam. Eşti frumoasă, dar ţi-ai rupt o unghie. Tamra râse sălbatic, îşi privi mâna şi se întinse.

— Ah, adevărat, s-a întâmplat adineauri. M-ai făcut să juisez prea mult. O s-o aranjez. După aceea, mergem să mâncăm.

Se ridică, luă fusta şifonată şi ieşi din cameră legănându-se pe tocurile înalte.

Îndată ce închise uşa de comunicare, Malko se repezi la haină şi se încuie în baie. Puse alături cele două bucăţi de unghie şi îi veni să vomite. Erau aproape identice. Tamra fusese unul dintre călăii lui Susan Herring.

*

* *

Cina se sfârşise. Se făcuse prea târziu ca să se mai ducă în La Valetta şi se mulţumiseră cu trista sală de mese a hotelului *Hilton,* a cărui bucătărie ar fi făcut de ruşine şi un lagăr de concentrare. Lucrul cel mai puţin îngrozitor pe care îl comandaseră era o budincă de macaroane foarte tare, specialitatea insulei. Oricum, fusese mai puţin rea decât servirea. Singura distracţie venise din partea pisicilor care se plimbau afară pe acoperiş. Mâinile Tamrei erau fără cusur. Malko mai simţea încă un bulgăre de gheaţă în stomac. În pofida frumuseţii extraordinare, Tamra era o ucigaşă fanatică...

În timp ce achita nota de plată, Malko se întreba ce mai voia de la el, acum când îl prinseseră pe Borg. Libienii nu

aveau de ce să se mai teamă... dacă nu cumva se gândeau o reacţie din partea CIA.

Străbătură holul sub privirile invidioase ale clienţilor întârziaţi. Malko era frânt de oboseală şi voia să rămână singur, ca să se gândească. Ideea de a se împreuna iarăşi cu şarpele ăsta cu clopoţei îi făcea greaţă. În lift o sărută pe gât.

— Sunt obosit, zise el, cred că o să merg la culcare.

— Nu-i nimic, gânguri Tamra.

Se despărţiră cu un sărut cast, iar Malko se întinse în sfârşit în patul lui. Era atât de obosit încât adormi îmbrăcat. Când deschise ochii, afară era lumină. Se ridică. Uşa de comunicară era întredeschisă, iar camera libanezei, goală. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de la răpirea lui Borg. Îşi făcu toaleta şi coborî. Când ajunse în hol, luă *Malta Times.* Un titlu mare ocupa pagina a treia: „Crima oribilă săvârşită de un vagabond din Fgura”.

Citi tot articolul. Asasinatul era atribuit vagabonzilor care au torturat-o pe Susan Herring ca să-i fure banii... Nimeni nu văzuse nimic. Despre dispariţia lui Godfrey Borg şi despre incidentele din ajun nu se pomenea nimic. Malko împături ziar şi străbătu holul. O tânără se ridică imediat şi veni spre el. Era brunetă, cu părul scurt, cu nişte botine cu toc înalt strânse picior şi un piept enorm pe care se mula un pulover alb lână.

— *Mr. Linge, I have a message for you*[17].

Începu ea. Engleza ei era cam ciudată, însă fusta neagră şi crăpată lăsa să se întrevadă picioarele frumoase.

— Cine sunteţi? o întrebă Malko.

— Mă numesc Helena, prietena lui Gozzo, ştiţi, şoferul taxi... Vrea să vă întâlniţi. Este afară.

Malko îşi lăsă micul dejun şi o urmă pe Helena. În faţa hotelului nu văzu nici un Mercedes negru. Fata îi arătă străduţă mai departe.

— Ne aşteaptă acolo. Veniţi.

Merseră până la colţ şi Malko zări Mercedesul lui Gozzo. Acesta îl lăsase pe un mustăcios să conducă, iar el stătea în spate. Helena îi deschise portiera lui Malko. Totul se petrecu

[17] Domnule Linge, am un mesaj pentru dumneavoastră (n.a.).

fulgerător. Tânăra trânti portiera cu violenţă şi se îndepărtă pe străduţa liniştită. El simţi pe gât ceva rece şi ascuţit, chiar în dreptul carotidei.

— Deci ai venit, ticălosule, zise Gozzo cu vocea lui răguşită. Dacă strigi, îţi tai gâtul.

Ţinea strâns în mână cangea de măcelar. Malko îi observă unghiile negre, maxilarele încleştate şi furia din ochi. Nu era momentul potrivit pentru discuţii. Mercedesul demară cu o zguduitură şi el fu aruncat pe spate. Cangea îl urmări, gata să-l taie. Maşina o luă la stânga, mergând în josul insulei.

— Ticălosule! repetă Gozzo cu convingere. O să vezi ce le fac eu trădătorilor.

Era ca o încurajare. Malko simţea golul din stomac şi îi părea rău că nu mâncase.

Capitolul VII.

Mercedesul rula pe un teren infernal, către centrul insulei. Cei doi bărbaţi din faţă nu scoteau nici un cuvânt. În spate Malko încerca să nu facă gesturi inutile. Se vedea cât de clar că Gozzo abia aştepta o ocazie ca să-i înfigă cangea

măcelar în carotidă şi să-i bea sângele. Dacă nu ar fi fost oribila moarte a lui Susan Herring şi răpirea bruscă a lui Godfrey Borg, expresia răutăcioasă a mustăciosului i s-ar fi părut comică.

Malko zări marea în dreapta lui. Prin urmare, se îndrepta spre nord. Relieful era absolut neted, cu cactuşi piperniciţi din loc în loc. Gozzo se întorcea mereu mormăind ceva, dar nu erau urmăriţi. Mai rămânea elicopterul. Malko îşi dădu seama că nimeni nu ştia unde se află, nici măcar CIA, ceea ce era fireşte, un inconvenient. Pentru o insulă liniştită, Malta se obişnuise repede cu violenţa.

— Unde mă duceţi? îl întrebă el pe Gozzo.

Maltezul nici nu se obosi să-i răspundă. Străbătură încă un orăşel, apoi maşina vira la stânga, îndreptându-se spre vest. La un moment dat, drumul îngust se bifurcă, lăsând un ostrov între cele două căi. În trecere, Malko zări cruci şi morminte. Era un cimitir aşezat chiar în mijlocul drumului! După aceea, cele două drumuri se uniră iar. Mercedesul încetini imediat şi opri în faţa unei porţi din lemn masiv care era închisă. Şoferul claxona scurt. Poarta se deschise şi maşina pătrunse înăuntru, apoi urcă o alee în mijlocul unui parc lăsat paragină. Maşina opri în faţa unei clădiri ciudate, jumătate construită din piatră de râu, jumătate fortăreaţă, cu un super peron. Gozzo propti vârful cangei în gâtul lui Malko.

— *Out!*

Malko nu se lăsă rugat. Răpitorul său îl împinse pe peron şi pătrunse într-un antreu mobilat cu comode masive din lemn negru, stil „Haute epoque”, impunătoare şi sinistre. Uşa salonului se deschise, iar Malko intră. Şi acesta era mobilat cu aceeaşi simplitate… O măsuţă joasă imensă din lemn de palisandru închis la culoare, cu picioare răsucite, ocupa aproape tot spaţiul şi era înconjurată de fotolii cu spătarul înalt şi o banchetă la fel de masivă. Cel mai mic scaun trebuie să fi cântărit vreo două sute de kilograme. Gozzo rămase în picioare lângă uşă, tăcut şi morocănos. Era foarte frig, iar mirosul de ceară te ducea cu gândul la o biserică. În hol auzi pocnetul rapid al unor tocuri şi uşa se deschise, în prag apărând o fiinţă care îi tăie respiraţia lui

Malko.

Era o femeie cam la treizeci de ani, cu trăsături regulate şi energice, cu părul negru, tuns scurt cu cărare într-o parte şi avea cercei cu perle în urechi. Genele erau bine creionate, iar ochii, puşi în evidenţă de linia neagră care îi accentua aerul dur, aproape masculin. Purta o bluză neagră descheiată discret la piept, mănuşi lungi şi negre care dispăreau sub mânecile taiorului gri, ciorapi negri şi pantofi de aceeaşi culoare. Mersul era atât de energic, încât fusta petrecută se desfăcea la fiecare pas, lăsând să se ghicească nişte picioare lungi, bine proporţionate. Necunoscuta se opri la un metru de Malko şi îi întinse mâna cu energia unui bărbat.

— Bună ziua. Eu sunt Anna-Maria Ximenes.

Degetele învelite în mănuşi din piele de pecari îi striviră falangele lui Malko într-o strânsoare de fier.

— Eu mă numesc Malko Linge, spuse el. Dumneavoastră…

Ea îl întrerupse.

— Eu v-am adus aici, zise ea sec. Am avut grijă de Godfrey Borg până ieri.

— Ah, făcu Malko ca să nu facă vreo greşeală.

În sfârşit, se afla la un eşalon superior. Superior, fireşte, dar nu cu intenţii bune la adresa lui…

Anna-Maria Ximenes îl studia ridicând din sprâncene.

— Sunteţi înarmat? îl întrebă ea dintr-o dată.

Malko nu-şi putu reţine zâmbetul în faţa acestei întrebări naive. Este adevărat că Gozzo nu-l percheziţionase.

— Dacă aş fi, prietenul dumneavoastră, Gozzo, nu m-ar fii adus aici în acest mod. Nu-mi place să mi se întâmple ceva, fără să mi se ceară părerea.

— Bine, admise tânăra. Vă cred. Urmaţi-mă, vreau să vă vorbesc.

Ea se întoarse. Era înaltă cât Malko, cu mersul energic şi suplu, mai degrabă masculin. Părul scurt atingea puţin gulerul taiorului. În urma ei, Malko pătrunse într-un birou cu pereţii lambrisaţi, cu un birou din lemn de mahon şi un şevalet pe care stătea o superbă şa din piele.

Neluând în seamă cele două fotolii din piele, Anna-Maria

se aşează comod şi îşi încrucişa braţele la piept, apoi îi dădu un ordin lui Gozzo.

— *Iva!*[18] *z*ise acesta.

Se retrase închizând încet uşa. Malko rămase în picioare din politeţe.

Tăcerea se mai prelungi câteva secunde, apoi Anna-Maria Ximenes spuse cu glas şovăitor:

— Godfrey Borg este în pericol de moarte. Dacă nu cumva a şi murit.

— Ştiu, spuse Malko, am asistat la răpirea lui.

O lucire de furie străbătu privirea tinerei femei.

— Aţi făcut mai mult decât atât, zise ea cu severitate. Din cauza dumneavoastră şi a prietenilor americani, au reuşit libienii să-l răpească. Ne-aţi trădat încă o dată. Americanii sunt nişte porci.

— Nimeni nu a trădat, spuse Malko.

Anna-Maria Ximenes părea să ignore asasinarea lui Susan Herring. Obrajii tinerei se împurpurară brusc.

— Cum de-au ajuns libienii la Baizan? Se pare că ştiau de întâlnire.

— Eu nu ştiu nimic, se apără Malko. Nu cunoşteam locul întâlnirii. Dacă Susan Herring a ştiut, atunci de la ea au aflat. Au torturat-o şi au ucis-o.

— Cine este Susan Herring? întrebă Anna-Maria.

Acum se sufocă Malko.

— Persoana care mi-a făcut legătura cu dumneavoastră. O femeie care lucra pentru serviciile engleze. Nu o cunoaşteţi?

— Nu.

— Nici pe domnul Fenek?

— Pe el îl cunosc. Dar el nu ştia de întâlnire.

— El m-a pus în legătură cu Susan Herring. Nu citiţi ziarele? Nu ştiţi că a fost asasinată într-un mod îngrozitor?

— Nu, recunoscu Anna-Maria uimită. Îmi turnaţi gogoşi. Şi prima dată când englezii au vrut să-l scoată pe Borg din insulă, libienii au fost anunţaţi. Ca şi ieri. Dumneavoastră i-aţi anunţat.

Malko ridică din umeri furios. La ce bun să mai discute cu

[18] Da! (n.a.).

dementa asta.

— Sunteţi nebună, zise el plictisit. De fapt, este vina dumneavoastră. A fost o imprudenţă nemaiîntâlnită să iau legătura cu Borg în acest fel. Mai cu seamă că prietenul dumneavoastră Gozzo ştia că sunt filat de libieni.

— Ah, eu sunt nebună, nu? şuieră Anna-Maria.

Buzele i se albiseră de furie. Se întoarse şi luă ceva de pe birou. Era o cravaşa fină din piele. Fără un cuvânt, înainta un pas cu braţul ridicat. Malko nu avu timp să se ferească şi cravaşa îi brazdă obrazul stâng, ca o arsură.

— Mincinosule!

Malko văzu negru în faţa ochilor. Era prima oară când o femeie îl trata în asemenea manieră. Cu respiraţia tăiată, alb de furie, se uita fix la Anna-Maria, iar ochii lui aurii căpătaseră nuanţe de verde. Ea respira greu, privirile îi scăpărau, lăsase braţul în jos, dar nu dădu drumul cravaşei. Malko se abţinea din răsputeri ca să nu o pălmuiască.

— Haide! făcu ea cu voce gâtuită, loviţi-mă!

Trebuie să fi fost de o inconştienţă vecină cu nebunia ca să înfrunte singură un om pe care îl considera duşman. Malko se mai potoli, când ea îl mai zgândări puţin:

— Vă e teamă de cangea lui Gozzo, zise ea plină de dispreţ. Oamenii de teapa dumitale sunt nişte laşi.

Îşi dădu seama prea târziu că era mai bine să tacă, după ce văzu expresia de pe chipul lui Malko. Acesta făcu un pas înainte şi, cu un gest rapid, o apucă pe Anna-Maria de mână şi i-o răsuci până când dădu drumul cravaşei. El o prinse din zbor, apoi se dădu înapoi.

— O să vă dau ceva ce vă lipseşte de mult timp, zise el răceală.

Anna-Maria Ximenes se uita cu oroare la cravaşa.

— Ce anume?

— Câteva cravaşe peste fund!

O prinse de mijloc. Ea se zbătea, albă de furie, încercând să scape din mâinile lui. Însă Malko, cu forţele dezlănţuite de furie, o întoarse şi o aplecă peste spătarul fotoliului cu pielea bine lăcuită.

Simţi un şut în coapsă, gata să-i atingă părţile sensibile. Malko lovi cu toată puterea fesele acoperite cu stofa gri.

Simţind şocul, Anna-Maria se arcui precum o iepşoară sălbatică şi reuşi să se întoarcă. Fusta petrecută se desfăcu, lăsând fugitiv vederii ciorapii gri prinşi cu jartiere subţiri. Apoi căzu pe parchet, dar se ridică cu viteza unei reptile.

Dacă privirile ar putea ucide, atunci, Malko ar fi fost secerat pe loc. Era aproape stacojie la faţă, iar nasturii bluzei erau gata să sară. Strânse pumnii şi zise cu voce şuierătoare uitându-se în ochii lui:

— Dacă eram bărbat, vă spărgeam capul.

Obrazul lui Malko era brăzdat de o zgârietură care îl ustura ca o tăietură de brici. Puţin mai calm aruncă cravaşa, duse mâna la rană, apoi zise cu răceală:

— Să nu vă mai distraţi niciodată aşa. Ultima oară când am primit o cravaşa a fost de la mama mea pentru că nu am vrut să mă duc la lecţia de călărie, dar a trecut foarte mult timp de atunci...

Anna-Maria Ximenes lăsă privirea în jos, înroşindu-se şi mai tare.

— Sunteţi un ticălos, repetă ea, dar cu mai puţină înverşunare. Toţi cei care lucrează pentru americani sunt nişte ticăloşi. Sunt mână în mână cu libienii.

Concluzie simplă şi abuzivă.

— Să terminăm odată cu insultele, spuse Malko. De ce m-aţi adus aici? Nu doar că să mă biciuiţi.

Ochii tinerei se întunecară şi mai mult. Ea se sprijini de şa dar se îndepărtă imediat, fiindcă fusta se desfăcuse, iar Malko se uita la picioarele ei. Se ascunse după birou.

— Sunteţi prizonierul meu, zise ea cu voce morocănoasă, până când americanii îl vor elibera pe Godfrey Borg. Chiar dacă nu aţi trădat dumneavoastră personal, răul tot de la dumneavoastră vine.

Malko îşi reţinu furia văzând cât e de oarbă.

— Deliraţi, spuse el brusc. Susan Herring a fost torturată cu bestialitate. Dacă aţi fi fost supusă unui asemenea tratament şi dumneavoastră aţi fi vorbit. Americanii nu sunt implicaţi cu nimic. Iar eu am venit în Malta special că să limitez influenţa libiană... La urma urmei, de ce vă interesează Godfrey Borg? Cine sunteţi de fapt?

Luată prin surprindere, Anna-Maria Ximenes se gândi

puţin înainte de a răspunde.

— Sunt o militantă naţionalistă. Fac parte din una dintre cele mai vechi familii din Malta. Avem nevoie de aceste documente ca să-i alungăm pe laburişti de la putere. Şi încă repede, ca să nu vândă toată ţara libienilor.

— Cum de aveţi oameni ca Gozzo în subordinea dumneavoastră?

— Lipeşte afişe pentru noi în timpul campaniilor electorale împreună cu prietenii. Sunt gărzile noastre de corp. Sunt devotaţi şi îi detestă pe libieni.

Malko o asculta cu gândul în altă parte. Dar imediat i se aprinse un beculeţ.

— Unul dintre strămoşii dumneavoastră nu a fost cumva Mare Senior al Ordinului de Malta? o întrebă el pe neaşteptate. Din 1773 până în 1775?

Anna-Maria Ximenes rămase cu gura căscată. O undă de stupefacţie străbătu ochii întunecaţi.

— De unde ştiţi acest lucru?

Malko îi zâmbi cu ironie.

— Foarte simplu. Şi eu sunt Cavaler al Ordinului de Malta. Din Marea Comunitate a Călugărilor din Austria.

Tânăra îl privea pe Malko ca şi când ar fi spus un lucru obscen.

— Dumneavoastră! Nu e adevărat.

— Ba da, întări Malko.

Deschise portofelul, scoase o carte de vizită şi o aruncă pe birou. Tânăra o luă imediat şi citi cu nesaţ toate titlurile ilustre, apoi se uită la el.

— Dar ce înseamnă asta… De ce sunteţi agent american? Cu titlul, cu trecutul dumneavoastră?

Malko zâmbi.

— Pentru că în copilărie am căpătat gustul pentru lux şi încerc să-l păstrez şi acum. Este destul de greu pentru un aristocrat să trăiască în lumea de azi. Mai ales dacă este sărac… Să nu faci mai nimic, să mai vânezi câte o sălbăticiune sau să joci gin-rummy… (Se aplecă uşurel.) Cel puţin eu am ocazia să întâlnesc o femeie interesantă ca dumneavoastră… şi energică.

Lovitura de cravaşa îl mai ustura încă. Anna-Maria nu se

mulţumi doar cu atât. Ea ocoli biroul şi luă din bibliotecă o carte mare şi albă: Dicţionarul Ordinului Cavalerilor de Malta. Malko o observa în timp ce îl răsfoia curioasă şi mirată. Se opri la Austria. Malko zise puţin ironic:

— Suntem 241 de cavaleri sub sceptrul contelui Berthold von Waldstein-Wartemberg.

Când Anna-Maria înălţă capul din dicţionar, expresia feţei era complet schimbată.

— Atunci, începu ea cu voce nesigură. Înseamnă că sunteţi de-al nostru!

— Exact, confirmă Malko.

Obrazul îl mai ustura încă, însă lucirea din ochii tinerei îi dădea speranţa că ea va şti să răscumpere acest afront. Anna-Maria îi explică cu voce schimbată:

— De trei ani, ne luptăm cu înverşunare ca să respingem noua invazie arabă. Exact ca acum 400 de ani. Maltezii nu pot să-i sufere pe libieni, dar sunt săraci, iar aceştia au mulţi bani. Prin urmare, se pregătesc să ne cumpere ţara ca să desprindă de Europa. Guvernul nostru ne trădează. Numai documentele lui Godfrey Borg ar putea să oprească acest lucru.

Se auzi o bătaie în uşă şi când Anna-Maria strigă să intre, apăru mustaţa neagră a lui Gozzo. Tânăra se întoarse spre Malko:

— Rămâneţi la masă şi vom mai discuta atunci.

Ea îşi scoase încet mănuşile lungi, dezvăluindu-şi mâinile fine şi bine îngrijite. Deşi avea părul scurt, era extrem de feminină. Malko se întrebă ce fel de om era bărbatul din viaţa ei. Nu purta verighetă.

— Pot să vă servesc cu ceva? Porto? Martini alb?

— Cu plăcere.

În timp ce ea se agita pe lângă bar, Malko îi studia silueta sportivă. Era şi sofisticată şi ţeapănă. Anna-Maria Ximenes ridică paharul cu Martini alb.

— Să-i alungăm pe arabi!

*

* *

Pe Malko îl despărţeau de Anna-Maria aproximativ patru metri, fiecare fiind aşezat în capul mesei lungi de

palisandru. Un servitor mut cu mustaţă asigurase serviciul lent, dar discret. Liniştea era absolută, aproape apăsătoare. Din când în când se auzea scârţâitul uşii care se închidea… Parcă ar fi fost casa Frumoasei din Pădurea adormită. Gânditoare, Anna-Maria făcea cocoloaşe din miez de pâine. Malko împinse farfuria la o parte.

— Nu vă place *timpana?* întrebă imediat Anna-Maria. Era mâncarea naţională malteză. Era o tartă din macaroane, indigestă şi tare ca piatra. În pofida veselei din argint, mâncarea era sub orice critică.

— Nu vă temeţi să staţi aici? o întrebă el. Libienii ştiu de existenţa dumneavoastră.

Anna-Maria se întrista puţin, apoi spuse brusc:

— Nu cred. În permanenţă avem zece oameni în pavilionul din fundul parcului, iar mulţi dintre ei sunt foşti poliţişti de orientare naţionalistă revocaţi de noul guvern. Au arme şi sunt conştienţi că noi reprezentăm ultima speranţă a Maltei. Libienii nu vor veni să se ciocnească cu ei. De altfel, Godfrey Borg a stat aici după ce a ratat plecarea. Din consideraţie faţă de mine v-a dat întâlnire la Balzan, la fosta lui nevastă. Nu voia să-mi facă probleme.

— Sunteţi căsătorită?

— Nu.

Malko nu mai insistă. Se vedea că este un subiect asupra căruia tânăra nu voia să zăbovească. Acest prânz neaşteptat nu rezolva însă problema de bază. Cu siguranţă că în acest moment, libienii îl torturau pe Godfrey Borg ca să le spună secretul… Ca şi cum s-ar fi gândit amândoi la acelaşi lucru, Anna-Maria se ridică şi spuse:

— Haideţi să luăm cafeaua în salonul de fumat. Trebuie şi găsim o soluţie ca să-l salvăm pe Borg.

Un Gozzo fără cârlig de măcelar aduse un platou din argint masiv, care trebuie să fi cântărit vreo zece kilograme. Anna-Maria îşi pusese picior peste picior, iar fusta îi aluneca mereu pe coapse.

— Prietenii dumneavoastră cu funcţii politice nu pot să facă presiuni asupra libienilor? o întrebă Malko.

Ea clătină din cap.

— Nu. Libienii vor minţi, vor spune că nu este la ei.

Americanii trebuie să ne ajute.

Malko îşi ascunse stânjeneala sorbind puţină cafea. Nu se prea vedea în postura de a cere celor din CIA să pregătească o operaţiune de comando ca să-l recupereze pe maltez. Nu cu Carter în fruntea Preşedinţiei. Anna-Maria îi citi gândurile şi adăugă imediat:

— Trebuie să-i convingem! Ei sunt singurii care posedă mijloacele. Nu sunt cu toţii idioţi…

Nu era o supoziţie absurdă, însă Malko se hotărî să alunge pentru moment.

— Va fi foarte greu, spuse el.

Anna-Maria tăcu un timp, apoi îl întrebă:

— Vreţi un trabuc?

— Nu, mulţumesc, dar…

Ea se ridică, se duse la cutia cu trabucuri, luă unul şi îi tăi capătul cu un gest precis.

— Ador ţigările de foi, zise ea. Nu ştiţi ce pierdeţi…

Începu să o aprindă cu un băţ de chibrit foarte lung, cu grija unui cunoscător. Malko o observa nedumerit… Anna-Maria trase din trabuc şi suflă fumul cu voluptate. Malko privi rotocoalele albăstrui care se înălţau în încăperea cochetă – Anna-Maria era de un calm desăvârşit. Fusta îi alunecă din nou, dar de data asta nu-şi făcu griji. Malko fixa nailonul gri care se mula pe genunchiul rotund.

— Borg este în mâinile libienilor… Nu-i văd pe cei din CIA să se ducă să-l ceară. Mai cu seamă că poate a şi murit.

— Foarte adevărat, admise Anna-Maria. Nici noi nu-l vom cere. Doar vom face un schimb.

— Cu ce? Cu documentele?

Ea scutură din cap.

— Nu, să vedem. Cu altcineva.

— Cu cine?

— Cu maiorul Abu Dhofar, spuse ea cu blândeţe. Cred că pentru el ni-l vor da pe Godfrey Borg.

Malko avea impresia că visează în această încăpere intimă, stând în faţa frumoasei femei elegante şi misterioase, cu un farmec discret şi ambiguu.

— Unde este maiorul?

Anna-Maria făcu o mutrişoară încântătoare.

— În acest moment, nu ştiu.

— Ce vreţi să fac eu?

Tânăra puse trabucul în scrumieră şi se uită în ochii lui. Fusta alunecase şi mai mult, dând la iveală coapsa în formă de fus. Privirea căpătă o expresie magnetică şi tandră totodată.

— Să-l răpiţi pe ofiţerul libian.

Capitolul VIII.

Malko rămase mut câteva secunde, încercând să

înţeleagă sensul propoziţiei formulate de Anna-Maria Ximenes. Linişti fu întreruptă de foşnetul uşor al nailonului. Tânăra punea picior peste picior cu nervozitate, apoi revenea la poziţia dinainte, pândind expresia de pe chipul lui Malko. Trăsăturile încadrate de părul scurt se încordară. Se vedea că face un efort să-şi păstreze o expresie mai relaxată, mai feminină. Însă privirea rămăsese rece şi dură. Malko îi zâmbi amuzat, dar trist totodată.

— Anna-Maria, începu el, nu mai suntem în timpul cruciadelor. Aş fi bucuros să vă ajut, însă nu vreau să mă pomenesc într-o închisoare malteză. Am venit aici cu un scop precis, nu ca să duc Războiul Sfânt... Nici chiar în sensul bun al cuvântului.

Era prima dată că îi spunea pe nume. Ochii negri ai tinerei se întunecară şi mai tare. Bărbia îi tremură puţin ca şi cum ar fi izbucnit în plâns.

— N-am ştiut că sunteţi laş, zise ea pe un ton care ar fi aruncat în aer şi un aisberg.

Se ridică brusc şi strivi ţigara în scrumieră.

— O să dau ordin să vă ducă înapoi, zise ea pe un ton glacial. Mă voi descurca singură ca să-l recuperez pe Borg, deşi sunt femeie.

Malko se ridică şi el. Era tulburat şi furios. Deşi părea dură, făptura Annei-Maria degaja un magnetism animal. Mai şi suferea pe deasupra.

— Nu sunt laş, se apără el, dar am venit în Malta trimis de CIA. Nu pot să mă implic într-o acţiune atât de gravă fără acordul lor. De altfel, nici nu dispun de mijloacele materiale necesare. Şeful Centralei din Malta are instrucţiuni să nu facă o mişcare ce ar putea provoca incidente cu guvernul de aici. Or, răpirea unui ofiţer libian...

— Dar este în interesul lor! izbucni tânăra indignată. Cu aceste documente ar putea să răstoarne politica din insulă. Să o aducă de partea Vestului. Dacă nu, în scurt timp, Malta se va situa în tabăra progresiştilor arabi.

— Dumneavoastră încercaţi să convingeţi un om ca mine, zise cu tristeţe Malko. Însă CIA nu mai e ce-a fost. Le e teamă şi de umbra lor. La Langley nu s-a practicat niciodată ca acum mila creştină. Îndată ce oamenii din tabăra

adversă îi dau o palmă, ea îi întinde imediat şi celălalt obraz ca să-i scutească de orice efort. Preşedintele Carter are suflet bun…

Anna-Maria zise ceva de dulce în legătură cu bunătatea preşedintelui Carter, fapt ce arăta că avea un vocabular destul de bogat. Se apropie de Malko atât de mult, încât aproape îl atingea şi îi aruncă o privire arzătoare. El încercă să o facă să gândească rezonabil:

— Nu aveţi nevoie de mine. Aveţi oameni ca Gozzo pe care puteţi să-i conduceţi.

Anna-Maria scutură din cap.

— Gozzo! El are un creier cât o nucă. Nu pot să-i încredinţez o operaţiune importantă. Dacă stăm cu mâinile în sân, o să-l tortureze pe Godfrey Borg până o să vorbească. O să le spună despre seif şi apoi o să-l omoare.

Vocea era plină de durere. Malko ştia că tot ce spune este adevărat.

— Ce vă spune că nu e prea târziu nici acum? o întrebă el. Se află în mâinile lor de douăzeci şi patru de ore. Am văzut ce i-au făcut lui Susan Herring. Există şanse să nu-l mai găsim niciodată. Cum s-a întâmplat şi cu John Fitzpatrick…

— Nu cred, i-o tăie tânăra. Ei se gândesc că a încredinţat cuiva documentele. Când l-au aşteptat la aeroport, au crezut că le are asupra lui. Îl omorau şi le luau pur şi simplu. O să-l tortureze şi, dacă nu vor reuşi să-l determine să spună la cine sunt, vor încerca să-l schimbe cu persoana care îi interesează.

— Este posibil, admise Malko.

— Faceţi ceva, îl imploră Anna-Maria. Nu vreau să fiu forţată să părăsesc insula în care m-am născut. Pământul ăsta nu trebuie să ajungă în mâinile arabilor, noi i-am respins întotdeauna. Este puţin şi cauza dumneavoastră. În 1565, cu ocazia Marelui Asediu, au fost doar 540 de cavaleri ajutaţi de câteva mii de mercenari şi au ţinut piept în faţa a 40000 de turci conduşi de Riahi Paşa. Şi totuşi au câştigat.

Vocea îi vibra de emoţie.

— Lumea s-a schimbat, spuse Malko. Impetuozitatea tinerei femei îl descumpăni. Simţea că este pe un teren

alunecos. Un agent „negru” este un simplu pion într-un eşichier. Dacă ieşea din cadrul misiunii lui şi se lansa în acţiuni individuale, totul se ducea de râpă. CIA nu-l va ierta niciodată. Cu toate că şi el ar fi vrut să încerce să facă ceva fiindcă Anna-Maria avea dreptate. Dar nu îşi permitea sa viseze cu ochii deschişi.

— Având în vedere puterea de care se bucură libienii în Malta, ideea dumneavoastră mi se pare imposibil de realizat. Acest maior de care am mai auzit este şeful Serviciilor speciale libiene din insulă. Iar acest lucru se poate transforma într-o bătălie aranjată. În plus, nu ştim ce obiceiuri are.

— Meseria dumneavoastră este să rezolvaţi aceste probleme, spuse Anna-Maria cu un soi de speranţă copilărească. Sunt sigură că veţi reuşi. Dacă aveţi nevoie de oameni, Gozzo poate să adune vreo douăzeci. Unii chiar au arme.

— Nu este suficient. În operaţiuni de genul acesta, estet nevoie de „acoperire” politică. Şi mi-e teamă că CIA nu mi-o va acorda niciodată. Cel puţin ar trebui să avem un plan care să stea în picioare. Dar suntem departe…

— Gândiţi-vă, îl imploră Anna-Maria.

Malko nici nu făcea altceva. Îşi imagina mutra blajinului Burt Holiday dacă i-ar prezenta proiectul acestui război sfânt. L-ar interna imediat la balamuc. Ca să încerce ceva, ar trebui, întâi să aibă un informator printre libieni. Susan Herring fus unul dintre ei. Dacă s-a lăsat luată prin surprindere şi a deschis uşa, înseamnă că avea încredere în acea persoană. Dar cum s-o dibuiască?

— As da orice să aflu la ce vă gândiţi, spuse Anna-Maria.

— Încerc să rezolv problema, zise Malko.

Singura cale prin care putea să afle numele informatorului, era şeful lui Susan Herring din MI5. În concluzie, trebuia treacă pe la Burt Holiday, dar fără să-i spună tot adevărul. Malko încercă să se gândească la ceea ce s-ar putea întâmpla în tabăra libienilor. Borg ori vorbise şi zăcea acum pe fundul Mediteranei, ori trăgea de timp şi mai era ceva de făcut încă. În orice caz, ei nu se aşteptau în mod sigur că se pregătea răpirea şefului Serviciilor speciale

din Malta. Era probabil ceea ce va încerca Malko să facă în această operaţiune, adică să producă efectul surprizei totale asupra unor adversari care nu aveau nici o teamă. Era singura şansă de a schimba situaţia. Dar trebuia să înceapă prin a trage de un fir. O operaţiune de acest gen nu putea fi improvizată.

— Mă întorc la *Hilton* să-mi iau maşina, iar după aceea, voi încerca să mă informez.

— Vă duceţi la americani? îl întrebă cu îngrijorare Anna-Maria.

— Da.

Ochii îi străluciră.

— Mulţumesc. Credeam că sunteţi de partea noastră.

— Nu-mi mulţumiţi încă, spuse Malko. Mai întâi vreau să sondez terenul.

Mercedesul negru al lui Gozzo aştepta pe peron. Anna-Maria îl conduse. Ploua, iar copacii din parc erau învăluiţi într-o ceaţă fină. Tânăra îi strivi din nou falangele lui Malko.

— Când vă întoarceţi?

— Depinde, spuse Malko. Pot să vă telefonez?

— Da, la 5648, la Mdina.

— Atunci, pe curând!

*

* *

Burt Holiday semăna cu o bufniţă trezită din somn. Capul se legăna repede din faţă în spate. Malko se ferise să-i vorbească despre planul de răpire a maiorului Abu Dhofar, dar nici el nu credea prea mult în acest lucru. Dar ar fi putut să încerce să negocieze cu libienii. Teoria lui Malko în legătură cu informatorul lui Susan Herring părea să-l intereseze pe american, dar să-l şi neliniştească în acelaşi timp.

— Ce veţi face în cazul în care „verişorii” vor accepta să vă dea această informaţie?

— Nu ştiu, mărturisi cinstit Malko. Însă am venit în Malta special ca să-l recuperez pe Godfrey Borg împreună cu documentele lui. Acum se află în mâinile libienilor. Ar trebui să intrăm în legătură cu ei, chiar dacă acest demers nu duce nicăieri...

Americanul clătină din cap.

— Bine, dar nu aveţi ce să le oferiţi…

— Ar putea să mă ajute „verişorii”, îi sugeră Malko. Cred că nu le-a plăcut tratamentul la care a fost supusă Susan Herring.

— Nu, recunoscu Burt Holiday. Dar era un „străngер”, lucra cu contract. Au deblocat totuşi un credit de 500 de lire malteze pentru înmormântare, aproximativ 1 500 dolari. Un gest frumos, nu-i aşa?

— Sublim, spuse Malko. Şi cu John Fitzpatrick. Asta înseamnă că vor cheltui mult pe flori. Bine, hai că începem să ne învârtim în jurul cozii. Trebuie să mă întâlnesc cu omologul dumneavoastră britanic. Puteţi să-mi aranjaţi o întrevedere?

Burt Holiday încetă brusc să-şi mai legene capul.

— Pot să-i cer, zise el cu prudenţă, dar nu promit că va accepta. Englezii reacţionează foarte încet. În plus, există riscul să nu vă divulge numele informatorului. În lumea paralelă, nimeni nu face absolut nimic pe degeaba.

— Am o informaţie care l-ar putea interesa, spuse Malko. Numele asasinilor lui Susan Herring. Ar putea să folosească informaţia pentru arhive. Până la urmă, tot se vor regla nişte conturi.

Ochii bovini ai americanului se mai animară puţin.

— Da, într-adevăr, admise el.

— Atunci, cum rămâne?

— Ne întâlnim la mine, la ora trei. La Ta’xbiex. Este uşor de găsit. Întrebaţi de Ambasada Franţei, iar după aceea mergeţi drept înainte şi daţi de o casă imediat după colţ, pe malul mării, în faţa portului cu iahturi. Aveţi mare noroc. Chiar azi mă văd cu el. (Aruncă o privire elocventă la ceas.) Bine, acum vă las. Pe curând.

*

* *

Un şir de iahturi, mai mult sau mai puţin întregi, erau aliniate de-a lungul micului chei liniştit. Malko zări în depărtare conturul roşiatic al zidurilor din nordul capitalei La Valetta. Ta’xbiex era un minunat port natural. Altădată, aici erau mult mai multe vapoare, însă guvernul maltez

actual a complicat birocraţia şi străinii au dat bir cu fugiţii.

Cerul se degajase, iar ploaia se oprise. Malko se urcă în Granada lui. Plecase mai devreme. La piscina hotelului, o zărise pe Tamra şi pe prietena ei bronzându-se la soare, dar nu se duse la ele. Malta semăna mai mult ca oricând cu un comitat englez adormit şi transportat în Africa cu bagheta magică. Ar fi trebuit un efort destul de mare ca să-ţi imaginezi că exista o luptă subterană feroce pentru această insulă goală-goluţă, adormită în soarele de decembrie, ca un portavion ancorat în largul ţărmului Africii. Malko se gândea la răspunsul „verişorilor" englezi. De el depindea urmarea misiunii lui.

Casa lui Burt Holiday semăna cu cele din Virginia, cu peronul ridicat, încadrat de două coloane albe şi deservit de o scară dublă. Malko urcă pe cea din stânga şi sună. În spatele lui insula Manoel semăna cu o fortăreaţă maură cu zidurile crenelate şi masive. O servitoare negresă bătrână îi deschise şi-l pofti înăuntru pe Malko, fără să-i adreseze nici un cuvânt şi îl conduse în salonul cu vedere la mare. Burt Holiday era singur. Veni în întâmpinarea lui Malko.

— Prietenul nostru tocmai a plecat, începu el, nu vrea să vă întâlniţi.

— Înţeleg, zise Malko decepţionat.

Visul Annei-Maria Ximenes se destramă înainte de a începe.

— Dar este de acord, adăugă americanul. Cu condiţia ca după aceea să facem schimb de informaţii. Nu-l interesează numele asasinului lui Susan Herring. Cred că ar fi obligat să facă un raport pentru Londra şi nu are nici un chef. Dar vrea să afle ce va urma şi să aibă acces la documente.

— Nu am ajuns până acolo, oftă Malko. V-a spus numele?

— Iată-l.

Îi dădu lui Malko o foaie de hârtie care conţinea doar două cuvinte: Mahmoud Faradj.

— Cum îl contactăm?

— După părerea „verişorilor", este sub ordinele directe ale maiorului Abu Dhofar. A fost contactat deja în Libia. A avut probleme cu şefii lui pentru că a început să bea şi că e homosexual. Se pare că „verişorii" îi dau o mică rentă

lunară. Sau a fost descoperit şi a vrut să-şi răscumpere greşeala.

— Unde am putea să-l găsim?

— Se duce în fiecare seară la hotelul *Preluna,* în Sliema. Este un bar care se cheamă „Skyroom”. Este plin de libieni.

Malko se gândea. El era urmărit, prin urmare era imposibil să ia legătura în mod direct. Pe de altă parte, existau toate şansele ca agentul libian din MI5 să nu mai aibă legătură cu englezii după moartea lui Susan Herring.

— Aveţi o fotografie de-a lui?

— Nu. Dar nu puteţi să nu-l observaţi. Seamănă cu o tufă din cauza părului. Un balon imens tuns după moda „afro”. Are mustaţa pleoştită ca Gingis Han şi coşuri peste tot. Se îmbracă adesea cam excentric.

Malko aflase destule.

— Vă mulţumesc, zise el. Îmi încep campania.

Burt Holiday îl conduse în antreu, cu nelinişte în privirile bovine.

— Sunt obligat să le spun celor de la Langley că v-am furnizat această informaţie, spuse el. Anunţaţi-mă dacă reuşiţi, să stabiliţi legătura cu ei şi, mai ales, nu comiteţi imprudenţe. Nu vă lăsăm să întreprindeţi acţiuni, hai să le spunem, violente.

Nefericitul şef de centrală era la strâmtoare. Glorioasa perioadă de „capă şi spadă” a CIA trecuse de mult. Malko aproape că alergase până la maşină. Îşi zicea în sinea lui că ar fi „înţelept” să nu ia nici o decizie pripită, ştiind că a intrat deja în maşinăria în care voia să-l bage periculoasa Anna-Maria Ximenes.

În numele Ordinului Cavalerilor de Malta, începuse noua cruciadă a secolului XX. O luă maşinal pe Strand, promenada de pe malul mării care lega Gzira de Sliema, mărginită pe partea stângă de case vechi tipic englezeşti. Ajunse la Sliema. Urcă colina unde se termina cartierul rezidenţial şi o lua pe Tower Road, care trecea prin faţa Ambasadei Libiei. Puţin mai departe ajunse pe Saint George Road. În dreapta se afla *Hilton* cu calmul lui. La stânga, era drumul spre Mdina, la Anna-Maria.

În ultimul moment o luă la stânga, pe micuţa coastă ce

ducea către nord-estul Maltei.

Capitolul IX.

Gozzo îşi curăţa jegul de sub unghii cu cârligul de măcelar. Având în vedere murdăria care s-a adunat încă din copilărie, părea o sarcină aproape imposibilă. Judecând după încruntarea frunţii, se vedea că tace un efort absolut. El, Anna-Maria şi Malko erau în fumoarul cu şaua de cal. Se gândeau cu toţii de să le crape capul... Informaţiile aduse de Malko erau destul de slăbuţe. Numele unui libian mai mult sau mai puţin „sigur”, care îşi trădase în mod sigur „îndrumătoarea”.

La libieni era linişte. Nu aveau nici cel mai mic indiciu unde s-ar putea afla Godfrey Borg, nici ce s-a întâmplat cu el. Malko se gândi că îşi dădeau încă toată osteneala. Atât timp cât nu era sigur de nimic, trebuia să încerce să-l recupereze pe bancherul maltez. Şi nu o făcea doar ca să-i salveze viaţa. După ce îşi curăţase aproape în întregime unghia de arătător, Gozzo puse cârligul jos şi spuse ceva în malteză.

— Un prieten de-al lui, Cassar, este homosexual, îi traduse imediat Anna-Maria. Lucrează ca barman într-un restaurant din La Valetta.

— Interesant, recunoscu Malko. Putem să-l folosim? Avu loc o discuţie în limba guturală şi de neînţeles, plină de sunete ascuţite, cu tentă arabă. Tânăra traduse răspunsul Gozzo.

— Este un bun prieten care îl ajuta să lipească afişe. Un naţionalist care nu-i poate suferi pe libieni.

— Mahmoud Faradj reprezintă singura noastră şansă să aflăm ce s-a întâmplat cu Godfrey Borg, sublinie Malko. Dar nu va vorbi prea uşor. Va trebui să facem un mic „montaj” folosindu-ne de prietenul lui Gozzo.

Malko îşi construia în minte un mic sistem, nu prea elegant, dar care ar putea să dea rezultate. La urma urmei, erau în război şi nu avea nici un minut de pierdut pentru că exista riscul să nu mai găsească nici o bucăţică din Godfrey Borg.

— Trebuie să mă întâlnesc cu prietenul lui Gozzo cât mai repede cu putinţă ca să-mi dau seama dacă ne putem baza pe el.

Discuţia se purta tot în malteză. Era oribil să auzi aceste sunete guturale ieşind din frumoasa gură a Annei-Maria. Gozzo părea copleşit de greutatea noilor lui responsabilităţi. Se ridică. Luă telefonul, formă un număr şi vorbi destul de mult. Anna-Maria urmărea cu interes conversaţia. Se întoarse către Malko.

— Cassar este de acord să se întâlnească cu dumneavoastră şi cu Gozzo, peste o oră în La Valetta. Ştiţi unde este *English Bar* pe Republic Street?

— Nu, dar îl voi găsi, spuse Malko. La Valetta nu e Tokyo. Sunteţi sigură că prietenul Cassar nu lucrează pentru CID?

— Nu, spuse tânăra. Este de încredere.

— În acest caz, haide să mergem. Să fiţi peste o oră în La Valetta. Este mai bine să ne ducem separat.

*

* *

Malko trecu prin faţa impunătorului „*Han Castilia*”, o clădire masivă, veche de şase sute de ani, ce marca începuturile dezvoltării citadelei. Aici locuise odinioară Marele Suveran al Ordinului de Malta. În prezent, aici erau birourile primului-ministru. Republic Street gemea de lume, ca de obicei. Oprise maşina într-o parcare mică din faţa unei pizzerii. Ajunsese mai devreme. *English Bar* părea ieşit dintr-o expoziţie retrospectivă. Vitrina prăfuită dispărea sub mulţimea de prăjituri cu creme complicate pe care le puteai gusta pe loc. Malko intră. Lambriurile din lemn de acaju cu care erau acoperiţi pereţii barului erau atât de înnegrite de fum încât păreau din abanos. Malko îşi comandă o tartă cu lămâie şi un ceai. Englezoaica de la masa vecină, îi adresă un zâmbet complice pe sub pălăria cu flori.

După zece minute, Gozzo împinse uşa, însoţit de un efeb încântător, foarte androgin, cu părul lung, cu nişte pantaloni şi o haină din piele neagră foarte mulate pe el, cu o curea imensă aurie şi o cămaşă din mătase cu nasturi de sidef. Botinele aveau un toc de zece centimetri, iar părul negru năclăit de pomadă îi cădea în ochi. Avea trăsături feminine,

nasul puţin coroiat şi gura mare şi mobilă. Îl învălui pe Malko într-o privire perversă şi blândă. Strângerea mâinii avea căldura unei mângâieri. Ochii subliniaţi discret cu albastru se lăsară pudic în pământ ca să nu înfrunte privirea aurie a lui Malko.

— Vrea să ne ajute, zise Gozzo.

Malko se gândi că făceau o pereche foarte potrivită. Cassar comandase tartă cu lămâie ca şi el şi un Martini alb.

— Ştie că poate avea necazuri din cauza asta? ţinu Malko să sublinieze.

Gozzo îşi arătă dinţii strălucitori.

— I-am promis că o să-l apăr.

— În acest caz, vă voi explica ce aveţi de făcut, spuse Malko.

— Îl cunoaşte din vedere pe tipul care ne interesează, îl întrerupse Gozzo. Vine frecvent în restaurantul unde lucrează Cassar.

Acesta intră în vorbă cu engleza lui excelentă:

— Oh, zise el cu un glas plin de miere, l-am văzut de mai multe ori. (Râse.) Într-o zi chiar m-a agăţat. Dar nu eram singur. Bea mult, iar eu îi pregătesc cocteilurile. Se simte bine la noi. În alte părţi, libienii sunt furaţi. Vedeţi, în barurile alea nenorocite de pe Ball Street, le cer o liră pentru o bere!

Malko îl asculta cu atenţie. Cassar părea persoana potrivită pentru „montaj”. Era destul de lichea ca să nu refuze propunerea lui Malko, destul de stricat ca să-l amuze această situaţie şi destul de viclean ca să nu-l pună pe fugă pe libian. Faptul că îl cunoştea uşura enorm situaţia…

— Iată ce aş vrea eu, începu Malko.

Vorbi preţ de douăzeci de minute. Din când în când, Cassar, îl întrerupea cu un râs încântat. Însă finalul planului îi plăcea cel mai tare. Se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la *Papagalii.* Dar sunt de acord.

Îi cuprinse din nou cu tandreţe mâna lui Malko şi plecă cu un mers ce ar fi eclipsat-o chiar şi pe impunătoarea Tamra; Gozzo radia de bucurie.

— Este bine, nu-i aşa? îl întrebă el.

— Perfect, recunoscu Malko. Va ţine figura?

Maltezul zâmbi.

— Oh, da, îi place la nebunie să facă treburi din astea. Fostul lui prieten era cât pe ce să-l omoare. Cassar i-a tăiat toate costumele… Eu l-am salvat. Şi-apoi… (Ezită).

— Ce mai este? întrebă Malko.

— Ar dori o brăţară din aur, dacă merge treaba. Sau cel puţin placată…

— O va primi, îl asigură Malko.

Contabililor Companiei le va fi foarte greu să treacă asta într-o rubrică corespunzătoare… Acum a început numărătoarea inversă. Nu-i rămânea decât să se roage.

*

* *

Malko alesese colţul cel mai întunecat din *Skyroom,* după un stâlp, cu faţa la orchestră. Din fericire, hotelul *Preluna* nu făcea risipă de curent ca să lumineze sala… În ringul de dans, o fată foarte fragedă, cu nişte jeanşi roşi până la urzeală şi sânii mari şi moi, acoperiţi cu un pulover din lână neagră, se zbenguia cu un libian înalt şi neîndemânatic, cu o figură de pasăre de pradă, sub privirile blajine ale mamei fetei… Clienţii erau mai mult de jumătate libieni. Unii dintre ei erau însoţiţi de nişte creaturi mai mult sau mai puţin proaspete şi stăteau în grupuri sau singuri la bar. În spatele barmanului era un rotisor, dar acesta se uita cu privirea pierdută la ringul de dans.

Mahmoud Faradj stătea în capăt, lângă ieşire, unde un maltez aplica o ştampilă în palma celor care voiau să-şi facă necesităţile fiziologice, la parter.

Libianul era singur în faţa unui pahar de Kinnie, un fel de Pepsi-Cola autohtonă. Malko avea certitudinea că era el. Era descheiat la cămaşă şi i se vedea pieptul păros, vârfurile mustăţii ajungeau până la bărbie, iar jeanşii erau atât de mulaţi pe coapse încât se ghicea uşor ce avea de oferit.

Malko era puţin nervos că se găsea printre libieni. Însă „serviciul” maiorului Dhofar părea total dezinteresat de persoana lui. Era semn bun. Tamra se evaporase, deşi mai locuia încă în camera vecină. Dacă şefii ei o „reanimau”, însemna că Malko îi deranja. Prin urmare, era următorul pe listă.

O siluetă intră pe uşă şi se duse direct la bar. Era Cassar. Părul îi strălucea de pomadă, mergea legănat, avea un costum din piele foarte mulat, talia era bine conturată şi ochii de tăciune. Merse pe lângă bar, se aşeză pe taburetul de lângă Mahmoud Faradj şi comandă un Martini alb.

*

* *

Privirea tandră a lui Cassar o găsi pe a libianului, zăbovi o clipă, apoi începu să coboare încetişor fixându-se asupra ceea ce homosexualii numesc între ei „pachetul-Bonux”. Strânse în jeanşii prea strâmţi pentru libian, atributele sale sexuale se distingeau cu o precizie anatomică. Maltezul le studie îndelung, apoi se uită din nou în ochii libianului. Legătura fusese stabilită. Această privire precisă, bine localizată, era semnul internaţional de recunoaştere. Mahmoud Faradj îl cercetă şi el ca să vadă ce-i putea oferi acesta, apoi privirea îi poposi la cureaua din piele de crocodil şi la lanţul care îi strălucea pe piept. Ca toţi arabii, era înnebunit după podoabe.

Cassar roti uşurel taburetul ca să ajungă în faţa libianului, îşi strecură genunchiul între coapsele acestuia, până când îi atinse sexul strâns în pânza jeanşilor. Apoi începu să se mişte încetişor. Libianul avu o erecţie fulgerătoare care îi întindea pantalonul. Cassar se opri şi îşi retrase genunchiul. Cei doi nu schimbaseră nici un cuvânt. În penumbră, flirtul lor trecuse complet neobservat. Cassar îşi trecu limba peste buze, puse o bancnotă pe tejghea şi alunecă jos de pe taburet fără să se fi atins de Martini.

Mahmoud Faradj îl urmă salivând, cu privirea fixată pe coapsele mulate în pantalonul din piele neagră. Îndată ce ieşiră, Cassar îi spuse cu un surâs seducător:

— *Let me buy you a drink, first.*[19]

Malko se străduia să o observe pe fata care se dezlănţuie într-un dans care nu se mai termina. Când întoarse capul Cassar şi libianul ieşeau pe uşă. Aşa începea o frumoasă poveste de dragoste... Îşi termină dintr-o înghiţitură coniacul Gaston de Lagrange şi se îndreptă mai liniştit spre ieşire.

[19] Lasă-mă să-ţi cumpăr ceva de băut mai întâi, (n.a.).

Holul hotelului *Preluna* era pustiu. Gozzo îl aştepta Mercedesul oprit pe Tower Road. Malko se urcă lângă el.

— Cred că am pornit cu dreptul, zise el.

Gozzo avu un surâs carnasier şi murmură ceva în engleză, apoi demară şi se îndreptă spre La Valetta pe ţărmul mării. Tower Road era pustie. Parcă erau în Brighton, cu toate aceste mici hoteluri aliniate pe malul mării. Malko încercă să uite că şeful centralei nu ştia absolut nimic. Poate că era mai bine aşa, dacă se gândea la ce va urma…

Capitolul X.

— *That's good?*

— *Oh, yes. Very good, very good...*

Cassar turnă puţin mai mult lichior de anason pur în paharul cu şampanie a noii sale cuceriri. Mahmoud Faradj înghiţi amestecul îngrozitor dintr-o dată. Era în culmea fericirii.

Înainte de a veni în Malta nu pusese pe limbă nici un fel de băutură alcoolică din cauza legii stricte impuse de Coran, rămasă în vigoare în paradisul libian. Dacă o încălcau, primeau patruzeci de lovituri de baston pentru un pahar de whisky, ceea ce era prea scump. Faradj era convins că acest amestec era unul dintre cele mai fine cocteiluri... Cu vârfurile mustăţii umede, el ridică ochii la cer de fericire, apoi îi aruncă o privire fierbinte lui Cassar. Acesta din urmă se desfăta. Perechea sosise acum o jumătate de oră şi se instalase la primul etaj de la *Papagalii,* unul dintre puţinele restaurante din La Valetta care nu se închideau la ora zece. Malko şi Gozzo se aflau deja la una dintre mesele micuţe aşezate lângă pereţii albi, decoraţi cu diferite obiecte. Cassar şi libianul erau cocoţaţi la bar pe taburete şi stăteau cu spatele la ei.

— *One more for the road!*[20]

Fără să mai aştepte răspunsul, Cassar mai turnă o porţie zdravănă de lichior în aceeaşi cantitate de şampanie, apoi agită bine de tot. Culoarea amestecului l-ar fi speriat şi pe cel mai priceput alchimist, însă libianul goli paharul până la fund. Mâna începu să alunece spre fesele însoţitorului său, care lăsă cu pudoare privirea în pământ. Dacă o ţinea tot aşa, Mahmoud Faradj nu va fi în stare să facă ce doreau ei.

— Să coborâm la masă, îi şopti Gozzo lui Malko.

Restaurantul se afla la subsol, într-o fostă pivniţă. Coborâră scara îngustă. La acea oră, salonul era aproape goi. În difuzoare se auzea muzică clasică, iar mesele erau

[20] Încă unul înainte de plecare! (n.a.).

aranjate cu gust.

Mahmoud Faradj şi Cassar apărură după câteva minute. Ochii libianului deveniseră sticloşi. Malko începu să mănânce din „Rabbit pie”, supraveghindu-l pe libian. Acesta nu părea să aibă prea multă poftă de mâncare… Cassar îi turnă o porţie dublă din otrava locală de paisprezece grade, numită „Lacryma Vitis”. Ultima picătură îi fu fatală lui Mahmoud Faradj. Îşi înăbuşi un sughiţ şi se făcu verde la faţă.

— Nu-ţi place? îl întrebă Cassar afectuos.

Libianul clătină din cap fără să răspundă. Acum era alb ca varul. Era terminat, aşa că viitorul lui amant de suflet îl ajută să se ridice.

— *Come to the sauna.*

Întreg subsolul forma un complex, cu restaurant, cu saună, cu sală de gimnastică şi un mic ring de dans înconjurat de banchete moi. Pereţii albi erau decoraţi cu obiecte ciudate, dar cu mult gust, iar bucătăria se situa în mod clar deasupra altor restaurante din Malta… Susţinându-se reciproc, cei doi trecură prin faţa lui Malko şi dispărură pe o uşiţă de lângă bucătărie. Gozzo râse pe înfundate.

— Cassar se simte bine, spuse el.

Maltezul se ridică.

— Mă duc să aduc materialul.

Malko se chinui să-şi termine porţia de „Rabbit pie”. Totul i se părea extrem de uşor. Închisă în „fortăreaţa” ei, Anna-Maria Ximenes aştepta rezultatul eforturilor lor, fumând trabucuri.

Gozzo apăru cu o sacoşă de piele pe umăr. În trecere, îi zise ceva unuia dintre chelneri. Nimeni nu îi va deranja. Malko se ridică şi veni lângă maltez.

Gozzo împinse uşa pe unde dispăruse libianul. Ajunseră pe un coridor îngust în care plutea un abur alburiu şi cald. Uşa saunei era drept înainte.

Maltezul rezemă sacoşa din piele neagră de perete, o deschise şi scoase un aparat Leica R3 cu blitz. Când acesta deschise uşa saunei, Malko veni în urma lui. Din cauza aburilor, la început nu distinse aproape nimic. Era o

încăpere micuţă, cu bănci din scânduri pe unde veneau aburii. Acolo trebuie să fi fost în jur de 120 de grade, iar umiditatea te sufoca. Mahmoud Faradj stătea pe banchetă cu spatele sprijinit de zid, cu ochii închişi, respirând anevoie, gol-puşcă, doar cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului. Toate hainele erau împăturite cu grijă într-un colţ. Cassar avu un surâs de canalie când îi zări pe cei doi. Gozzo îi aruncă o privire plină de subînţeles. Cassar dădu prosopul la o parte, dând la iveală sexul libianului. Cu un gest maşinal, Mahmoud Faradj îl apucă imediat de păr şi îi aplecă capul în dreptul pântecelui.

Malko şi Gozzo se feriră puţin ca să nu fie în câmpul vizual al libianului. Ca să-i fie mai uşor, acesta se aşeză în genunchi pe cimentul saunei.

Scena îl dezgustă profund pe Malko. Dar i se făcu şi mai greaţă când văzu sexul lui Mahmoud mărindu-se şi îngroşându-se în câteva clipe.

După un minut, libianul dădu capul pe spate. Se sprijini cu mâinile de balustrada de lemn şi slobozi un mârâit înfundat. În acelaşi timp, îndepărtă cu brutalitate capul efebului, eliberând sexul încă în erecţie. Se ridică fără un cuvânt, îl prinse pe Cassar de ceafă, îl ridică şi îl aplecă peste banchetă. Pipăi cu aceeaşi violenţă, apoi se afundă dintr-o singură mişcare în crupa oferită de tânărul maltez. Acesta gemea de voluptate, în timp ce libianul se agita în spatele lui. Sexul efebului era extrem de încordat şi ejacula imediat, ceea ce îl tulbură profund pe libian.

Cassar se întoarse cu aer de îndrăgostit. Sexul se muie de tot, dar îşi păstra încă o dimensiune respectabilă. Mahmoud îl întrebă curios:

— De ce faci asta, când ai o asemenea comoară? Dar în loc să-i răspundă, Cassar, mai pisicos ca oricând, apucă blând ceafa libianului şi o atrase uşurel spre pântece. La început, Mahmoud îşi retrase capul cu violenţă. Însă Cassar masa în continuare ceafa vorbindu-i încetişor. Atunci, libian se aplecă şi luă în gură membrul lui Cassar.

Reuşise! Gozzo încarcă blitz-ul. Se aprinse o lumină, galbenă. Malko întoarse capul ruşinându-se de ceea ce făcea. Era o meserie murdară, dar trebuia să o facă.

Primul fulger al blitz-ului îl luă pe libian prin surprindere. Gozzo veni la doi metri de cuplu şi apăsă din nou pe buton. La al doilea fulger, Mahmoud Faradj îşi dădu seama de adevăr şi îşi smulse sexul cu un mârâit furios. Îl împinse pe Cassar cu un şut şi se clătină pe picioare, cu membrul balansându-se în faţa aparatului lui Gozzo.

Blitz-ul mai aruncă încă două fulgere. Când libianul se repezi la el urlând furios, maliţiosul Cassar îl prinse de picioare şi se rostogoliră amândoi pe ciment. Gozzo îi dădu aparatul lui Malko, băgă mâna în buzunar şi scoase un cilindru din metal. Era un mic baston de cauciuc rabatabil. Îl lovi în tâmplă pe libianul care mai stătea încă în patru labe. Acesta mârâi şi se prăbuşi într-o parte.

— Îmbracă-te ca să plecăm, îi zise cu duritate Gozzo lui Cassar.

Acesta îl ascultă fără să scoată un cuvânt, aruncându-i o privire lui Malko. Precis că se gândise la brăţara lui. Se strecură afară din saună. Gozzo luă imediat din sacoşă un ghem de sârmă şi îl legă pe libian aşa gol cum era. Opri aburul şi ieşi înaintea lui Malko. După aceea încuie uşa cu cheia.

— Îl cunosc pe tipul care mi-a dat cheia de la uşa din spate, zise el. Când ne întoarcem, restaurantul va fi închis. Vom discuta în linişte.

*

* *

Fotografiile nu erau chiar operă de artă, însă pentru ce le trebuiau lor erau perfecte… Malko trecuse repede în revistă pozele de 24 x 36 făcute în grabă de Gozzo într-un laborator din apropiere care aparţinea unuia dintre prietenii săi.

O singură fotografie conta într-adevăr: aceea în care Mahmoud Faradj stătea în genunchi în faţa lui Cassar şi îi administra o felaţie de toată frumuseţea. Pentru un arab asta era ruşinea ruşinilor. O ruşine încă şi mai mare, căci era vorba de cineva de altă rasă. Homosexualii arabi nu se lăsau niciodată târâţi în astfel de fantezii. Ar fi trebuit să prindă orgasmul lui Cassar ca să-l înfunde definitiv pe Mahmoud. Adună fotografiile încântat.

— *That’s good, no?*

Malko preferă să tacă. Dacă nu ar fi fost în joc viaţa unui, om, nu ar fi recurs la un asemenea şantaj abominabil. În definitiv, era dreptul lui să prefere bărbaţii şi nu femeile... Deşi Coranul pedepseşte sodomia cu moartea. Ieşiră din laborator şi urcară pe scările pustii de pe St. John Street ca să ajungă în Britannia-Street. În La Valetta nu hoinărea nici măcar o pisică la ora asta. În restaurantul gol mirosea a ulei ars şi rânced. Uşa saunei era încuiată. Gozzo răsuci cheia în broască.

Mahmoud Faradj tremura şi se zvârcolea pe ciment, cu ochii ieşiţi din orbite şi mormăind cuvinte de neînţeles. Când îi văzu pe cei doi bărbaţi, tăcu şi se ghemui imediat. Gozzo îl înălţă ca pe un pachet şi îl puse pe bancheta din faţa lor.

Când văzu fotografiile, în ochi îi apăru o expresie de panică şi de groază, încât lui Malko aproape că i se făcu milă de el. Avea mâinile legate, dar încercă să se repeadă la maltez. Acesta îl împinse cu putere înapoi.

— Calmează-te, poponarule!

Libianul se uita pe rând când la Malko, când la maltez şi strănută. În saună era frig acum. Fără un cuvânt, Goz împinse fotografia cea mai compromiţătoare sub ochii libianului, lăsând-o destul de mult ca să aibă răgazul să va toate detaliile... Pe măsură ce privea fotografia, trăsăturile descompuneau, iar ochii căpătară o privire rătăcită... Gozzo întrebă brusc:

— Vorbeşti engleza?

— Da, răspunse libianul.

Faradj încercă să-şi ascundă teama, însă privirea revenea mereu la fotografie. El întrebă dintr-o dată:

— *You want money?*

Gozzo scutură încet din cap.

— *No*.

O lucire de nedumerire străbătu privirea neagră a libianul.

— Cum te cheamă? îl întrebă Gozzo.

— Mahmoud Faradj, răspunse acesta. Oricum avea actele în haine.

— Ce faci în Malta?

— Sunt profesor la Institutul tehnic din St. Andrews.

Începu să-şi recapete siguranţa, neruşinatul. Gozzo simţi şi se grăbi să-l pună la respect. Urlă brusc:

— Profesor, zici! Poate profesor de „pipe”, nu-i aşa? Îţi mai baţi joc mult de noi?

Izbucnirea maltezului fusese atât de bruscă, încât îl luase pe Malko prin surprindere. Libianul păru că se chirceşte şi mai tare, dârdâind de frig şi speriat de statura lui Gozzo.

— Cine sunteţi şi ce doriţi? întrebă el cu voce plângăreaţă. Malko se gândi că a sosit momentul să intervină. Întrebă cu voce gravă:

— Cunoaşteţi o oarecare Susan Herring?

Dacă ar mai fi avut încă dubii, reacţia libianului le-ar fi risipit pe dată. Mahmoud Faradj se făcu livid, privirea îi fugea, iar mărul lui Adam urca şi cobora foarte repede. Reuşi să articuleze făcând un efort supraomenesc:

— Nu, nu cunosc această persoană.

— Cu toate astea, aţi lucrat pentru ea, continuă Malko. Avem dovezi. În seara în care a fost asasinată, dumneavoastră aţi fost la uşa ei.

Mahmoud Faradj avea senzaţia că cineva îl loveşte în piept cu un concasor. Se refugie în tăcere. Era cea mai bună soluţie. Dacă voiau să-l omoare, puteau s-o facă, însă el bănuia ceva mai rău.

Cei doi erau ca şi el, făceau parte din lumea paralelă. Fusese prost şi imprudent, iar acum mai tremura şi de frig.

— Am cunoscut-o pe Susan Herring, continuă Malko. A fost ucisă în mod josnic, nu credeţi?

Nu se auzi nici un sunet.

— Dumneavoastră aţi umflat-o cu trombonul? întrebă Malko. A fost o idee originală.

Mahmoud Faradj se chinui să alunge această imagine. Trebuia cu orice preţ să nu le facă jocul. Era una dintre condiţiile de bază…

— Să nu mai vorbim despre Susan Herring, spuse Malko. Asta nu o va învia. Dar puteţi să ne faceţi un serviciu ca să alungaţi amintirile urâte…

Într-o clipă de demnitate, libianul îşi recapătă vocea:

— Eu nu ştiu nimic şi nu înţeleg despre ce vorbiţi. Malko

se uită drept în ochii lui.

— Aţi văzut fotografiile? Pe astea le puteţi lua. Dar mai avem şi altele. Dacă refuzaţi să colaboraţi cu noi, mâine dimineaţă, maiorul Dhofar va primi un set. Cum credeţi că va reacţiona?

Libianul lăsă capul în pământ fără să răspundă, strângea buzele şi i se uscase gura. Îl cântărea pe Malko din priviri. După aceea se prăbuşi pe sol. Se chircise şi mai tare şi parcă îmbătrânise cu zece ani în cinci minute. Când un membru dintr-un „serviciu" oarecare este prins astfel, ştie că va sfârşi rău de tot, într-un fel sau altul. Adversarilor lui nu le ardea de glume. Nu era joacă de copii. Din două una: ucidea sau era ucis.

— Ce doriţi? întrebă el cu voce slabă.

Încă mai spera că era vorba de ceva nevinovat, necompromiţător. Credea că poate să spună.

— Unde se află Godfrey Borg?

Aşteptă o fracţiune de secundă, apoi spuse:

— Nu ştiu despre cine vorbiţi…

Pătrunsese în zona fierbinte. Fără un cuvânt, Gozzo îi trase o palmă în plin.

— Mai trăieşte sau a murit?

Mahmoud Faradj înţelesese, dar Malko abia reuşi să-i citească pe buze cuvântul „viu".

— Se simte bine?

Nu primi răspuns. Avea umerii pleoştiţi şi privirea rătăcită Nu va afla mai multe în legătură cu Borg. Trebuia să treacă la obiectivul numărul doi.

— Unde locuieşte maiorul Dhofar? întrebă Malko.

— La Institutul tehnic libian, zise Mahmoud. Toată lumea ştia acest lucru.

— Se duce la restaurant? Are prieteni maltezi?

Libianul scutură din cap. Acum se găsea pe un teren solid. Comandantul lui era un ascet, nu ieşea din cuvântul Coranului. Singura sa avere era un covoraş de rugăciune. Nu bea decât Pepsi-Cola şi apă minerală.

— Nu iese decât în misiune sau la ambasadă.

— Cu ce se duce?

— Cu maşina.

Mahmoud nu mai înţelegea nimic... Totuşi nu voiau să-l ucidă pe maiorul Dhofar. Malko reluă:

— Merge singur cu maşina?

— Nu, niciodată, zise libianul. Întotdeauna ia cu el doi oameni. Înarmaţi, adăugă el.

— Nu-ţi cerem să faci comentarii, putregaiule, i-o tăie Gozzo.

Malko interveni pe un ton mai detaşat:

— De exemplu, ce program are mâine maiorul Dhofar? Mahmoud Faradj se gândi câteva secunde. Se temea mai mult de Malko decât de Gozzo. Nu trebuia să spună prostii, dar nici să divulge prea multe.

— Se scoală la ora şapte, îşi face rugăciunea, apoi se duce cu membrii echipei să facă jogging până la opt. După aceea, face un duş, ia micul dejun şi se duce la birou. Fie la Institutul tehnic, fie la Centrul cultural... ia dejunul pe unde apucă, lucrează, apoi se întoarce la şcoală pe la şase pentru cină. Dacă nu are de făcut o vizită oficială...

— Înţeleg, zise Malko. Este un om liniştit. Şi un sportiv pe deasupra. Unde aleargă? În Malta nu există stadion.

— Pe Sliema Regional Road. Se duc până la sensul giratoriu unde se află *The Greek Tavern*, după aceea se întorc la institut. Maiorul ţine ca toţi oamenii lui să facă sport.

— Este foarte sănătos, observă Malko. Schimbă o privire cu Gozzo, apoi zise cu blândeţe:

— Bine, cred că este de-ajuns pentru seara asta... Trebuia să luăm legătura odată şi-odată, nu-i aşa?

Gozzo se repezi să-i dezlege mâinile. Când se văzu liber, libianul se îmbrăcă în viteză, apoi aşteptă frecându-şi încheieturile. Strănută din nou.

— Mi-ar face plăcere să ne întâlnim şi mâine, zise Malko. Puteţi mai spre seară?

— Da, răspunse Mahmoud, mai de voie, mai de nevoie.

La ce bun să tărăgăneze lucrurile? Doar aveau fotografiile. Pentru moment, avea un răgaz.

— Perfect, spuse Malko. Atunci, la ora cinci, la Sliema. Ştiţi unde este pizzeria „*Îl Fortizza*"? În apropiere de *Preluna.*

Era o fortăreaţă construită pe o limbă de pământ care înainta în mare, cu nişte ziduri impresionante... Mahmoud înclină din cap fără să spună nimic. Îşi recăpătase sângele rece. Întrebă pe un ton normal:

— Acum pot să plec?

— Fireşte, răspunse Malko.

Ieşiră toţi trei pe uşa din spate care dădea în St. Mari Street. Mahmoud Faradj o lua în susul oraşului, mergând repede. Gozzo nu stătu mult pe gânduri.

— Va fi mulţumită, zise el jubilând.

Malko urmărea silueta libianului care dispărea în întuneric.

— Sper că nu-i va povesti totul maiorului, oftă el.

Acum ajunsese la baza zidului. Totul se derulase foarte bine. Acum avea toate elementele ca să înceapă ofensiv, împotriva libienilor, în afară de unul: unda verde de la CIA. Însă era un amănunt pe care Anna-Maria Ximenes nu-l va lua în seamă.

*

* *

Mahmoud Faradj ajunse în City Gate cu senzaţia că ieşise dintr-un coşmar. La Valetta era pustie ca un oraş fantomă. Se uită maşinal la ceas: era douăsprezece şi jumătate noaptea. Autobuzele pentru St. Julian nu mai circulau. Un poliţist cu cascheta turtită stătea de pază pe Merchant Street, în faţa poştei. Libianul grăbi paşii, cu mintea în flăcări. Fotografiile îi dansau în faţa ochilor, o imagine fiind de nesuportat.

Ocoli aproape alergând Fântâna tritonilor ce domina portul. Îi venea să fugă. Dar unde? Se afla pe o insulă, iar tovarăşii lui l-ar găsi foarte uşor. O pereche întârziată se săruta în staţii pustie de autobuz. Era nevoit să se ducă până la *Phoenicia* ca să găsească un taxi. De-abia când se urcă în spatele uni Rover condus de un mustăcios, începu să facă bilanţul.

Nu va reuşi în veci să recupereze negativele fotografiilor. Avea de ales între mai multe soluţii. Să-i mărturisească totul maiorului Dhofar, să-i spună că a fost atras într-o capcană? Existase acel moment de o slăbiciune incredibilă.

Oricum ar fi fost expediat numaidecât în Libia. Măcar de nu-l vor judeca pentru năravurile sale. Lui Khadafi nu-i plăceau astfel de lucruri... Taxiul urca acum coasta... Mai avea cinci minute. Mahmoud îşi luă capul în mâini. Ce prost fusese că a băut! Dar acum regretele nu-i mai foloseau la nimic. Trebuia să câştige timp şi să trăiască cu sabia lui Damocles atârnând deasupra capului.

Se gândi dacă în cele spuse de el se găsea ceva vital, dar nu găsi nimic. Era normal. La început, nu voiseră să-l sperie. Chestiile tari vor veni mai târziu.

Taxiul rula pe drumul care şerpuia de-a lungul portului St. Julian şi intră pe platoul ce ducea la Institutul tehnic libian. O idee îi trecu fulgerător prin minte. Ce prost fusese! Şefii lui Susan Herring voiau pur şi simplu să ia totul de unde rămăsese şi să profite de toate sumele învestite. Cum nu aveau încredere deplină, voiau să-i închidă gura şantajându-l. Totul va fi ca înainte când o informa din când în când pe Susan Herring. Bineînţeles, cu câteva elemente în plus. Dar exista o şansă extraordinară să scape.

Când taxiul opri la bariera care interzicea intrarea în complex, Mahmoud Faradj nu se hotărâse încă. Dacă nu vorbea a doua zi de dimineaţă, altă dată era deja prea târziu. Dacă nu ar fi fost fotografia aia îngrozitoare cu el în genunchi şi cu sexul celuilalt în gură, lucrurile ar fi mers mult mai uşor...

*

* *

Malko cerceta ochii umbriţi ai Annei-Maria Ximenes, încercând să-i citească gândurile. Tăcut, Gozzo fixa podeaua din marmură. Liniştea devenise aproape palpabilă. Malko ameţi. Se găsea exact acolo unde nu voise să fie. Se juca de-a ucenicul vrăjitor, ca o reacţie în lanţ pe care nu mai putea s-o controleze.

— Nu cântăriţi consecinţele acţiunii dumneavoastră, îi spuse el Annei-Maria. Nici nu cunoaştem toate iţele acestei poveşti. Dar mai ales, nu ştim dacă libianul nu i-a povestit tot maiorului după ce s-a întors. În toate cazurile, ne scăldăm în ape tulburi.

Tânăra se transformase în statuie.

— Fie că vreţi, fie că nu, noi tot vom acţiona mâine dimineaţă.

Se ridică şi ieşi din încăpere urmată de Gozzo, lăsându-l pe Malko în culmea disperării. Chiar dacă nu participa direct la răpirea maiorului Dhofar, va fi răspunzător faţă de CIA şi de MI5. Dacă Mahmoud Faradj cedase şi povestise tot, arabii îi aşteptau cu mitralierele pregătite... Îl aştepta încă o noapte liniştită...

Capitolul XI.

Mişcarea regulată a ştergătorului de parbriz aproape că îl hipnotiza pe Malko, adormindu-l în mod irezistibil, după o noapte albă. Îl opri. Parbrizul Mercedes-ului se acoperi în câteva clipe de un abur fin care deforma complet toate obiectele şi nu era momentul. Maşina staţiona la intersecţia străzii St. Andrews cu Sliema Regional Road, chiar în spatele panoului cu semnul „stop”. În stânga, erau cele două benzi ale micii autostrăzi care coborau spre Sliema, trecând pe la poalele colinei St. Julian. La dreapta, Sliema Regional Road mergea spre vest în mijlocul unui peisaj dezolant. Malko nu îşi lua privirea de la intrarea în tunelul cu două benzi de autostradă. Botul Mercedes-ului nu se vedea din vale. De departe, părea o maşină care aştepta să intre în vâltoarea traficului de pe partea stângă, ce cobora spre Sliema. Era şapte şi jumătate, iar circulaţia era destul de intensă. Maltezii se trezeau dis-de-dimineaţă. Parbrizul devenise opac. Puse în funcţiune ştergătorul de parbriz.

Lângă el, Gozzo fuma un Rothmans, iar ceilalţi maltezi din spate, cu feţele uleioase, negricioase şi pline de coşuri, nu scoseseră un cuvânt. În afară de cârligul lui Gozzo, nimeni nu avea armă. Malko era la volanul Mercedes-ului. O siluetă în haină de ploaie apăru brusc din tunel, alergând pe marginea drumului şi venind spre Mercedes. Erau aproximativ trei sute de metri de la ieşirea din tunel până la locul unde aştepta vehiculul. Malko se întoarse către Gozzo şi zise:

— Binoclul.

Maltezul i-l întinse. Făcuseră deja planul. Malko îl îndreptă spre bărbatul care alerga şi distinse mustaţa deasă şi părul rar, lipit de cap de transpiraţie. Dar nu era maiorul Dhofar, cu toate că atunci când a plecat grupul celor cincisprezece libieni să facă jogging, ofiţerul se afla în fruntea lui. De aceea Malko se hotărâse să-i aştepte la întoarcere şi apoi să treacă la acţiune, în speranţa că vor fi mai răzleţi. Oare ce se întâmplase?

Un mic val de adrenalină îi acceleră lui Malko bătăile inimii. Oare Mahmoud Faradj îi povestise? Nici o regulă nu-i interzicea maiorului Dhofar să se întoarcă cu maşina sau să-i întindă o cursă lui Malko. Fiecare libian putea să ascundă cu uşurinţă câte o armă în canadiana largă. Malko îşi imagină într-o fracţiune de secundă ce se putea întâmpla şi îşi văzu viitorul năruindu-se. Burt Holiday nu ştia ce aveau ei de gând să facă. În cazul nereuşitei, Malko va sta într-o închisoare malteză până la adânci bătrâneţe... Era prea târziu ca să mai dea înapoi. Un al doilea alergător apăru la zece metri în spatele primului. Apoi se ivi şi al treilea. Malko nu avea decât imaginea staturii mărunte a maiorului. Nu putea să-l scape. Se apropia primul alergător. Probabil că se va mira când va vedea maşina oprită la nesfârşit la stop.

— Ce facem? îl întrebă Gozzo nervos.

— Trebuie să plecăm, spuse Malko.

Oricum nu puteau rămâne mult timp aici. Mercedesul porni încet şi se opri câteva secunde la stop. Din păcate, nu mai venea nici un alt vehicul din dreapta, iar Malko fu nevoit să pornească imediat. Din tunel apăru un alt alergător, apoi următorii... Dar nici urmă de maior. Malko conducea cât putea de încet. După un timp, ajunse în dreptul primului alergător care abia catadicsi să se uite la maşină. Ceilalţi care alergau cu gura căscată nu îi dădură deloc atenţie. Malko se afla acum la câţiva metri de intrarea în tunel. Îl depăşiră deja vreo şase alergători. Fasciculul lumină cam o sută de metri de tunel. Nu erau nici vehicule, nici alergători.

Maiorul Dhofar parcă se evaporase împreună cu câţiva dintre oamenii săi. Malko apăsă cu furie pedala de acceleraţie. Se terminase. Mahmoud vorbise. Maiorul Dhofar se întorsese la institut pe alt drum. Străbătuseră deja tunelul mai mult de jumătate, când Malko zări în capătul celălalt patru siluete grupate în jurul altei siluete care era mai mică de înălţime. Gozzo mârâi de bucurie.

Maiorul libian obosise şi se întorcea la institut înconjurat de cei mai fideli oameni ai lui. Acest lucru însă nu le uşura treaba Aproape că ajunseseră în dreptul lor. Mai erau încă trei libieni care abia alergau la o sută de metri în spatele

grupului maiorului. Acesta păru că se prăbuşeşte, cu gura larg deschisă, târându-şi picioarele după el şi aplecat mult în faţă.

Oamenii maiorului se depărtară puţin, iar Mercedesul opri chiar lângă Dhofar. Prin parbriz, Malko îl văzu pe libian ridicând capul surprins, crezând că este vorba de o manevră greşită. Făcu un mic ocol casă evite maşina.

Cele trei portiere se deschiseră în acelaşi timp. Dându-i brânci cu umărul, Gozzo îl apucă pe maior de mijloc şi îl ridică în aer ca pe un copil. Unul dintre maltezii din spate ocoli deja Mercedesul şi deschise portbagajul. Ceilalţi libieni nu realizaseră ce se întâmplase, decât în clipa în care îl văzuseră pe maiorul Dhofar băgat pe jumătate în portbagaj. Aplecat peste el, Gozzo încerca să-l bage de tot. Planul iniţial era să-l ameţească puţin, însă în cazul în care nu se aflau în preajmă cei patru libieni.

Revenindu-şi din surpriză, aceştia se repeziră la Mercedes. Gozzo îl lăsă imediat pe maior pe care îl luă în primire alt maltez plin de coşuri. Gozzo scoase cârligul de măcelar de la brâu şi îl roti în aer, oprindu-i pe libieni. În spatele Mercedes-ului, maiorul se zbătea în continuare. Gâfâind încă de alergătură, libienii se grupară şi blocară drumul. Ceilalţi trei se apropiară periculos de mult. Unul dintre cei care îl încadrau pe maior începu să urle ceva în arabă ca să-şi cheme camarazii. Se întinseră pe tot drumul ca să blocheze trecerea. Dacă nu porneau în următoarele douăzeci de secunde, erau înconjuraţi. Malko strigă la Gozzo:

— Urcaţi-vă repede şi lăsaţi portbagajul deschis!

Gozzo se dădea încet de tot înapoi în faţa celor patru libieni. Prietenul său se mai lupta încă în spate cu maiorul. Gozzo urlă ceva în malteză, iar coşurosul se sui în portbagaj antrenându-l şi pe libian. Picioarele le atârnau afară, dar nu atingeau pământul. Malko puse maşina în marşarier şi strivi pedala de acceleraţie. Mercedesul făcu un salt înapoi şi frânele scrâşniră.

Gozzo şi cel de-al treilea maltez se grăbiră să deschidă portierele şi se aruncară înăuntru. Mercedesul era aşezat de-a curmezişul drumului. Malko trecu în viteza întâi şi porni

spre taluzul cu iarbă ce separa cele două benzi pe care îl trecu cu o smucitură îngrozitoare. Cârmi volanul cât putu de mult şi o luă spre nord-vest. Unul dintre arabi reuşi să se agate de portiera dreaptă din spate şi alerga pe lângă maşină înjurând. Gozzo deschise geamul şi îi înfipse cârligul în mână. Acesta se desprinse urlând şi se rostogoli pe pământ.

Malko evită la timp o maşină. Arabii alergau după ei, dar nu mai prezentau nici un pericol. În schimb, cele patru picioare care ieşeau din portbagaj puteau să atragă atenţia asupra lor. Malko acceleră şi mai mult strângând din dinţi şi uitându-se tot timpul în oglinda retrovizoare. Libienii vor da alarma. În Malta, exista totuşi o poliţie.

După cinci sute de metri, vira la stânga pe un drumeag ce ducea la Il Mielah, apoi se opri în spatele furgonetei acoperită cu prelată. Din ea coborâră cinci oameni. În spatele Mercedes-ului se produse o mică busculadă. Când Malko se dădu jos, maiorul Dhofar dispăruse deja în furgonetă. Gozzo îl împinse pe Malko spre cabina acesteia.

— Repede! Repede!

Se urcară în faţă. Mustăciosul care era la volan demară imediat, fără să scoată o vorbă. Totul nu durase decât un minut. Malko privi zidurile de stâncă ce defilau în viteză de o parte de alta a drumului. Câştigaseră totuşi prima manşă. Acum aveau moneda de schimb. Dacă mai rămăsese ceva de schimbat. Furgonetă se îndrepta spre vila Annei-Marii Ximenes. Dar necazurile nu se terminaseră aici. Libienii nu-şi lăsau baltă comandantul.

*

* *

Anna-Maria Ximenes înainta spre furgonetă cu trăsăturile încordate. Îmbrăcată tot cu taiorul gri şi cu cizmele negre înalte strânse pe picior. Ea băgă capul pe geamul lăsat şi întreba plictisită:

— L-aţi prins pe ticălos?

Maltezii îl scoteau deja pe maiorul Dhofar. Anna-Maria ţipă de bucurie. Trei maltezi dispărură cu prizonierul în spatele casei. Malko se dădu jos din furgonetă.

— Unde o să-l ţineţi?

Tânăra nu se lăsă.

— Avem o groapă septică. Ştiţi ce înseamnă, nu-i aşa? Hazna. A noastră este împărţită în două. Momentan, una este goală, dar este de ajuns să las levierul în jos. O parte e plină ochi. Dacă poliţia sau libienii ajung aici…

Malko era sigur că vorbea serios. O urmă. Lângă una dintre sere era o deschizătură dreptunghiulară. Maiorul Dhofar era închis între zidurile de ciment gri, legat fedeleş. Din sol ieşea o duhoare insuportabilă.

— Închideţi-o! ordonă tânăra.

Îl luă relaxată pe Malko de braţ.

— Am pregătit micul dejun. Meritaţi din plin.

Intrară în casă. Imediat ce ajunseră în hol, ea se întoarse şi se lipi brusc de el.

— Mulţumesc. Dacă nu eraţi dumneavoastră, oamenii mei nu ar fi îndrăznit.

Erau aproape cuvintele lui Burt Holiday, dar rostite pe alt ton… Se instalară în sufragerie. Malko era îngrijorat.

— Acum putem să facem schimb cu Godfrey Borg, spuse Anna-Maria plină de speranţă.

Malko nu-i împărtăşea opinia în totalitate.

— Sper să nu fie prea târziu, zise el.

Tăcură amândoi. Malko se gândea la evenimentele care vor urma. Libienii trebuie să fie extrem de înfuriaţi. Ardea de nerăbdare să se facă ora cinci ca să se întâlnească cu Mahmoud Faradj, să afle ce s-a întâmplat şi să înceapă negocierile în vederea schimbului. Spera ca poliţia malteză să nu se amestece. Ar fi complicat enorm lucrurile.

— La ce vă gândiţi? întrebă Anna-Maria.

— La vacanţă, zise Malko. Şi la întâlnirea pe care o voi avea în curând cu Faradj.

*

* *

Stând în faţa unui pahar cu Perrier, Mahmoud Faradj se întoarse brusc când auzi uşa barului din *Dolphin Hotel* deschizându-se. Însă nu erau decât doi maltezi care îi aruncară o privire indiferentă.

Libianul ştia de o oră că maiorul Dhofar – maiorul lui – fusese răpit de nişte necunoscuţi. Pregătea o emisiune

pentru Tripoli în momentul în care camarazii lui dăduseră buzna în studio, ciufuliţi, în culmea isteriei şi tulburaţi, îmbrăcaţi încă în canadiene. Faradj se abţinu cu greu să nu se trădeze. Îşi terminase treaba cu chiu cu vai, apoi, pretextând că îi e rău, se dusese să se întindă în camera lui. Analiză în minte fiecare cuvinţel din discuţia lui din ajun. Din cauza lui reuşiseră să-l răpească pe maiorul Dhofar pentru că pomenise despre jogging…

Faradj avea multe defecte. Însă era profund devotat ţării sale, iar această greşeală îl îmbolnăvea. Mai cu seamă că trebuia să se întâlnească cu răpitorii maiorului la ora cinci, în Sliema… Puteau să-i ceară să le facă legătura cu prietenii lui. Auzise vag de răpirea unei personalităţi malteze, dar nu ştia unde se afla. Nu fusese transmis nici un mesaj la Tripoli cu acest subiect. Crezuse că americanii erau interesaţi de transmisiunile lui, dar ei îl vizau pe maior. Îl zări un alt libian şi se aşeză în faţa lui.

— Ai aflat ce s-a întâmplat? îl întrebă el imediat.

Faradj dădu din cap. Răpirea maiorului nu-i mai dădea acum posibilitatea să-şi mărturisească greşeala. Ar începe prin a-i smulge unghiile, iar abia după aceea îl vor asculta. Nu-i rămânea decât să se afunde şi mai mult în trădare sau să găsească o scăpare. Îşi termină apa minerală, aruncă o monedă pe masă şi se ridică. Avea un răgaz de cinci ore ca să găsească o modalitate eficientă de a-şi salva onoarea şi de a-şi ajuta camarazii. Era clar că nu avea suflet de trădător…

*

* *

Malko îşi parcase maşina în faţa hotelului *Preluna,* pe Tower Road. Hotelul era frecventat de libieni şi era de presupus că Faradj nu atrăgea atenţia în acest cartier. Era o vreme splendidă. În faţă, pe un mic ostrov, se înălţa un fel de fortăreaţă care avansa în mare, transformată în pizzerie. Împături ziarul *Malta Times.* Nu se pomenea nimic despre răpirea maiorului libian. Era clar că ziarelor malteze le scăpau multe evenimente. Ori cenzura era extrem de eficientă.

Un autobuz vopsit în verde şi alb opri chiar în dreptul lui.

Din el coborâră câteva persoane, printre care şi Mahmoud Faradj. Acesta privi în jur. Malko se dădu imediat jos din maşină şi înainta spre el cu atenţie. Poate că libienii mai aveau chef să continue jocul de-a răpirea... Două maşini pline cu militanţi erau staţionate ceva mai încolo, gata să intervină. Văzu portierele deschizându-se şi coborând un grup de mustăcioşi.

Libianul intrase pe mica esplanadă care se afla deasupra mării şi înconjura pizzeria. Era un loc propice pentru o răpire.

Merse în urma lui. Libianul se duse la capătul digului ce mărginea fortăreaţa şi se opri lângă parapetul din piatră, dar nu se întoarse. Malko ajunse la doi metri de el, însă libianul nu-i dădea nici o atenţie, prefăcându-se că admiră valurile Mediteranei...

— Faradj!

Libianul se întoarse uşurel, ţinând mâinile în buzunarul impermeabilului. Malko observă imediat privirea bizară, pierdută şi încleştarea maxilarelor, ca şi cum s-ar abţine să nu plângă şi fu mai vigilent. Bărbatul din faţa lui nu se afla în starea lui normală, ci cu nervii la pământ. Era genul de situaţie periculoasă. Faptul că ţinea mâinile în buzunare îl neliniştea. Îi separau doar doi metri. Se întoarse. Gorilele malteze se împrăştiaseră, blocând orice ieşire. Dacă încerca să-l ucidă pe Malko, era sinucidere curată...

— Faradj, acum ştiţi de ce am vrut să vă văd, începu el. Trebuie să punem capăt unei controverse care ar putea deveni stânjenitoare pentru toată lumea. Maiorul Dhofar...

Se întrerupse brusc. Libianul nici nu-l asculta. În atitudinea lui era ceva neobişnuit. Era încordat şi detaşat totodată. Malko plecă privirea spre buzunare. În cel din dreapta, observă o umflătură destul de pronunţată. Faradj strângea un obiect în mână.

— Faradj, nu te prosti, zise Malko.

Se apropie de libian şi îl apucă de braţ. Spre marea lui surpriză, acesta nu se zbătu, ci pur şi simplu rămase cu mâna în buzunar. Malko simţi cum tremură.

Mintea i se lumină pe dată. Vru să se îndepărteze de libian, dar acum nu-l mai lăsa el. Îl ţinea cu putere de braţ,

dar nu scotea mâna din buzunar. Malko auzi un mic zgomot în impermeabil. Avea o grenadă.

Îi dădu libianului un pumn zdravăn în stomac, încât acesta se ghemui, dar nu-i dădu drumul. Văzând că se luptă, gorilele malteze alergară spre ei. Malko urlă:

— Nu vă apropiaţi, are o grenadă!

Era chestiune de secunde. Libianul strigă ceva în arabă, cu ochi de nebun. Secundele se scurgeau foarte repede. Malko înţelese că nu va avea timp să fugă înainte de explozie. Îi puse piedică libianului care căzu în genunchi fără să-i dea drumul. Malko îl culcă pe burtă.

Când explozia se produse, Malko era aplecat peste el. Zgomotul fu mai surd decât se aşteptase. O explozie înfundată. Corpul lui Faradj fu ridicat de la sol, iar suflul exploziei îl aruncă pe Malko la câţiva metri, proiectându-l în balustrada de piatră, în timp ce fumul negru îl învăluia pe libian.

Când Malko îşi recapătă răsuflarea, Faradj se zvârcolea pe jos, chircit, alb ca varul şi ţinându-se cu mâinile de burtă. Gorilele malteze alergau spre locul cu pricina. Pe Tower Road nu se auzise nimic din cauza zgomotului circulaţiei. Fumul se risipise, însă rămăsese o pată neagră la locul exploziei. Se aplecă deasupra libianului. Îi curgea sânge din gură. Burta şi toracele erau o imensă gaură sângerândă... Corpul lui servise drept scut protector pentru Malko. Încercă să-i scoată mâna din buzunar, însă aceasta se desprinse singură. Din ea ţâşni un val de sânge.

Malko se ridică, dar picioarele îi tremurau. I se întâmplase foarte rar să fie atât de aproape de moarte... Brusc simţi că i se prelinge ceva pe faţă. Şterse cu mâna şi văzu că e sânge. Tampona locul cu batista, iar gorila îl luă de braţ.

— Să mergem.

Era tot ce puteau să facă. Se îndreptară repede spre maşină, lăsându-l pe Faradj în agonie. Moartea putea surveni în orice clipă şi nu mai putea fi salvat. După ce se urcă în maşină, Malko se uită în oglinda apărătorii de soare şi se examina. Avea o gaură mică între ochi, chiar la baza nasului. Era o schijă fină din grenadă care se oprise în os.

Dacă explozia ar fi fost mai puternică, i-ar fi pătruns în creier. Maşina demară brusc, smulgându-l din gânduri. Faradj voise să se sinucidă, omorându-l şi pe el. Libienii vor înţelege numaidecât. Trebuia să găsească pe altcineva pentru negocieri.

*

* *

Recepţionerul de la *Hilton* îi dădu lui Malko un pachet cu mesaje telefonice. Le parcurse repede cu privirea. Toate erau de la Burt Holiday. Cum nici ziarele şi nici radioul nu pomeniseră încă de răpirea maiorului Dhofar sau de sinuciderea lui Mahmoud Faradj, însemna că libienii îl puseseră în temă pe şeful centralei prin alte mijloace...

Malko se duse în cameră, în timp ce doi oameni de-ai lui Gozzo se aşezaseră în hol. Existau puţine şanse ca libienii să întreprindă o acţiune în hotel, dar era mai bine să ia măsuri de prevedere.

Înainte să ridice receptorul, verifică dacă uşa de comunicare cu camera Tamrei era bine încuiată. Nu avea nici o veste de la libaneză. Formă numărul personal al americanului, spuse cine este şi aşteptă. Vocea lui Burt Holiday izbucni în ureche încordată şi ascuţită.

— Unde aţi fost? Trebuie să vă văd *imediat.*

— Peste o oră, spuse Malko. Am avut un mic accident şi trebuie să mă schimb.

Închise înainte ca americanul să apuce să mai spună ceva. Urechile îi mai vâjâiau încă în urma exploziei, îl durea tot corpul, iar rana de la nas sângera uşor. Când se uită în oglindă, îşi dădu seama că era vânăt la faţă. Nici dacă ar fi stat o oră sub duş, nu ar fi alungat oboseala acumulată. Se revăzu luptându-se cu libianul, auzi şuieratul grenadei, apoi faţa lividă a muribundului, ciuruit de schijele de oţel fierbinte şi cu pieptul despicat. Lui Malko îi curgea sânge din coapsă, sângera în mai multe locuri şi îi durea tot corpul. Încă nu-i sunase ceasul. Se îmbrăcă şi se parfumă. Acum trebuia să lupte pe alt câmp. Se pregătea să înfrunte furtuna cu Burt Holiday.

*

* *

— Sunteţi inconştient! Sunteţi complet nebun! Cum aţi putut…

Burt Holiday îşi şterse buzele care îi tremurau de furie. Se bâlbâia învârtindu-se ca un titirez în jurul lui Malko. Era în pragul isteriei.

Chiar el îi deschisese uşa, vesel ca un cioclu. Văzând că atitudinea lui ostilă nu îl impresionează pe Malko, se mai calmă. Începuse să-l obosească.

— Ce am făcut e bun făcut, zise el, să ne aşezăm şi să analizăm viitorul.

Se aşeză primul. Burt Holiday se proţăpi imediat în faţa lui şi îi întrebă pe un ton sever:

— De ce nu i-aţi împiedicat să facă o asemenea tâmpenie?

— Mai întâi, nu eram sigur că făceau o tâmpenie, zise Malko. Aş vrea să ştiu cum aţi aflat?

Şeful centralei aproape că se sufocă de furie.

— De la maltezi, na! Adjunctul CID a intrat furios în birou. Libienii i-au spus că CIA a organizat o lovitură împreună cu naţionaliştii şi că se vor duce să se plângă lui Mintoff. Că este un amestec intolerabil în politica internă a Maltei şi o agresiune fără margini. (Vocea îi deveni ascuţită.) Veţi da socoteală pentru asta! Sunt obligat să-i anunţ pe şefii de la Langley.

— Negaţi, zise Malko cu blândeţe. Spuneţi-le că nu ştiţi despre ce vorbesc.

Ochii de viţel ai americanului părură că sar din orbite.

— Dar v-au văzut! urlă el. Conduceaţi maşina răpitorilor. V-aţi folosit de un informator din MI5 al cărui nume eu vi l-am dat. (Oftă.) Am fost nebun.

— Ascultaţi-mă, începu Malko, sunt gata să jur că eu singur am găsit acest nume şi că nu sunteţi cu nimic implicat, că am acţionat de capul meu, că am furat vaza Soissons, că nici măcar nu ştiu cum se scrie „CIA”, dar nu mai strigaţi atât…

Burt Holiday căscă şi închise gura ca un peşte care nu putea să respire pe uscat. Malko profită de răgaz şi continuă:

— Libienii nu sunt nici ei nişte îngeraşi. L-au răpit pe

Godfrey Borg şi i-au asasinat pe John Fitzpatrick şi pe Susan Herring. Iar maltezii ar face bine să se preocupe de soarta propriilor concetăţeni, precum Godfrey Borg. Am acţionat astfel pentru binele serviciului, doar ştiţi bine.

— Trebuia să-mi cereţi aprobarea, i-o tăie americanul. Eu sunt şeful aici. V-am interzis orice acţiune violentă…

— N-am avut răgazul necesar. Acum trebuie să ieşim din această încurcătură…

— Aşteptaţi, îl întrerupse Holiday. CID mi-a telefonat şi mi-a spus că poliţia a găsit în Sliema cadavrul unui libian sfârtecat într-un mod îngrozitor. Se pare că s-a sinucis cu o grenadă, însă martorii au văzut o luptă chiar înaintea exploziei. Se tem să nu aibă cumva legătură cu răpirea.

— Au dreptate, spuse Malko.

Îi povesti pe scurt păţania cu Mahmoud Faradj, inclusiv episodul cu fotografiile. Burt Holiday se făcu livid la faţă.

— Dezgustător, murmură el. Mai mult decât dezgustător… Cum aţi putut face aşa ceva?

— Cu un blitz, răspunse Malko.

Crezu că şeful centralei se va repezi la beregată. Dar nu mai era în stare.

— Libienii pot să şi-l ia pe maior cu condiţia să ni-l dea pe Godfrey Borg nevătămat. În acelaşi timp, dacă e posibil. Ar trebui ca prietenii dumneavoastră maltezi, care se înţeleg atât de bine cu ei, să le transmită propunerea.

— Aşa ceva nu se poate! zise categoric americanul. Nu pot să mă amestec în povestea asta.

— Va trebui, insistă Malko, aveţi tot interesul să meargă treaba bine. De-ar mai fi în viaţă Godfrey Borg… Altminteri, maiorul Dhofar este în rahat în adevăratul sens al cuvântului.

— Sunteţi şi mojic pe deasupra, făcu Burt Holiday şocat.

— Nu sunt deloc mojic, o spun pe şleau, preciza Malko.

Îi expuse condiţiile de reţinere ale maiorului libian, fără să divulge adresa Annei-Maria Ximenes.

— Încetaţi, că înnebunesc de tot, izbucni şeful Operaţiunilor, ştiam eu că sunteţi ţicnit, dar nici chiar aşa…

Malko se ridică.

— Vă las. Şi-aşa am avut destule emoţii pe ziua de azi.

Faceţi ce v-am spus. Dacă aveţi vreun răspuns, anunţaţi-mă şi pe mine. Mă duc să mă culc, la *Hilton.*

Americanul nu-l mai conduse. Aerul răcoros îi făcu bine lui Malko. Dinspre golful Marsamxett bătea o briză binefăcătoare. Prefera să nu se mai gândească la viitorul îndepărtat. Fără să recunoască, era fascinat de hotărârea Annei-Maria Ximenes. Probabil că şi din cauza farmecului ei ascuns.

*

* *

Friptura „pizzaiola", plutind în mult sos de roşii, avea duritatea oţelului cromat. Malko încerca o ultimă sforţare ca s-o taie când veni un chelner să-l anunţe că era chemat la telefon, pe coridorul de lângă recepţie. Se ridică bucuros, crezând că îl va scăpa de carnea tare cât va lipsi. Oricum, nu prea avea poftă de mâncare... Era Burt Holiday. Se mai calmase puţin.

— Am veşti, începu el. „Prietenii" dumneavoastră au fost contactaţi. Se pare că persoana care se găseşte la ei este sănătoasă. În principiu, acceptă schimbul sub presiunea oamenilor de aici.

— E bine, spuse Malko.

Prin urmare, Godfrey Borg trăia.

— Vor ca totul să se petreacă fără zgomot, sublinie Burt Holiday. Ca să faciliteze această întâlnire. CID vă pune la dispoziţie spitalul Ordinului care se află acum în renovare. Este la marginea oraşului La Valetta. În seara asta muncitorii nu lucrează. Schimbul se va face în sala mare a spitalului. Noaptea, cartierul este liniştit. Amănuntele şi ora vă vor fi comunicate de un reprezentant din tabăra adversă, la barul *Phoenicia,* peste o oră. Spuneţi că sunteţi domnul Jones.

— Original... zise Malko. Bine, mă voi duce.

Se auziră nişte pârâituri în receptor, apoi americanul adăugă:

— Acesta trebuie să fie sfârşitul poveştii. Nu ne mai jucăm de-a cruciadele. Plecaţi cu primul avion.

— Cu sau fără Godfrey Borg?

— Cu el, dacă vrea să vină. Şi fără el, dacă lucrurile se

vor complica. Nu am chef de scandal, aţi înţeles?

— Nici că se poate mai bine, spuse Malko. Sper ca tovarăşii noştri din faţă să nu aibă intenţii rele.

— Nu vorbiţi prostii, făcu Burt Holiday, sec. V-am spus că CID garantează totul. Nu suportă violenţa în Malta.

— Nici eu, zise Malko. Bine că suntem de acord măcar într-o privinţă.

Capitolul XII.

Barul hotelului *Phoenicia* era aproape gol. În spatele tejghelei care ocupa un întreg panou, barmanul prepara cu nonşalanţă un cocteil. Malko alese o masă în stânga intrării, cu faţa la bar. Mai în spate, două femei elegante discutau în şoaptă aşezate în fotolii adânci din catifea gri. Parcă s-ar fi aflat la Marienbad, cu lungi coridoare pustii şi sinistre şi o sală de dans cu covoarele rulate. O lume adormită. Barmanul se apropie.

— Aş dori o votcă, spuse Malko. Dacă întreabă cineva de domnul Jones, spuneţi-i să vină la masa mea.

— Foarte bine, răspunse barmanul.

În acest moment intră şi Gozzo şi se sprijini cu coatele de bar, cu spatele la Malko, dar cu ochii în oglindă ca să poată supraveghea masa. Îi făcu lui Malko cu ochiul. Tot barul trebuie să fi fost invadat de gorilele naţionaliste. Se uită la ceas: opt şi douăzeci şi cinci.

La opt şi douăzeci şi nouă, un bărbat intră în bar, îmbrăcat într-un costum albastru cu dungi, cu o mustăcioară discretă, dar bine îngrijită, cu sprâncene stufoase, tenul bronzat şi un nas proeminent. Malko avu un şoc când îl recunoscu pe omul din fotografiile arătate de şeful centralei. Era Mohammed Djalloud, membru al Serviciilor speciale libiene, acuzat de numeroase atentate. Era un ucigaş. Îşi plimbă privirea prin bar şi se opri lângă Malko.

— Domnul Jones?

— Eu sunt.

— Cred că avem întâlnire.

— Adevărat, spuse Malko, luaţi loc. Ce beţi?

— Un Perrier.

Aşteptară tăcuţi ca barmanul să le servească băuturile. Malko observă că bărbatul din faţa lui avea mâinile foarte îngrijite. Se străduia să nu-l privească drept în ochi. Libianul nu se atinse de apa minerală, dar zise:

— Suntem de acord cu întâlnirea pe care aţi propus-o. Diseară, la ora douăzeci. În fostul spital al Ordinului, vizavi de fortul St. Elme. Aşteptaţi-ne la capătul sudic al marii săli de la parter. Noi vom intra pe uşa dinspre nord, prin bastionul St. Lazare. Schimbul se va face la mijloc.

Vorbea engleza rar, dar pe înţeles, pe alocuri cu o intonaţie guturală. Malko se gândea. El nu cunoştea spitalul şi nu-i plăcea ca adversarii lui să aleagă locul unde se vă face schimbul.

— De ce acolo? Poate că ar fi fost mai bine într-un loc, să-i zic aşa, mai aerisit.

Libianul îşi fixă privirea asupra lui Malko. Era de nepătruns.

— Acolo, sau nu mai facem nici un schimb, spuse el. Vreau să spun că, dacă nu veniţi diseară la întâlnire, altă dată, nu va mai fi nici un schimb. La opt fix.

Se ridică, îl salută pe Malko cu o uşoară înclinare a capului şi ieşi din bar sub privirea arzătoare a lui Gozzo. Imediat, acesta veni lângă Malko, fără să-şi facă griji în privinţa barmanului.

— Ei?

— În seara asta la opt, la spitalul cruciaţilor, îl informă Malko. Aş vrea să facem o plimbare până acolo.

— Dacă vreţi, spuse Gozzo.

Ieşiră din hotel şi se duseră la Mercedes. Malko se aşeză în spate. Pe podea era un Kalaşnikov învelit într-o pânză. O luară pe Merchant Street, coborâră către marginea oraşului, străbătură La Valetta, apoi ajunseră în faţa impunătorului fort St. Elme. Aici se înălţa o imensă clădire administrativă, iar în dreapta lor, fostul spital al cruciaţilor. Era un complex enorm care se întindea de pe Merchant Street până pe Irish Street, de-a lungul zidurilor. În faţă, era un fel de esplanadă

unde se efectuau lucrările.

— Vreţi să intraţi? îl întrebă Gozzo. Cunosc pe cineva. În acest moment, este în renovare, sunt numai muncitorii.

Prin urmare în timpul nopţii era pustiu. Iată de ce aleseseră libienii acest loc. Şi ei aveau prieteni aici… Gozzo se apropie de un muncitor care purta o banderolă albastră cu iniţialele P.W.[21]

După câteva clipe, maltezul le deschise uşa de la intrarea în spital. Malko era puţin emoţionat. Această clădire avea şase sute de ani, iar strămoşii lui lucraseră aici.

În faţă, era o imensă curte interioară pătrată, mărginită de o galerie acoperită, iar totul era înconjurat de scânduri, de saci cu ciment şi de schele. Pietrele fuseseră curăţate şi căpătaseră culoarea iniţială. Era superb. „Ghidul” lor îi duse în partea stângă, pe nişte scări din piatră.

Ajunseră la o intrare cu boltă. După ce pătrunseră înăuntru, Malko se opri cu răsuflarea tăiată. Se aflau într-o sală colosală, lungă, cu tavanul boltit, construit din piatră şi fără nici un ornament. „Ghidul” se apropie.

— Este cea mai mare sală din Europa, domnule, spuse el. Are 560 de picioare în lungime. În timpul cruciadelor, bolnavii mâncau din farfurii din argint masiv. Dar Napoleon a furat toată vesela…

Urât din partea lui. Această sală era absolut impresionantă. Numai câteva ochiuri cu grilaj dădeau în exterior, bineînţeles în afară de uşa pe care intraseră… Această superbă sală era o capcană pentru întâlnirea cu libienii. Mai cu seamă că partea pe care o vizita Malko se termina cu o fundătură.

— Mai sunt încă două săli la fel de mari dedesubt, continuă „ghidul”, dar sunt în renovare. Acolo se ajunge pe scările interioare.

Sălile erau construite paralel cu cheiul, dar deasupra nivelului apei. Malko mai făcu câţiva paşi, apoi o luă către ieşire. Era sigur că libienii îi întindeau o cursă. Imediat ce făceau schimbul, îl lichidau în mod discret, la adăpostul pereţilor groşi, departe de orice intervenţie din exterior. „Ghidul” băgă o liră în buzunar şi nu mai contenea cu

[21] Public worker. Angajat municipal (n.a.).

mulţumirile.

*

* *

— Trebuie să amânăm întâlnirea, insistă Malko. Libienii ne întind o cursă. O dată ce vor pune mâna pe maior, ne vor lichida în linişte. Este o nebunie.

Anna-Maria îl asculta cu răceală în priviri.

— Ne ducem, spuse ea. Aveţi încredere în mine.

Chiar nu avea nici un pic de încredere în ea. Pentru ea conta un singur lucru: să-l recupereze pe Godfrey Borg, chiar dacă era o nebunie. Or, Malko nu era de aceeaşi părere.

Anna-Maria se ridică brusc. Sânii tresăltau făcând-o şi mai atrăgătoare. Îşi trecu nervoasă mâna prin părul scurt şi negru.

— Dacă nu vreţi să mergeţi, mă duc singură. Dar vă cer să rămâneţi aici.

Cu alte cuvinte, era prizonier... Malteza avea arata influenţă asupra bărbaţilor, încât făcea ce voia cu ei. Ambele tabere aveau ceva de împărţit. Mai ales libienii care voiau să-l răzbune pe prietenul lor Faradj, deşi fusese un trădător. Recurgând la sinucidere, îşi spălase toate păcatele.

Anna-Maria şi Malko se măsurară din priviri, câteva secunde. Malko revedea în minte sala imensă veche de şase sute de ani, pustie ca un cimitir. La urma urmei, pentru un Cavaler al Ordinului de Malta, nu era un loc rău ca să-şi găsească sfârşitul.

— Foarte bine, spuse el, voi veni, dar este nebunie curată.

Anna-Maria se destinse dintr-o dată.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea dumneavoastră.

Capitolul XIII.

În imensa sală boltită de 174 metri lungime, fără nici un singur stâlp care să strice linia, liniştea era absolută, aproape minerală. Puţinele zgomote ce veneau de afară erau înăbuşite de zidurile groase din piatră care rezistaseră şase secole de avataruri de toate felurile. Între aceste ziduri pe care se prelingeau firişoare de apă, domnea un frig glacial. Becurile simple ardeau din douăzeci în douăzeci de metri, împrăştiind cu zgârcenie lumina.

Malko îşi îndreptă privirea către uşa scundă din partea stângă a sălii, ce dădea în curtea interioară a fostului spital, înconjurată de o galerie acoperită. Înaintaseră vreo treizeci de metri în sală ca să lase o oarecare distanţă între ei şi libieni, atunci când vor sosi. Singura intrare a spitalului se găsea pe esplanada St. Elme, vizavi de fortul cu acelaşi nume.

Ansamblul de clădiri era înconjurat de un zid înalt din piatră în care nu se găsea nici o deschizătură. Totul era în reconstrucţie, căci guvernul maltez voia să transforme spitalul într-un Palat al Congreselor. Curtea interioară era plină de buldozere şi de macarale mici. Malko se zgribuli. Libienii întârziaseră cinci minute.

Maiorul Abu Dhofar zăcea pe dalele reci, băgat într-un sac de iută, cu căluş în gură şi legat cu sârmă. Sacul răspândea un vag miros greţos, fapt ce amintea de şederea lui în hazna. Prin pânza sacului, trupul lui părea minuscul. Cei doi maltezi care îl aduseseră nu aveau arme la vedere. Însă, îndată ce intrase în sală. Gozzo scosese dintr-o pătură

un Kalaşnikov care lucea de ulei, căruia îi montase încărcătorul. Deşi Malko nu fusese de acord. Fiindcă patrona operaţiunea, CID le recomandase să vină fără arme. Ghemuit lângă maior, Gozzo păndea uşa laterală. Lângă el era o lanternă imensă.

Anna-Maria Ximenes fuma nervoasă un Rothmans stând în picioare lângă Malko. Era îmbrăcată în nişte jeanşi băgaţi în cizmele negre, înalte şi un pulover gros de aceeaşi culoare.

La sosire, nu avuseseră nici o problemă. După cum era prevăzut, uşiţa spitalului Ordinului nu era încuiată cu cheia şi nu era nici un paznic. Lăsaseră Mercedesul în faţa fortului St. Elme, în paza unui prieten de-al lui Gozzo. Malko simţi brusc cum i se strânge stomacul. Auzise un zgomot lângă intrare.

— Atenţie, murmură el.

Gozzo se repezi la Kalaşnikov şi se pitula la pământ. Cam copilăros. Libienii nu ar fi în stare să tragă ştiind că îl avea pe maior. Deodată, fasciculul unei lanterne juca pe pereţii roşiatici din faţa uşii. În ciuda sângelui rece, Malko simţea totuşi nişte furnicături în degete. Sosiseră libienii.

Auzi foşnete şi trosnetul unei şipci rupte, apoi zări câteva siluete intrând pe uşiţă şi oprindu-se în mijlocul sălii, cu spatele la perete. Malko şi grupul său se aflau la patruzeci de metri mai la vest, iar în spatele lor sala se întindea în întuneric încă vreo sută de metri. Zidul care se găsea în dreapta lui Malko ţinea cât Irish Street, dominând portul La Valetta.

Lanterna străluci din nou, îndreptată de data asta în direcţia lor. Siluetele lor apărură câteva secunde în lumină, apoi se făcu întuneric din nou. După câteva clipe, se auzi o voce cavernoasă într-un megafon, oprindu-se în tavanul boltit, care cerea:

— *Bring the Major between us, we bring your friend*[22].

Sosise clipa mult aşteptată. Ajutat de doi prieteni, Gozzo îl scoase pe libian din sac, îl scutură de praf şi îi dezlegă gleznele. Cu bărbia în piept şi trăsăturile încordate, maiorul Dhofar îşi îndreptă spatele, uitându-se fix la prietenii săi.

[22] Aduceţi-l pe maior şi vi-l dăm pe prietenul vostru (n.a.).

Apoi privirea se opri la Anna-Maria şi la Malko, ca şi când ar fi vrut să-şi amintească bine figurile lor. Gozzo îl împingea înainte.

Malko luase lanterna maltezului şi lumina spaţiul dintre cele două grupuri. În acel moment, două siluete se desprinseră de grupul libienilor şi începură să străbată spaţiul gol. Abia după câteva minute, Malko îl recunoscu pe bărbatul pe care îl văzuse doar o singură dată. Era Godfrey Borg. Şi el, cu mâinile legate la spate, numai în cămaşă, părea să fie în perfectă stare. Anna-Maria Ximenes stătea cu mâinile încrucişate la piept şi privea scena cu interes. În imensa sală se auzea doar zgomotul paşilor şi uneori câte o tuse sau un clinchet de metal. Gozzo strângea arma în mâna dreaptă şi o ţinea lipită de şold. Malko se întreba dacă libienii erau înarmaţi.

Printre ei nu se infiltraseră agenţi din CID, prin urmare, nici printre libieni. Ceea ce avea să se petreacă în continuare, depindea numai de influenţa serviciilor de securitate malteze asupra libienilor... Distanţa dintre cei patru oameni care se apropiau unii de ceilalţi se micşoră, apoi aceştia se contopiră. Malko îşi ţinea răsuflarea. În spatele lui se arse un bec, cufundându-i mai mult în întuneric. Timp de câteva secunde, cei patru oameni din spaţiul gol rămaseră strânşi unii în alţii. Anna-Maria înfipse unghiile în braţul lui Malko şi spuse cu o voce incredibil de încordată:

— Asta e, se întorc!

Gozzo se îndrepta cu paşi lenţi spre ei, mergând de-a-ndărătelea, protejându-l pe Godfrey Borg cu corpul lui. Omul din tabăra adversă făcea la fel cu maiorul Dhofar, care dispăruse complet în spatele lui. „Întoarcerea” se efectua în aproximativ trei minute, atât de încet se deplasau.

Malko îndreptă lanterna spre faţa lui Borg. Maltezul înainta ca un somnambul, clipind din ochi în lumina puternică. Gura deschisă şi mersul nesigur arătau că era drogat, însă starea lui nu părea a fi prea rea.

Anna-Maria Ximenes înainta spre el, îl îmbrăţişa şi îi spuse ceva în malteză, în timp ce Gozzo îi tăia corzile cu

care erau legate mâinile. El nu spuse nimic. Tânăra izbucni:

— Ce i-au făcut ticăloşii ăştia!

Borg părea incapabil să vorbească. Malko se apropie de el, îi puse lanterna în faţă şi văzu că are pupilele dilatate ca o pasăre de noapte. Maltezul se clătina pe loc, de parcă îşi pierduse echilibrul.

— Este drogat, spuse el, o să vedem mai târziu. Hai să plecăm de-aici.

În celălalt capăt al sălii, libienii îşi recuperaseră maiorul. Se distingeau vag la lumina slabă a becurilor. Lui Malko i se păru că nu erau chiar aşa mulţi. Îl scoteau pe maior de acolo. Se întoarse către Anna-Maria:

— Mai e şi altă ieşire?

— Nu.

Prin urmare, se găseau într-o înfundătură. Trebuiau să aştepte să iasă libienii, ca pe urmă să poată pleca şi ei. Malko cercetă fundul sălii. Se vedeau vag nişte siluete. Oare de ce nu plecau libienii? Brusc, i se făcu rău.

— Să nu rămânem în mijloc, nu se ştie niciodată.

Îl luă pe Godfrey Borg de braţ şi îl împinse lângă perete ca să-l ascundă după unul dintre stâlpii care susţineau arcada. Ceilalţi veniră în urma lor. Abia apucă să se ghemuiască după stâlp, că se şi auzi o bufnitură înfundată în celălalt capăt al sălii, urmat de un zgomot surd însoţit de o mică flacără roşie După câteva secunde, Malko simţi că îl ustură ochii.

— Au aruncat o grenadă lacrimogenă! strigă el.

Gazul ajunsese deja până la ei. Borg şi Anna-Maria fură cuprinşi de un puternic acces de tuse.

— Să plecăm repede! strigă Malko.

Începură să alerge de-a lungul zidului, până ajunseră în afara zonei cu gaz. Se adăpostiră gâfâind după alt stâlp. Din capătul celălalt al sălii, libienii trăgeau în ei. Proiectilele scrijeleau pavajul făcând să sară scântei. Înainte ca Malko să-l poată opri, Gozzo se ridică şi trase o rafală lungă cu Kalaşnikovul. Zgomotul îi asurzise, apoi se făcu linişte.

Malko se străduia să străpungă întunericul cu privirea. Inima îi bătea cu putere în piept. Nu-şi făcea iluzii. Libienii veniseră cu intenţia să-i lichideze, căci acceptaseră prea

uşor târgul. Acum îşi explica de ce aleseseră spitalul. Neştiind ce avea să se întâmple. CID-ul maltez ţinuse cu tot dinadinsul să nu se facă greşeli. Acest spaţiu închis era perfect pentru o cursă. Se întoarse spre Anna-Maria:

— Sunteţi sigură că sala nu are şi altă ieşire?

— Sunt sigură, suflă ea.

Stomacul lui Malko se contractă.

— În cazul acesta ne vor împinge în fundul sălii cu grenade lacrimogene, apoi ne vor executa…

*

* *

Lanterna pe care Malko o luase din nou lumină trăsăturile subtile ale Annei-Maria.

— Nu vor îndrăzni să pornească un atac, zise ea. Trebuie să încercăm să ieşim pe unde am venit.

Malko scutură din cap.

— Ba vor îndrăzni. Dumneavoastră nu…

Nu putu să-şi termine fraza, căci o altă rafală mătură sala în faţa lor. De data asta, nu mai venea din fund, ci dintr-un punct situat la treizeci de metri de uşa laterală. Libienii înaintaseră pe nesimţite. Se auzi iar o bufnitură şi încă o grenadă lacrimogenă explodă undeva mai departe în spatele lor. Malko îl reţinu pe Gozzo care voia să riposteze.

— Câte încărcătoare aveţi?

— Trei.

Cu ce aveau, puteau să reziste vreo două ore. Dar depindea de puterea armelor libienilor. Îi vor masacra liniştiţi, cu acordul tacit al CID-ului maltez. Zidurile groase opreau zgomotele făcute de armele de foc. Nimeni nu va interveni. În galeria aceasta fără stâlpi, deveneau ţinta perfectă. Puteau să-i vâneze ca pe iepuri.

Încă o rafală se auzi păcănind. De data asta, gloanţele şuierară foarte aproape de ei, venind din cu totul alt unghi. Malko înţelese. Un grup de libieni traversase sala şi trăgeau în ei de lângă zidul opus… O luară pe lângă zid, dându-se înapoi vreo douăzeci de metri. Ajunseră imediat în fundul sălii, unde era capătul. Libienii aveau destui oameni şi muniţie.

Urmă încă o serie de luciri scurte şi păcănituri. Malko se

lipi de peretele umed, în timp ce Gozzo acoperea corpul lui Godfrey Borg, care se comporta ca un strigoi. Acum trăgeau cu două arme automate… Libienii nu se jenau.

— Ne vor prinde în cursă ca pe şobolani, murmură Malko.

Anna-Maria strigă ceva în limba ei, apoi izbucni:

— Trebuie să facem ceva!

— Doar să ne rugăm lui Dumnezeu, spuse Malko.

În afară de cazul în care oamenii din CID vor fi cuprinşi de remuşcări şi vor face presiuni asupra libienilor. Altfel, nu vedea cum vor scăpa de aici. Dacă ar fi avut destulă muniţie la ei, ar fi rezistat până în zori, când începeau să vină muncitorii, dar cu trei încărcătoare, nici nu se punea problema.

Ghemuiţi în întuneric, lipiţi de zid, pândeau zgomotele din sală. Malko ştia că era doar o chestiune de timp. Libienii erau hotărâţi să-i lichideze. Malko începu să reflecteze. Recapitula în minte tot ce ştia despre acest spital, o capodoperă de arhitectură a Cavalerilor de Malta. Răsfoind numeroase documente de epocă, văzuse deseori schiţe ale acestor locuri, pe vremea când reprezentau cele mai ospitaliere şi dotate locaşuri din secolul al XI-lea. Îşi aminti brusc un amănunt.

— Acum suntem în sala mare? o întrebă el pe Anna-Maria. Cea care se află în dreptul parapeţilor?

— Da, zise ea. De ce mă întrebaţi?

— Dedesubt sunt încă două săli puţin mai mici.

— Da, ştiu, spuse Anna-Maria. Dar sunt săpate în stâncă precum nişte pivniţe şi nu au ieşiri separate. Sunt sub Irish Street…

— Fireşte, aprobă Malko, dar nu vreau să ies în stradă. Sala inferioară servea altădată la aducerea ocnaşilor direct în locul care le era destinat. Pe atunci, era o deschizătură ce dădea direct în port, deasupra bastionului St. Lazare. Dacă această ieşire mai există, dă înspre mare. Libienii nu ne vor aştepta acolo…

Anna-Maria sărise deja în picioare. Fumul grenadelor lacrimogene începea să vină spre ei. Avu un acces puternic de tuse.

— Cum ajungem în cea de-a treia sală inferioară?

— Dacă îmi aduc bine aminte, spuse Malko, în colţul de sud-est al acesteia există o scăriţă pe unde se ajunge în toate trei. Dar s-ar putea să fi fost zidită. Asta a fost acum cinci sute de ani…

— Haideţi repede să vedem, făcu Anna-Maria. Ar fi minunat!

Alergară cu toţii spre fundul sălii. Cum Godfrey Borg nu putea să ţină pasul cu ei, Gozzo îl luă în spinare şi merse pe lângă zid ca să se apere.

Ajunseră la zidul din fundul sălii gâfâind şi se opriră. Numai o sută de metri îi despărţeau de libieni, dar nu puteau merge mai departe. Malko lumină solul cu lanterna, dar nu descoperi nimic. Acolo unde, după câte îşi amintea el, ar fi trebuit să fie scara, era doar o întindere netedă, gălbuie şi plină de praf. Aşa cum se temuse, scara fusese zidită. Nu voia să se dea bătut căci era singura lor şansă de supravieţuire. Se întoarse către Gozzo:

— Daţi-mi Kalaşnikovul…

Luă arma şi începu să sondeze terenul cu patul puştii. Auzi imediat un sunet diferit: găsise deschizătura. Începu să râcâie în grabă cu ţeava armei suprafaţa prăfuită. Dădu la iveală nişte scânduri vechi. Gozzo scoase repede cârligul şi începu să le scoată. Până la urmă, dădu peste o gaură neagră. Era intrarea pe scara, în parte prăbuşită. Un şobolan mare fugi printre picioarele lui Malko, iar acesta coborî în deschizătură.

Malko alunecă pe pământul lipicios şi se strecură sub treptele bătrâne. Gozzo sări după el. Reuşiră cu mare atenţie să coboare scările prăbuşite şi ajunseră într-o sală cufundată complet în întuneric. Era cea de-a doua sală a spitalului Cavalerilor care comunica cu uşa de deasupra. Gozzo îşi recuperase Kalaşnikovul şi săpa solul în acelaşi loc. Restul grupului nu ajunsese încă, dar el degajase deja cea de-a doua intrare care ducea în a treia sală. Începură să sape precum cârtiţele, eliberând şi a doua scară, care era în stare şi mai proastă decât prima. Îndată ce se putu, Malko se strecură înăuntru şi ateriza în cea de-a treia sală. Pe aici puteau să fugă. Aici liniştea era şi mai profundă. Ceilalţi îl ajunseră din urmă pe Malko. Luă lanterna de la Gozzo şi

merse de-a lungul zidului care dădea în exterior.

Nimic nu arăta că această deschizătură, veche de cinci secole, mai exista şi astăzi… Pe măsură ce înainta, inima lui Malko bătea din ce în ce mai tare. Mai încolo, trecerea era blocată. Totul se prăbuşise. Dar, dincolo de pietrele năruite, putea să existe altă ieşire. Un sunet neaşteptat îl făcu pe Malko să tresară. Era sirena unui vapor. Îi venea să strige de bucurie. Sunetul venea din port, deci de afară! Şi nu ar fi putut pătrunde prin zidurile groase de doi metri.

După douăzeci de metri, dădură peste un zid de consolidare. Malko se opri şi plimbă pe el fasciculul lanternei. Se sufoca de bucurie. În zidul gros fusese săpată o gaură. Solul în pantă lină continua şi în exterior cu un fel de platformă ce ieşea deasupra apei, în port, la aproximativ un metru înălţime. De pe Irish Street nu se vedea nimic din cauza bastionului St. Lazare. Bucuria lui Malko fusese de scurtă durată, căci sala era despărţită de exterior de un grilaj enorm din fier, înfipt în zidurile groase de doi metri.

Capitolul XIV.

Malko apucă barele ruginite şi încercă să le smulgă, dar nu reuşi. Păreau înfipte acolo de multă vreme. Îşi şterse palmele de rugină. Libienii îi vor prinde aici, căci drumul se înfundase.

Gozzo îl dădu pe Malko la o parte şi înfipse vârful cârligului de măcelar în piatră chiar lângă bară. Acesta pătrunse aproape zece centimetri. Zidul care părea atât de solid, era, în realitate, putred, ros de aerul marin... Maltezul se puse tăcut pe treabă, săpând în piatră cu încrâncenare. Din păcate aveau o singură unealtă. Malko luă Kalaşnikovul, în caz că libienii îi luau prin surprindere. Anna-Maria se sprijini de el, privind luminile din portul ciudat de liniştit.

— Dacă scăpăm cu viaţă, este numai datorită dumneavoastră, spuse ea. Nu am auzit niciodată de ieşirea asta.

— Le datorăm viaţa ocnaşilor, zise Malko...

Minute în şir, se auzi doar râcâitul crâncen al cârligului care săpa piatra măcinată de vreme... Încet, încet, se văzu capătul unei bare. Alt maltez stătea la pândă cu arma ca să nu fie luaţi prin surprindere de libieni. După zece minute, Gozzo se ridică.

— Veniţi! Să tragem cu toţii.

Se opintiră cu toţii, alunecând pe solul cleios şi apucând strâns barele de fier. Bara începu să se îndoaie uşurel către interior, până când se crease spaţiu suficient ca să se strecoare prin el... Erau prea obosiţi ca să strige de bucurie.

În aceeaşi clipă, zgomotul unei surpări în fundul sălii îl făcu pe Malko să întoarcă capul. Veniseră libienii. Înşfacă arma sprijinită de zid şi se îndreptă spre scară, în timp ce ceilalţi se strecurară afară, trăgându-l pe Godfrey Borg care semăna din ce în ce mai mult cu o stafie.

Ajuns la un metru de scară, distinse picioarele cuiva care cobora. Ridică ţeava armei şi trase o rafală foarte scurtă, evitând în mod voit picioarele libianului. După ce ecoul împuşcăturilor încetă, Malko auzi zarva şi înjurăturile

arabilor. Libienii se retrăseseră pentru moment.

Aproape imediat se auzi zgomotul caracteristic lansării unei grenade lacrimogene care căzu lângă el cu fumul ei înţepător. Se întoarse şi se strecură printre gratii, ajungând pe cheiul alunecos, lângă ceilalţi. în timp ce briza Mediteranei îi biciuia faţa, el privea luminile portului. Nu prea erau speranţe să treacă de zidul înalt al bastionului St. Lazare, căci platforma pe care se găseau avea vreo douăzeci de metri pătraţi şi ajungea până la apă. Valuri mici se spărgeau de mal udându-le picioarele. La două sute de metri,în dreapta lor, se distingea capătul unui mic chei, mărginind Barraca Gardens. Malko ştia că aveau doar câteva minute la dispoziţie. Se întoarse către Anna-Maria:

— Toată lumea ştie să înoate?

— De ce?

— Libienii sunt în urma noastră, spuse Malko. Au găsit trapa. Trebuie să ajungem la chei.

Îşi scoase haina şi plonja în apă. Era rece ca gheaţa şi avu senzaţia că se sufocă. Tânăra îi întrebă şi pe ceilalţi în malteză. apoi zise:

— Şi eu ştiu să înot.

Anna-Maria îşi scoase cizmele şi îi urmă. Se găseau cu toţii în apa neagră a portului. După câteva secunde, hainele li se lipiră de corp, împiedicându-i să se mişte cu uşurinţă. înotând aproape în picioare, Malko se apropie de Anna-Maria.

— Vă descurcaţi?

— Da, spuse ea gâfâind.

Platforma pe unde evadaseră era aproape invizibilă, prin urmare, erau în siguranţă. Din fericire, curentul îi purta în direcţia dorită de ei. Gozzo, împreună cu unul dintre maltezi, înota pe sub stâncile adăpostite de masa întunecată a bastionului, ajutându-l pe Godfrey Borg. Călătoria părea să dureze o eternitate. în sfârşit, se apropiară de linia întunecată a unui dig, unde erau ancorate bărci de pescuit. Cheiul abia atingea înălţimea de cincizeci de centimetri.

Cu un ultim efort, Malko se ridică primul, clănţănind din dinţi şi cu hainele lipite de piele. O ajută pe Anna-Maria şi

pe Borg. Ajunseseră într-un mic port de lângă Barraca Gardens, chiar la limba de pământ care închidea marele port La Valetta. Îşi traseră sufletul în linişte, dârdâind în hainele ude. Godfrey Borg aproape că îşi pierduse cunoştinţa, iar Gozzo târa Kalaşnikovul care trebuia curăţat cu nădejde. Aşa desculţi şi dezbrăcaţi cum erau, riscau să atragă atenţia, iar libienii trebuie să fi fost prin preajmă. Gozzo lăsă arma şi îi spuse ceva Annei-Maria, apoi se făcu nevăzut în întuneric.

— Cunoaşte pe cineva care locuieşte pe St. Christopher Road. Are maşină.

În timp ce aşteptau, Malko îşi scoase cămaşa şi o stoarse. Anna-Maria păstrase cu stoicism puloverul pe ea, cu riscul de a face pneumonie. Gozzo lipsi aproape douăzeci de minute. Erau sleiţi de puteri şi se aşezară îngrămădiţi unii în alţii ca să se încălzească. Când apăru, maltezul era însoţit de un bărbat mic de statură şi lat în spate: Aveau câte un teanc de pături.

După ce se înveliră, ajunseră în şir indian la capătul cheiului unde staţiona un Fiat imens. Se înghesuiră în el cum putură, clănţănind din dinţi. Maşina o luă pe Irish Street, apoi viră pe Arclibishop Street, ca să ajungă pe Republic Street. Când intrară în City Gate, Malko oftă de uşurare. Fiatul ocoli sensul giratoriu şi coborî platforma care ducea la Floriana şi la Sliema. Erau salvaţi. Anna-Maria puse capul pe umărul lui Malko şi spuse oftând:

— Aş da orice pentru o baie fierbinte.

*

* *

Malko puse paharul cu votcă pe masă cu un gest pe care îl crezu ferm, dar se înşelă. Judecând după privire, se vedea că băuse mai mult de jumătate dintr-o sticlă de trei sferturi... Se uită la Anna-Maria. Şi ea avea privirea tulbure. După ce făcuseră o baie fierbinte şi îl îngrijiseră pe Godfrey Borg, acum stăteau singuri în fumoar. Medicul care îl examinase pe Borg nu se pronunţase imediat în legătură cu natura drogului pe care i-l administraseră libienii. Trebuia să aştepte analiza sângelui.

Anna-Maria apăruse cu o cutie enormă de caviar şi o

sticlă de Stalicinaia, îmbrăcată într-un capot din mătase roşie. Malko se simţea bine fiindcă depăşise starea de oboseală, iar alcoolul îl relaxase. O privea fix pe Anna-Maria, amintindu-şi deodată că ea îl biciuise cu cravaşa. Această imagine trezi în el un sentiment ciudat, un amestec de dorinţă cu instinctul de dominare.

— Ce aveţi? îl întrebă tânăra.

Nici ea nu prea era în apele ei. Malko surâse vag.

— Ridicaţi-vă în picioare.

Ea îl ascultă, dar de abia se ţinea pe picioare.

— Apropiaţi-vă.

Ea veni lângă fotoliu. Era încălţată cu nişte papuci de casă cu tocuri înalte, iar pe sub capot nu avea nimic.

— Vreau să văd pieptul.

O uşoară roşeaţă îi îmbujora obrajii. Nu se mişcă, uitându-se fix la Malko cu gura întredeschisă. El se ridică şi luă cravaşa cu care ea îl lovise. O atinse uşor peste mătasea capotului.

— La spital, mi-aţi spus că aţi face orice pentru mine. Ţineţi-vă promisiunea.

Un fulger tulbure străbătu ochii tinerei.

— Sunteţi nebun! murmură ea.

Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, faţă în faţă. Apoi, îndepărtă cu ambele mâini marginile capotului roşu şi cu o mişcare graţioasă a umărului, îl lăsă să alunece până la mijloc. Sânii erau de o frumuseţe extraordinară, grei şi puţin lăsaţi, cu aureole mari şi brune ce contrastau cu pielea albă ca laptele. Fără să-şi de seama, îşi trase umerii înapoi ca să scoată şi mai mult în evidenţă sânii, îşi duse mâinile la spate şi le sprijini de birou.

Malko o contempla, încântat de această victorie uşor câştigată, asaltat brusc de nişte fantasme greu de mărturisit...

— Ajunge? îl întrebă Anna-Maria. El clătină din cap.

— Nu.

Îi explică cu lux de amănunte ce voia de la ea. Anna-Maria părea că nu-l ascultă, rămânând stană de piatră cu privirea rătăcită. După ce termină, ea se acoperi cu capotul şi ieşi din cameră. Malko observă că se clătina uşurel pe

picioare. Îşi turnă o porţie de votcă în timp ce se gândea la cele spuse mai înainte. Dacă ar fi fost în starea lui normală, nu ar fi îndrăznit să-i vorbească astfel Annei-Maria Ximenes. Se uită la ceas. Dacă nu se întorcea într-o jumătate de oră, nu-i rămânea decât să se ducă la culcare cu fantasmele lui cu tot. Tocmai termină şi ultima înghiţitură de votcă, când uşa fumoarului scârţâi în spatele lui. Se întoarse.

Anna-Maria Ximenes stătea în cadrul uşii, îmbrăcată exact cum îi ceruse el. Simţi o undă de căldură în pântece. De obicei, asemenea fantezii i se cer unei call-girl, nu unei fiinţe ca Anna-Maria. Se ridică şi îi întinse mâna.

— Veniţi.

Anna-Maria îşi încorsetase sânii într-un sutien negru foarte decoltat, lăsându-i vederii lui Malko o mare parte din ei. Pe deasupra purta doar un taior, tot negru, descheiat în faţă şi o fustă neagră la culoare. îşi strânsese părul într-un coc foarte înalt, ceea ce îi scotea şi mai mult în evidenţă aerul semeţ. îşi pusese o gardenie la butonieră. Prin crăpătura laterală a fustei, Malko zări o jartieră subţire cu care erau prinşi ciorapii negri şi fini care abia se observau. Pantofii cu nişte tocuri cui interminabile erau prinşi de glezne cu un lănţişor auriu. Singura bijuterie era un colier din aur răsucit. Ea se apropie de Malko. îi simţi imediat parfumul suav.

— Ei. acum ce mai vreţi de la mine? îl întrebă ea cu voce încleiată.

Malko se apropie de şevaletul unde era superba şa din piele.

— O să vă pun şaua, zise el.

Anna-Maria nu tresări, de parcă se aşteptase la aşa ceva.

— Chiar asta vreţi?

— Da.

Cu un mers nesigur, ea se duse lângă canapea şi se aşeză ascultătoare în patru labe, cu spatele la Malko, dezvelindu-şi coapsele strânse în nailonul negru. Când Malko îi puse cu delicateţe şaua pe spate, ea fremăta, apoi o fixă cu cureaua pe burtă. Partea din spate îi trecea de şolduri. Aceasta îi făcea pe plac ascultătoare, uitându-se în oglinda de pe perete.

— Cred că sunt tare caraghioasă, spuse brusc Anna-Maria.

— Ba deloc, o asigură Malko.

Se urcă în şa „încălecând-o" pe tânăra femeie, sprijinindu-se cu picioarele de canapea, strângându-i şoldurile, ca şi cum s-ar fi suit pe un cal. Rămase astfel câteva clipe, contemplând în oglindă faţa machiată fără cusur. Ochii ei căpătaseră o expresie de nepătruns, ca şi celebrul Loch Ness. Apoi alunecă uşor din şa, eliberându-se.

Cuprinse în mâini şoldurile ferme. Anna-Maria lăsase capul în jos şi respira mai repede. Malko dădu la o parte ţesătura fustei. Când atinse fâşia de piele goală, neacoperită de ciorap, tânăra fremăta. Aşa cum îi ceruse, ea nu purta decât portjartierul fin de care erau prinşi ciorapii. Contemplă îndelung crupa arcuită, fermă şi foarte albă, prelungind până la refuz acest moment cu care nu se va mai întâlni niciodată. Tâmplele îi zvâcneau, iar alcoolul îl cufundase într-un soi de transă.

Urmă uşurel linia ciorapului, abia atingând nailonul. Anna-Maria îşi ţinu răsuflarea. Se opri, fiindcă găsise ce căuta, apoi se afundă în ea încetişor. Tânăra tremura din tot corpul sub arsura penetrării, deşi ardea de dorinţă. Ţinând-o strâns de şolduri, Malko o „călărea" cu mişcări violente, simţind intens plăcerea la fiecare penetrare.

Deodată, Anna-Maria mârâi şi desfăcu sutienul, eliberându-şi sânii. Era trasă la faţă şi avea pupilele dilatate. Simţi muşchii din adâncuri încordându-se, iar şoldurile se cambrară şi mai tare. În pofida poziţiei umilitoare, ea accepta situaţia. Malko acceleră ritmul, mişcându-se cu mai multă forţă, până când explodă. Se ridică cu răsuflarea tăiată, apoi se culcă peste tânără, separaţi doar de şaua din piele şi îi cuprinse sânii în palme.

Rămase aşa mult timp, cu privirea înceţoşată de plăcere. Cocul Annei-Maria se desfăcuse, un ciorap îi căzuse, iar gura parcă îşi mărise volumul.

Mult mai târziu, Malko se retrase din blăniţa fierbinte, îi scoase şaua şi o aruncă pe parchet. Anna-Maria nu se clinti din loc, cu coapsele desfăcute, ochii închişi, cu un picior atârnând de pe canapea. Stătea atât de nemişcată, încât

Malko crezu că a adormit.

După aceea, femeia se ridică, se întoarse şi îşi netezi fusta cu scântei în priviri. Anna-Maria se uită îndelung la el, apoi spuse:

— Dacă mai târziu mă dezamăgiţi, vă omor.

Se ridică şi ieşi din încăpere.

*

* *

Cerul senin şi albastru lumina tot parcul. Parcă ar fi fost vară. Malko se băgă sub duş, simţindu-şi gura încleiată şi cu o durere mare de şale. Încă o noapte ca asta îl va termina definitiv… Imaginea Annei-Maria în chip de cal îi mai stăruia încă în minte şi i se făcuse o foame de lup. Casa era cufundată în linişte. Ziua avea să treacă foarte greu. Se îmbrăcă şi coborî în sufragerie.

Aici nu era nimeni. Pe locul lui găsi un exemplar împăturit din *Malta Times.* Îl parcurse fugitiv. Bineînţeles că nu găsi nici o referire la incidentul din spitalul Ordinului. Având în vedere reacţia de ieri a libienilor, cu siguranţă că nu se lăsau bătuţi. Godfrey Borg dormea în camera de deasupra sufrageriei. Tocmai îşi termină cafeaua, când un zgomot îl făcu să ridice capul. Anna-Maria Ximenes, sfidătoare sau inconştientă, apăru încălţată cu nişte cizme negre din piele, în pantaloni de călărie şi cu taiorul de aseară. Nu era machiată, dar purta pe sub taior o cămaşă şi îşi acoperise părul cu o eşarfă. Îi întinse mâna lui Malko cu un zâmbet aproape distant.

— Bună ziua, aţi dormit bine?

— Foarte bine. Şi Godfrey Borg?

— Se simte bine. L-au îndopat cu tranchilizante… Nu este în pericol. Acum doarme.

Malko nu reuşi să ţină pentru el întrebarea care îi stătea pe limbă:

— Aţi aflat ce s-a întâmplat cât a fost în mâinile libienilor? Doar nu l-au răpit degeaba.

— A reuşit să vorbească în dimineaţa asta. Nu l-au torturat în adevăratul sens al cuvântului. Cred că s-a făcut prea multă vâlvă în povestea cu John Fitzpatrick. I-au făcut injecţii ca să-l facă să vorbească. Le-a spus că documentele

se află într-o bancă elveţiană, dar nu l-au crezut... Când l-am recuperat, ei se apucaseră să verifice. Fireşte că îl omorau după aceea. Acum este aici şi îl vom scoate din Malta cu ajutorul dumneavoastră.

Ajunseseră de unde au pornit... Malko de-abia aştepta să dea ochii cu Burt Holiday ca să-i spună ce gândea el despre analizele şi despre informaţiile lui. Căzuse frumuşel într-o capcană întinsă de „drăguţii" de libieni, ajutaţi bineînţeles de maltezii din CID.

— Aveţi vreo idee? întrebă Malko.

Anna-Maria fuma gânditoare un Rothmans şi se juca cu pachetul. Fuma lejer două pe zi.

— Încă nu, spuse ea. Dar o să ne ajutaţi. Dumneavoastră şi prietenii americani.

Ea îl privea insistent, iar Malko avu impresia că voia să-i amintească de comportamentul de aseară. Nu dădea nimic fără să primească ceva în schimb...

— Ar trebui să aflăm mai multe despre documentele fantomă, observă el.

— Ele există, zise imediat tânăra. Vă dau cuvântul meu. Trebuie neapărat să-l scoatem pe Borg din Malta. Prin ce mijloace vreţi dumneavoastră şi îndată ce îşi va reveni. Cum o fi: pe şosele, cu avionul, cu vaporul... Libienii îl pândesc şi vor reuşi până la urmă să-l omoare.

Malko se ridică.

— Foarte bine, zise el. Mă duc să mă interesez. Vedeţi să nu vă răpească din nou.

Anna-Maria îi adresă un zâmbet rece.

— Nu vă temeţi. Nu ne mişcăm de aici.

*

* *

— Vă vor pielea cu tot dinadinsul, mărturisi Burt Holiday cu mâhnire. Sunt nebuni de furie. Cel mai bine ar fi să plecaţi din Malta cât puteţi de repede. Cei din CID mi-au spus că nu pot să vă asigure protecţia.

— Cum aşa? zise Malko cu ironie, „blânzii" dumneavoastră libieni au devenit brusc răi?

— Nu răi, turbaţi! îl corectă şeful centralei.

— Tipii din CID sunt mână în mână cu ei, zise Malko. Asta

se vede cât de colo. După ce voi pleca, se vor năpusti cu încrâncenare asupra lui Godfrey Borg. Nu se poate ascunde la infinit. Cum ei beneficiază de complicitatea pasivă a poliţiei malteze…

— Of! Asta e, recunoscu Burt Holiday şocat.

— Ce părere aveţi despre capcana de aseară? întrebă cu amărăciune Malko. Vreţi să cred că CID nu ştia că libienii vor veni înarmaţi şi hotărâţi să ne lichideze pe *toţi* ca să-şi recupereze maiorul?

Americanul nu răspunse, ştiind foarte bine că Malko avea dreptate. Acesta continuă:

— Vor să mă lichideze fiindcă ei cred că, fără mine, Godfrey Borg nu are nici o şansă să iasă viu din Malta. Deci, să pună mâna pe documente. Ştiu că nu se găsesc aici, altminteri ar fi ieşit de mult. Vor să treacă în fruntea alegerilor… În plus, cred că au aflat noua mentalitate a Companiei. Dacă aş păţi ceva, nu cred că Langley ar mai trimite pe cineva în locul meu… Cheltuielile sunt prea mari… Bine, iertaţi-mă, nu trebuia să mă enervez.

— Vă rog, făcu Burt Holiday încurcat. Vă înţeleg situaţia. Dacă aţi reuşi să-l scoateţi pe Borg din Malta fără să faceţi valuri, vă asigur că ar fi excelent. Ar fi mai bine să nu-i pomenim pe „verişori”. Pe de altă parte, avem de apărat aici o poziţie şi faţă de maltezi şi faţă de libieni. Trebuie să gândim situaţia în ansamblu, nu-i aşa?

Uite aşa rămâneau unii bine mersi în viaţă. Malko nu prea înţelegea. CIA voia să-şi continue treaba, dar în linişte.

— O să gândesc şi eu în ansamblu, spuse el. Însă, în eventualitatea că voi mai rămâne în Malta, voi avea nevoie de o armă. Nu cred în bunele intenţii ale libienilor şi nici în protecţia agenţilor din CID.

Burt Holiday scutură din cap îngrozit.

— Este imposibil. Nu pot să-mi asum o asemenea responsabilitate. Singurele arme de care dispunem aici sunt cele deţinute de puşcaşii marini. În cazul unor incidente dure, sunt uşor de identificat…

Malko se gândi brusc la altceva.

— Puşcaşii dumneavoastră trebuie să aibă un stilou Mace, începu el. Este o armă bună de descurajare a

duşmanului. M-aş mulţumi şi cu atât.

— Bună idee, admise americanul. Mă duc să mă interesez.

Ieşi din birou. Când se întoarse după zece minute, avea în mână un obiect asemănător unui stilou mai mare de culoare gri, cu agăţătoare.

— Luaţi-l pe acesta, este al sergentului. Este un model antipersonal, cu o concentraţie de patru la sută. Poate anihila un om în patru secunde, pentru câteva minute bune. Folosiţi-l cum se cuvine…

— Trebuie să existe un mijloc de a-l scoate pe Borg din Malta. Chiar şi înot.

— Cu siguranţă, spuse Burt Holiday aproape cu căldură în glas. Dar nu vreau ca *dumneavoastră* să ieşiţi de aici într-o cutie de lemn. Fiţi foarte atent…

Îl conduse pe Malko până la lift bălăbănind cu tristeţe din cap. Malko se pomeni în ascensor, singur doar cu gândurile sale. Principalul bulevard din Fioriana era la fel de pustiu. Ajunse la *Hilton* în zece minute. Imediat ce intră în cameră, auzi o bătaie în uşa de comunicare. Malko o descuie.

Era Tamra, mai sculpturală ca niciodată, îmbrăcată într-o rochie dintr-un material imitaţie de panteră. Înainta cu paşi de felină, îl luă pe Malko de braţ şi îl întrebă cu un ton de reproş aproape caraghios:

— Pe unde ai umblat? Mi-ai lipsit.

— La nişte prieteni, spuse Malko eschivându-se.

— Am prezentare în seara asta, spuse libaneza, la *BJ's,* pe Ball Street. Este foarte aproape. Vrei să vii şi tu?

Ea îl studia provocatoare, puţin cam vulgar, dar de o inocentă absolută. În capul lui Malko se aprinseseră toate beculeţele roşii. Reintrarea în scenă a Tamrei avea o semnificaţie: libienii treceau la asalt. Însa de data asta, era mai periculos ca niciodată.

— Voi încerca să vin, îi promise el. La ce oră?

— La opt, preciza Tamra. Te aştept. Ştii, într-adevăr mi-ai lipsit.

Fusese aproape convingătoare… Ea îl sărută uşor şi trecu din nou „frontiera". Malko se aşeză pe pat şi se uita pe harta. Până în Sicilia, erau doar nouăzeci şi trei de kilometri.

Era o posibilitate.

Capitolul XV.

Vreo douăzeci de iahturi de diferite mărimi stăteau cuminţi de-a lungul cheiului Ta'xbiex, cartierul rezidenţial din Malta, situat vizavi de Lazzareto Creek. Aproape toate arborau pavilionul panamez. Malko parcase maşina pe chei şi se apropie de un marinar care stătea la aer şi îi întinse o hârtie de cinci lire malteze.

— Caut o ambarcaţiune pentru o croazieră.

Marinarul băgă bancnota în buzunar, apoi îi arătă cu degetul un iaht mare, cam butucănos şi destul de vechi, dar bine întreţinut, lung de vreo nouăzeci şi unu de picioare.

— Acela este. *Dolce Vita.* Proprietarul este în Italia şi îl închiriază. Dar e scump. Şapte sute de lire pe zi. Cred. Unde vreţi să mergeţi?

— Oh, nu prea departe, spuse Malko. De-a lungul coastelor italiene. Pot să vorbesc cu căpitanul?

— Bineînţeles.

Marinarul urcă la bordul iahtului şi se întoarse cu un bătrân lup de mare cu faţa plină de riduri, simpatic, cu o pipă în colţul gurii. Malko îi spuse ce doreşte. Bucuros, căpitanul fu de acord.

— Putem să plecăm şi mâine, dacă vreţi, propuse el. Am provizii şi combustibil. Câţi sunteţi?

— Cinci sau şase, spuse Malko. Dar mai întâi, aş vrea să-l încerc. Astăzi. Vă dau două sute de lire avans, doar pentru un tur, ca să văd cum merge pe mare.

Căpitanul fu cât pe ce să înghită pipa. Sângele lui de maltez nu putea să refuze o asemenea ofertă.

— Se poate. Când vreţi să plecăm?

— Imediat, spuse Malko. Ca să ne întoarcem până

diseară. Poftim.

Scoase banii din buzunar şi numără zece hârtii de douăzeci de lire pe care i le întinse căpitanului. Acesta le băgă în buzunar.

— Urcaţi-vă la bord.

Malko îl urmă şi se instala pe dunetă, lângă postul de comandă. Observă cârma, largajul pasarelei şi parâmele. În cinci minute, căpitanul îşi adunase echipajul. Motoarele porniseră. Imensul iaht mergea de-a lungul insulei Manuel, apoi coti spre nord ca să iasă din golful Marsamxett cu viteză redusă. Marea era calmă. Malko inspira cu aviditate briza. Ce simplu era! Vor pleca mâine în zori. Oamenii lui Gozzo vor asigura paza până la iaht.

Privi în dreapta lui fortificaţiile oraşului La Valetta cu imensa protuberantă roşiatică a fortului St. Elme. Apoi iahtul prinse viteză, luând-o spre nord, îndepărtându-se de ţărm. Ajunseseră deja la două mile de coastă, când Malko zări un punct negru care venea spre ei pe deasupra apei. Era un elicopter. Căpitanul ieşi din cabină şi veni lângă Malko.

— Ia te uită, o patrulă! Supraveghează toate vasele care ies din port. Din cauza celor care fac curse ilegale.

Elicopterul se apropia. Era un Alouette cu flotoare enorme din cauciuc. Aparatul se înălţă puţin şi începu să se învârtească în jurul iahtului. Radiotelegrafistul ieşi din cabină şi îl strigă pe căpitan:

— Ne întreabă unde mergem şi pe cine avem la bord!

— Spune-le că încerc motoarele şi nu am pasageri. (Se întoarse către Malko). Mâine va trebui să-mi daţi numele tuturor călătorilor ca să-i declar la Căpităinie înainte de plecare. Altminteri se găseşte vreun prostănac din ăştia să ne controleze. (Zise în şoaptă): Sunt echipaje de libieni. Nişte sălbatici. Au tras deja în nişte vase de pescari care nu s-au supus somaţiilor. Toate astea se întâmplă din vina lui Mintoff. O să mergem de-a lungul coastei, dacă vreţi să ne lase în pace. După ce trecem de Ghallis Rocks, ne întoarcem.

— Perfect, spuse Malko, pe care nu-l mai interesa plimbarea.

Elicopterul se învârtea în jurul lor, la vreo sută de metri. Malko intră în cabină şi întrebă cu un ton detaşat:

— Ce se întâmpla dacă nu răspundeaţi?

Căpitanul scoase pipa din gură şi râse.

— Ar fi semnalat prezenţa noastră unei fregate de pază. Merg cu treizeci de noduri. Cu cele douăsprezece noduri ale noastre…

Elicopterul îi lăsă în pace numai după ce se întoarseră, încântat de cele două sute de lire, căpitanul uitase complet incidentul.

— La ce oră vreţi să plecaţi mâine? Trebuie să-mi anunţ echipajul.

— Îi voi întreba pe prietenii mei şi trec diseară să vă anunţ, spuse evaziv Malko.

Privi cu tristeţe coastele Maltei apropiindu-se. Experienţa era concludentă. Nu cu iahtul trebuia să-l scoată pe Godfrey Borg din insulă. Rămânea aeroportul care era şi mai uşor de supravegheat… Puţine zboruri şi nici un avion particular. Se simţea ca într-o capcană.

Când ajunse pe cheiul Ta'xbiex, încă nu rezolvase problema. Dimpotrivă, o maşină albastră îl aştepta pe chei, care porni în acelaşi timp cu el. Libienii reluaseră filajul. Elicopterul avea legătură cu ei. Nu pierduseră timpul de pomană. O luă spre Sliema, încercând cu disperare să găsească un mijloc de a-l scoate pe Borg din insula.

La suprafaţă, Malta părea la fel de calmă şi adormită, cu rarii ei pietoni, cu maşinile englezeşti mici, vechi şi ridicole, care se dezmembrau din mers din cauza lipsei de piese de schimb, târându-se cu treizeci la oră, fără să claxoneze deloc. În spatele lui Malko era o Cortina albastră cu doi bărbaţi cu tenul bronzat la bord.

*

* *

Un pian mare cu coadă ocupa centrul localului *BJ's,* în faţa unui ring de dans pe care se cernea vag lumina reflectoarelor. Cea mai mare parte a clienţilor aveau tenul închis la culoare şi mustaţă. Erau libienii care lucrau la Institutul tehnic din apropiere. Malko îşi alesese o masă lângă ring şi i se aduse o sticlă de Dom Perignon din partea

casei. Prima fată apăru în lumina proiectoarelor. Era Doris, prietena Tamrei. Îmbrăcată într-o rochie de muselină roz, ea se roti cu grație în lumina orbitoare, arătându-şi picioarele lungi până la gât, apoi ieşi în liniştea apăsătoare. Libienii nu văzuseră în viaţa lor aşa ceva. Urmă Tamra.

Era sublimă. într-o rochie de tafta cu mătase mov care se mula pe formele luxuriante, iar sânii îi tresăltau cu insolenţă sub ţesătura subţire. Un libian înmuie distrat ţigara în ceaşca de cafea. Păcat că libaneza era un şarpe veninos... Malko urmări în continuare prezentarea cu priviri reci, întrebându-se cum va rezolva problema. Ezitase înainte de a veni s-o vadă pe Tamra. Nu era sigur dacă ea ştia că el aflase cine era de fapt. Prin urmare, avea un avantaj. Oricum, dacă libienii voiau să-l atace în mod deschis, aveau să o facă. Dar se îndoia de acest lucru pentru că se temeau să nu provoace reacţii adverse în rândurile populaţiei malteze. Asudase sub lumina reflectoarelor, gândindu-se la Anna-Maria şi la fantasmele lui, când Tamra se aşeză lângă el. Parada se terminase, iar muzica începuse să cânte. Erau câteva fete, însă bărbaţii depăşeau cu mult numărul lor, formând grupuleţe în semiîntuneric.

O pereche dansa în ring, iar o fată în pantaloni de catifea dansa cu un libian la o distanţă respectabilă unul faţă de celălalt... Mai veniră încă două perechi. Tamra puse degetele cu unghii roşii pe mâna lui Malko.

— Vii să dansăm?

Tamra se încolăci ca o liană de gâtul lui, caldă şi suplă şi parfumată, sub privirile uimite ale libienilor care nu mai văzuseră o asemenea provocare. Buzele începură să alerge pe gâtul lui Malko ca nişte mici ventuze obraznice.

În timp ce dansau la marginea ringului, un libian se ridică şi se duse la bar să-şi ia ceva de băut. Când trecu pe lângă ei. Malko o simţi pe Tamra tresărind.

— Nesimţitul! exclamă ea, mi-a pus mâna pe fese. Libianul stătea în picioare pe margine, cu o mână pe fesele bombate ale tinerei şi se uita sfidător la Malko. Era un tânăr hirsut, cu părul ca astrahanul şi foarte musculos. Era o situaţie jenantă. Malko măsură sala cu privirea. Erau vreo douăzeci de libieni care abia aşteptau ocazia să-l sfâşie cu

dinţii pe albul care îi sfida cu această planturoasă creatură. Malko se opri şi o împinse pe Tamra spre masa lor.

— Cred că ar trebui să plecăm.

Libianul îi urmări până la masă, îi adresă lui Malko câteva vorbe în limba lui, apoi, tam-nisam, îi aruncă şampania în faţă. Malko rămase nemişcat. Apoi scoase uşurel batista din buzunar şi se şterse. în palmă avea stiloul Mace. Libianul aştepta să riposteze proţăpit în faţa lui. Malko întinse braţul. Era semiîntuneric, deci nimeni nu putea vedea obiectul. Se auzi un fâsâit uşor. La început, libianul nu reacţiona, apoi se clătină pe picioare şi luă un stâlp în braţe ca un beţivan. După aceea căzu ca un bolovan pe spate cu gura căscată ca şi cum s-ar fi sufocat. Observând încăierarea, libienii se ridicaseră în picioare. Când îl văzură pe camaradul lor prăbuşindu-se, se năpustiră peste mese ca să-l răzbune. Tamra se agăţă de braţul lui Malko ţipând. El o împinse-spre ieşire. Nu era momentul să fie reţinut pentru o încăierare stupidă.

Îl văzu cu coada ochiului pe barman alergând spre el ca să oprească lupta. în acelaşi timp, el zări un libian cu ochelari de soare care se apropia cu mâinile în buzunare. Stomacul i se contractă. Acesta nu scotea sunete ascuţite ca ceilalţi. Malko înţelese într-o fracţiune de secundă ce se petrecea.

Se întoarse brusc cu faţa la bărbatul cu ochelari de soare în momentul în care chelnerul ajunse lângă el. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Libianul scoase mâna dreaptă din buzunar şi se năpusti *spre* el. Malko zări o lucire de metal care îl îngheţă. Era un brici. întinse şi el braţul şi apăsă pe butonul stiloului. Gazul atinse faţa libianului care acţiona în plin. Mâna acestuia execută o mişcare prin aer, ţintind gâtul lui Malko. Însă, din cauza gazului paralizant, mâna devie. În elanul său, nu rată însă gestul mortal. Malko văzu cum lama atinge gâtul chelnerului.

Libianul se dădu câţiva paşi înapoi, clătinându-se în penumbră şi scăpă briciul din mână. Paralizat, chelnerul simţi o uşoară usturime şi duse mâna la gât. într-o fracţiune de secundă, ţâşni un jet de sânge din carotida secţionată. Tamra începu să urle. Chelnerul se clătina pe picioare,

ţinându-se strâns de gât, încercând să oprească sângele.

Malko se repezi spre uşă. Imediat, ceilalţi libieni blocară culoarul care ducea la ieşire. Malko se năpusti agitând stiloul, iar Tamra veni după el. Gazul paraliza numai şase dintre ei. restul îl loviră ca să-l poată reţine. Aceştia erau complici fără voia lor. Lovind cu pumnii şi cu picioarele, Malko încerca să-şi facă loc până ajunse în Ball Street, unde nu era nici ţipenie de om.

Tamra hohotea cu sughiţuri. Lui Malko îi era foarte cald. O luă de braţ şi o târî până la maşina parcată în faţa „Clubului 54". Rezervorul stiloului se golise, dar nu îşi făcea griji că se luptase cu douăzeci de libieni furioşi.

Îi venea s-o strângă pe Tamra de gât, dar se abţinu. Tipa asta îl adusese cu bună ştiinţă aici ca să provoace o bătaie din care Malko să se aleagă „accidental" cu gâtul tăiat. O manieră sofisticată şi discretă de a se descotorosi de cineva, chiar dacă, asasinul, unul dintre oamenii maiorului Dhofar, ar fi petrecut câţiva ani în închisoare. Nu mai era o treabă politică, ci un simplu fapt divers.

Trânti cu putere portiera din partea Tamrei şi demară. Într-adevăr, libienii îi voiau pielea, nu se jucau. După ce scăpau de el, libienii aveau tot timpul să-l asasineze şi pe Godfrey Borg... Tamra se culcă pe umăr şi murmură:

— A fost oribil, nu înţeleg. Omul ăla avea un brici. Dar tu ce ai avut în mână?

Libienii nu se gândiseră la gazul paralizant. Stăteau liniştiţi la gândul că Malko nu deţinea armă de foc.

— Oh, nimic, spuse el. O amintire pe care am cumpărat-o din Statele Unite.

Furios la culme, el vira la dreapta, îndreptându-se spre *Hilton.* De acum încolo, îşi juca viaţa la ruleta rusească. Avea de ales între două posibilităţi: să plece urgent din Malta, lăsându-l pe Borg în voia sorţii, sau să aştepte cu înverşunare următoarea încercare a libienilor de a-l elimina.

Capitolul XVI.

În pagina a cincea a ziarului *Malta* apăruse doar un scurt articol. O bătaie între clienţii unui bar de pe St. Julian a provocat moartea unui barman care a fost rănit cu un brici. Asasinul, un elev la Institutul tehnic libian în stare de ebrietate, a fost arestat la locul faptei. Poliţiştii din CID încearcă să reconstituie împrejurările în care s-a petrecut drama. Un simplu fapt divers. Burt Holiday împături ziarul şi îl fixă pe Malko cu privirea lui de viţel trist.

— Data viitoare vor reuşi, începu el. Cred că puteţi renunţa la misiune fără să vă pierdeţi prestigiul. De altfel, libienii sunt pe cale să câştige. Priviţi.

Parcurse din nou ziarul şi îi arătă un articol mic în care scria că o firmă malteză a primit o comandă importantă de uniforme din partea Libiei.

— Mă întreb dacă Borg şi prietenii lui naţionalişti nu se bat cumva cu morile de vânt. Compatrioţii lor se pregătesc pentru o nouă ocupaţie arabă.

Malko parcurse micul articol. Nu era de mirare, căci Malta era săracă. Însă minorităţile active au avut întotdeauna un cuvânt greu de spus în alegerile politice.

— Chiar dacă ar exista o şansă dintr-o mie, trebuie să o încercăm, spuse el. Malta este încă o democraţie. Dacă adversarii lui Mintoff deţin documente compromiţătoare, pot să răstoarne majoritatea existentă şi să ia puterea. Diferenţa este doar de patru locuri.

Burt Holiday clătina din cap cu un aer absent. Malko avea impresia că voia să-i spună altceva.

— Apropo, continuă el, nu mai am gaz. Americanul păru şi mai dărâmat.

— Credeţi că veţi mai avea nevoie? Am o veste. Un membru al Ambasadei Israelului pleacă de aici. Mi-a remis un raport al Mossad-ului provenind din Beirut. Libienii le-au cerut palestinienilor din FPEP o echipă de ucigaşi ca să vină aici să-l lichideze pe Godfrey Borg şi pe dumneavoastră... Au sosit deja.

Malko zâmbi cu resemnare.

— Când numărul dumneavoastră norocos trebuie să iasă, atunci iese. Nu pot să-mi petrec viaţa fugind la nesfârşit. I-aţi identificat?

Burt Holiday luă un dosar de pe masă.

— Nu toţi oamenii din CID lucrează pentru libieni, sublinie el. Prietenul nostru israelian a completat dosarul aici. (Citi.) Şeful comandoului care trebuie să vă elimine este un oarecare Abu Hassan, dar îşi spune Peter Jacobson. Are un paşaport britanic cu numărul 260.896. Aceasta este fotografia lui. A venit cu un avion de la Geneva şi s-a instalat la *Phoenicia.* A fost şi în echipa lui Carlos. Mai este şi o tipă, Erika Candary, tot de naţionalitate britanică... Ea a venit de la Londra. A lucrat deja ca susţinătoare a palestinienilor. Se dă drept pictoriţă şi a închiriat o garsonieră în Ta'xhiex, nu departe de locuinţa mea.

Ridică privirea din dosar şi se uită la Malko.

— Şi asta nu e tot. Începând din dimineaţa asta, aveţi la *Hilton* pe un oarecare Toland Kolberg, profesor canadian. Are paşaportul cu numărul DS 104277. Se pare că a venit aici să-şi pregătească teza de doctorat despre Cavalerii de Malta. A închiriat un Volkswagen. Americanii îl ştiu încă de pe vremea Panterelor Negre, iar nemţii îl caută pentru ajutorul acordat bandei din Baader.

Malko îl asculta. Nu era pentru prima oară când se lovea de nişte adversari dârzi. Totuşi, într-o insulă, era ca într-un câmp închis. Se prefigura un adevărat duel.

— Maltezii, care tot îşi doresc cu atâta înverşunare linişte, au găsit-o în sfârşit. Va trebui să-mi faceţi rost de altceva în locul stiloului cu gaz...

Văzând figura americanului, Malko înţelese pe dată că

atinsese o coardă sensibilă.

— Din păcate, nici nu poate fi vorba, mărturisi Burt Holiday. De aceea v-am rugat să renunţaţi. Am primit în dimineaţa asta un telex de la Londra, de care ştiţi că depindem. Sunt foarte impresionaţi de zelul dumneavoastră, însă ordinele sunt clare: nici o acţiune care ar putea genera acte necugetate. Nu aţi venit aici să declaraţi război libienilor, deşi nici nouă nu ne convine să stăm cu mâinile în sân.

— O să crăpăm cu toţii de atâta milă creştinească, oftă Malko. Libienilor puţin le pasă de actele noaste necugetate… Dacă plec, totul va intra în normal, iar Borg va fi asasinat frumuşel a doua zi sau peste o săptămână, de echipa veselă care abia a sosit. Aşa vedeţi dumneavoastră destinderea?

Burt Holiday ridică braţele cu un gest de neputinţă.

— Cunoaşteţi poziţia adoptată de noua noastră administraţie. Nu trebuie să facem valuri. Noi nu putem reclădi lumea şi nu suntem jandarmii universului. Dacă libienii vor să învestească aici, e treaba lor. Doar sunt aproape de casă. Nu vrem să luptăm decât strict pentru obiectivele prioritare…

Malko fierbea de mânie.

— Voi rămâne în Malta, zise Malko, ba chiar voi încerca să-mi îndeplinesc misiunea de a-l scoate pe Godfrey Borg din afurisita asta de insulă.

Se ridică şi ieşi din birou trântind uşa, fără să dea mâna cu americanul. Se linişti cu adevărat în timp ce rula pe bulevardul care ducea la Floriana. Va avea nevoie de linişte. Faptul că libienii apelaseră la sprijin din afară, trecând peste orgoliu, dovedea cât de important era Borg pentru ei. Ucigaşii aduşi de afară erau crânceni, mai cu seamă că nu le cunoştea metodele. Genul acesta de comando dădea lovitura şi se făcea nevăzut. Numai Anna-Maria putea să-l ajute.

Nu mai luase legătura cu ea de când fusese la *BJ's* şi nu credea că aflase despre incident. Însă comandoul palestinian o va interesa cu siguranţă. I se părea că maşinile merg şi mai încet ca de obicei. Sensurile giratorii

atât de dese îl aduceau la exasperare şi, în plus, faptul că nu putea depăşi treizeci la oră. Apropiindu-se de proprietatea Annei-Maria, Malko observă o maşină oprită imediat după micul cimitir din mijlocul drumului. În trecere, zări două caschete. Erau poliţişti în uniformă. Ce căutau în fata casei Annei-Maria Ximenes?

*

* *

Stând pe un scaun pliant în faţa peronului, Gozzo se ridică brusc atunci când îl zări pe Malko. Acesta văzu doi bărbaţi care fugeau, nereuşind prea bine să-şi ascundă puştile de vânătoare cu ţeava retezată. Malko începuse să urce treptele peronului.

— Domnişoara Ximenes este în birou, strigă Gozzo.

Anna-Maria părea îmbătrânită cu zece ani. Nu era machiată, părul era ciufulit şi era îmbrăcată cu un pulover gros, cu cizme în picioare.

— Aţi văzut? Acum nici nu se mai ascund. Ne spionează pe faţă.

— Cine?

— Oamenii lui Mintoff. Sunt poliţişti din partidul lui. Dar în realitate, lucrează pentru libieni. În Mdina, sunt doar naţionalişti. De câtva timp, au fost mutaţi în celălalt capăt al insulei, chipurile în interes de serviciu... Au mai venit şi alţii care notează cine intră şi cine iese.

Vocea îi devenise de-a dreptul isterică.

— Unde este Godfrey Borg? o întrebă Malko.

— De ce?

Bănuitoare ca-ntotdeauna.

— Nu vreau să-l răpesc, zise Malko agasat, trebuie să vorbesc serios cu el.

Anna-Maria se ridică.

— Veniţi cu mine.

El o urmă prin casa goală... Ciocăni la uşă şi intrară într-un birou cu vedere la parc. Godfrey Borg citea. Pe uşa-fereastră, se vedeau siluetele impunătoare ale gărzilor de corp. Bancherul maltez îi zâmbi lui Malko şi îi strânse mâna îndelung.

— Încă nu am avut ocazia să vă mulţumesc...

— O veţi face când vom fi în Zurich, spuse Malko. Pentru moment, suntem amândoi în pericol de moarte. Aveţi idee cum putem să ieşim din această situaţie? Libienii au adus în Malta ucigaşi profesionişti. Există vreo posibilitate să semneze altcineva în locul dumneavoastră ca să recuperăm documentele? Când vor fi date publicităţii, nu mai riscăm nimic. Godfrey Borg dădu cu tristeţe din cap.

— Nici una. Aşa am vrut eu. Mi-a fost teamă că or să mă răpească şi vor trimite pe cineva în locul meu. Chiar dacă semnez o scrisoare cu toate datele seifului, banca va spune că nu a fost înştiinţată în acest sens. Trebuie să mă duc personal şi singur...

— Nu există fotocopii?

— Nu.

— Prin urmare, trebuie neapărat să ieşiţi din Malta. Anna-Maria asculta.

Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Dacă vi se întâmplă ceva, moştenitorii dumneavoastră au acces la documente?

— Nu, spuse Borg. Am precizat şi acest lucru. Ar fi prea periculos pentru ei. Dacă banca are dovada morţii mele, are ordin să distrugă totul.

Era un cerc vicios. Malko se aşeză descurajat. Borg îi întinse ziarul în care încercuise ceva.

— Priviţi, se pregătesc de vânătoare.

Malko citi micul articol care anunţa greva întregului personal de la aeroportul din Luqa. Începând de mâine. Nu mai venea şi nu mai pleca nici un avion. Malta era ruptă complet de restul lumii pentru o perioadă nelimitată.

— *General Workers Union,* sindicatul lor, este strâns legat de Partidul Laburist, îi explică Borg. Cred că toată acţiunea este coordonată, mai ales după ce mi-aţi spus adineauri. Pe de o parte, vor să se bucure de toate şansele de reuşită, iar pe de alta, să-i mulţumească pe sindicalişti.

Malko nu îndrăzni să-i spună lui Godfrey Borg că se înşela. Având în vedere atitudinea incertă a responsabililor maltezi de la începutul acestei acţiuni, totul era posibil.

— Dar nu voi ceda, spuse cu încăpăţânare maltezul.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Malko, dar

nici eu nu sunt Dumnezeu-Tatăl.

Capitolul XVII.

Bărbatul care îşi spunea Peter Jacobson abia termină de aranjat lucrurile. Nimeni nu ar fi bănuit, după mustaţa blondă şi pielea rozalie, că era arab. Totuşi era palestinian născut la Jaffa. Naţionalist înrăit, îşi consacrase toată viaţa luptei împotriva Israelului. Unul dintre motivele pentru care a acceptat bucuros această misiune a fost dorinţa fierbinte de a o revedea pe Tamra. Libaneza era de multă vreme amanta lui, bineînţeles, atunci când se întâlneau. Îi purta o stimă deosebită din cauza devotamentului cu care lupta pentru armata palestiniană. După ce fusese aleasă Miss World, ar fi putut să-şi continue cariera în cinematografie sau să se căsătorească cu un miliardar, însă ea a ales să trăiască în semilegalitate cu unul dintre capii terorismului palestinian. Acesta însă fusese făcut praf şi pulbere de israelieni, iar ea a devenit amanta acestui Peter Jacobson. Un singur lucru îl emoţiona cel mai tare: pericolul. Oamenii care îl cunoşteau pe Jacobson îl caracterizau ca pe o fiară cu coeficientul de inteligenţă al lui Einstein. Redutabil, meticulos, cu un curaj absolut, avea însă un singur punct slab: femeile, care îi arătau cu prisosinţă interesul pe care îl aveau faţă de el.

Totuşi, cele care intrau în viaţa lui ştiau foarte bine că riscau să rămână văduve sau, în cel mai rău caz, să fie mutilate sau să moară. Cu toate astea, nu se potoleau…

Peter Jacobson deschise valiza şi scoase o serie de

fotografii pe care o etala pe pat. În absolut toate, era prinţul Malko Linge în diferite perioade şi în mai multe locuri, în prim-planuri la televizor, în mers sau în diferite ipostaze. Trebuia să-şi cunoască duşmanul din toate punctele de vedere. Şi ce aflase Tamra îi era de folos. Trebuia să-şi cunoască bine adversarii. Îi lipseau însă fotografiile cu Borg. Se auzi o bătaie în uşă. Peter Jacobson se apropie şi întrebă în engleză cine este, dar nu deschise.

O voce îi răspunse în arabă, cu cuvintele aşteptate de el. Întredeschise uşa, dar era Mustafa Ryad singur. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară cât putură de strâns, ca doi amanţi care s-au întâlnit. Se cunoşteau de multă vreme şi se respectau reciproc. După aceea, se puseră pe treabă. Mustafa Ryad îi povesti pe scurt care era situaţia, trecând peste aventurile amoroase ale Tamrei cerute de misiune. Ştia că Peter şi tânăra se iubeau.

Acesta îşi nota aspectele importante, în timp ce se gândea. Dacă se putea, trebuia să acţioneze cu discreţie, căci nu erau la Beirut. După ce termină, Mustafa deschise servieta pe care o adusese cu el. Venise de la Tripoli cu valiza diplomatică. Avea acolo tot ce îi trebuia pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit. Un pistol Walther de calibrul douăzeci şi doi, cu ţeava lungă şi amortizor, o armă extrem de precisă, grenade mici defensive de fabricaţie americană, sustrase dintr-un depozit american din Germania de banda din Baader, trei pistoale-mitralieră Scorpio înfăşurate în hârtie uleioasă, cu încărcătoare, o carabină cu lunetă şi alte pacheţele ce semănau cu cele de unt, care erau în realitate explozibili puternici uşor de manevrat.

— Asta ce este? întrebă Peter.

Era un tub negru lung de douăzeci de centimetri, cu o mică umflătură la un capăt.

— Este o sarbacană cu aer comprimat, îi explică Mustafa. Trage cu proiectile încărcate cu otravă…

Peter Jacobson clătină din cap mulţumit. Avea o dublă misiune. Pe de o parte, să-l elimine pe agentul CIA, iar pe de alta, pe omul care ameninţa interesele libienilor, Godfrey Borg. O asemenea armă trebuia folosită o singură dată, apoi era obligatoriu să părăsească insula.

Trebuia să găsească altceva. Aşa că reluă discuţia cu Mustafa. Încercând să pună la cale altă modalitate de a-i elimina pe cei doi în acelaşi timp. Se sfătuiră mult timp. În final, lui Peter Jacobson îi veni o idee. Mica glumă israeliană care îl costase viaţa pe amantul Tamrei. Asta da, răzbunare, să o întoarcă împotriva unui prieten al israelienilor.

— Mustafa. Începu el, cred că am găsit soluţia…

Îi expuse pe larg ideea lui. Contrar aşteptărilor lui, libianul nu păru prea încântat.

— O să avem „încurcături”, obiectă el. Maiorului n-o să-i placă. Suntem deja foarte cunoscuţi…

— Bine, spuse Peter, în cazul acesta, voi trece la planul numărul unu. Dar asta nu rezolvă decât prima parte a problemei.

Mustafa nu fu de acord cu obiecţia lui.

— Agentul CIA odată eliminat, ne vom ocupa liniştiţi de Borg. Va fi uşor să-i întindem o cursă ca să-l facem să dispară.

— Atunci, la treabă, spuse Peter Jacobson. Iată de ce am nevoie.

*

* *

Drumul de la Qormi la Luqa era neobişnuit de pustiu. Malko găsi repede un loc de parcare în faţa clădirii cochete a aerogării construite în stil arab. Aici domnea o linişte neobişnuită, iar înăuntru nu era nimeni. Doi sau trei angajaţi bântuiau pe la ghişeele companiei Air Malta, iar un libian citea *Al Jamarya Times* pe o bancă. Malko se apropie.

— Nu mai sunt avioane?

— Nu. Domnule, spuse o fată durdulie cu nişte sâni enormi. Este grevă.

— Până când?

Angajata făcu un gest evaziv, ridicând din umeri.

— Nu se ştie, depinde de sindicat. În orice caz, câteva zile.

— Nu sunt nici avioane-taxi?

— Ce anume?

Ea nici nu auzise că existau asemenea avioane… Oricum, nu zbura nimic, nici avion, nici elicopter. Conştiincios, Malko

urcă la primul etaj, pe terasa restaurantului şi cercetă tarmacul. Cinci aparate Boeing 707, arborând pe coadă crucea malteză pe fond alb şi roşu, erau aliniate cuminţi în lungul clădirii, cu reactoarele acoperite cu prelate.

În zare, nu se vedea nici un alt aparat. Pentru mai multă siguranţă, personalul aeroportului pusese de-a curmezişul pe pistă un tractor. Aerogara era blocată în totalitate... Malko coborî, se duse la maşină şi se îndreptă spre sud, la Birzebbuga, micul port din apropierea fostei baze britanice Hal Far. Peisajul era neted şi dezolant, întrerupt de zidurile din piatră ce adăposteau satele. După o jumătate de oră, zări gardul de sârmă ghimpată al fostei baze britanice de la Hal Far. Englezii plecaseră şi rămăsese în urma lor doar pista de zbor.

Un drumeag îngust înconjura prima bază, de unde se putea observa întreg sistemul de semnalizare şi clădirile goale. Malko fu nevoit să urce până în vârful dealului ca să vadă în sfârşit pista de zbor din vale, mărginită de hangarele vechi.

Nici acolo nu erau avioane, în afară de două aparate Curtiss „Commando", cărora le lipseau ba motoarele, ba alte piese... Nu zări nici un alt avion modern. Pista era construită pe axa nord-sud, protejată de gardul de sârmă ghimpată. Fireşte că aici mai puteau ateriza avioanele. Era simplu să treci dincolo de gard şi să aştepţi. Cum maltezii nu beneficiau de avioane de vânătoare, riscurile de a fi urmăriţi erau nule.

Pentru un avion, elicopterele nu reprezentau nici un pericol. Mai rămânea doar să-l găsească. Şi un pilot, bineînţeles. Numai că se învârtea într-un cerc vicios, fiindcă trebuia să iasă din Malta. Şi nu era genul de afacere care se face prin telefon. Doar dacă s-ar mai „muia" puţin Compania. Lui îi rămânea să-l convingă pe Burt Holiday. La urma urmei, Hal Far aparţinea încă mai mult de trei sferturi forţelor NATO. Malko se întoarse în La Valetta, puţin mai vesel. Întrezărise o soluţie.

*

* *

Burt Holiday clătină din cap ca un vultur obosit.

— Vă daţi seama ce îmi cereţi? În timpul nopţii, pista este impracticabilă din cauza lipsei balizajului. Aici, un avion nu poate veni decât ziua şi numai din Sicilia care este cel mai apropiat punct. În centrul insulei, în apropiere de Mdina au amplasat un radar foarte puternic. Prin urmare, aparatul nu va trece neobservat. Oricum, din motive de securitate, pilotul va fi obligat să intre în legătură cu turnul de control din Luqa care îl va întreba în ce direcţie zboară. Altminteri, trebuie să închirieze un elicopter… Dacă aterizează la Hal Far şi decolează apoi, luând-o spre nord, turnul de control îi va anunţa imediat pe italieni care îl vor prinde la aterizare. Malta este un stat suveran.

Se înecau ca ţiganul la mal. Malko îşi stăpâni furia.

— Trimiteţi totuşi o telegramă „fulger” cu sugestia mea, spuse el. Lăsaţi-i pe cei din Londra să ia o hotărâre. Părerea mea este că se poate realiza…

Americanul se amărî şi mai tare. Îşi strânseră mâinile cu răceală. Malko avea tot mai mult impresia că CIA voia să lase baltă toată afacerea. Ajunse pe străduţele liniştite din Floriana, sub un cer foarte senin. O luă pe drumul ce ducea în La Valetta, gândindu-se la aliaţii posibili.

Dar, în loc să intre în La Valetta, Malko vira la dreapta, prin faţa impunătoarei clădiri a hotelului *Phoenicia* şi coborî pe fâşia ce mergea de-a lungul portului. Se opri şi coborî din maşină. În partea cealaltă, se înălţa un imens doc plutitor de trei sute de mii de tone în curs de construcţie, prin bunăvoinţa misiunii chineze de ajutor în Malta. Aici se aflau opt sute de chinezi, liniştiţi, dar eficienţi. La început, au construit o fabrică de ciocolată, dar îşi dăduseră seama mai târziu că maltezii aveau oroare de acest produs… Ei l-ar fi ajutat bucuroşi, însă Burt Holiday era singura persoană care putea să-l pună în legătură cu omologul lui chinez. Şi în mod sigur nu o va face.

Mai rămânea MI5. Dar jocul lor era atât de complicat, încât Malko va fi descurajat chiar de la început. Experienţa cu Susan Herring nu fusese concludentă… În afară de Malko, în port mai erau doar câteva persoane. În timpul iernii, Malta hiberna, căci nu avea turişti. Se urcă în maşină. Lipsa de activitate se prelungea până va obţine undă verde

de la Centrala din Londra ca să-l scoată clandestin pe Borg din Malta. Nu-i mai rămânea decât să viziteze catedrala Saint-Jean, biserica Ordinului şi să se reculeagă la mormântul străbunicului său. Începuse să sufere de claustrofobie pe această insuliţă.

*

* *

Când introduse cheia în broască. Malko auzi un zgomot uşor în camera lui. Se opri imediat locului cu inima bătând. Cineva îl aştepta. Privi în jur, scoase imediat cheia şi se întoarse. La lift, se întâlni cu un chelner care căra un teanc de platouri. Malko îşi zâmbi fermecător.

— Mi-am uitat cheia, puteţi să-mi deschideţi?

Chelnerul lăsă platourile şi îl urmă. Când se deschise uşa, Malko văzu camera goală şi uşa de comunicare închisă. Visase. Începuseră să-l lase nervii... Însă brusc simţi în nări un parfum fin. Se auzi o bătaie uşoară în uşa de comunicare. Deschise.

Tamra purta o fustă decentă dreaptă, dar pe ea era de-a dreptul provocatoare, o bluză mată, iar părul era strâns în coc. Părea o fetiţă, dar mai frumoasă ca niciodată.

— Adineauri am sosit, mărturisi ea, am vrut să-ţi fac o surpriză, dar a sunat telefonul. (Faţa i se îmbujora.) Am o veste proastă.

— Da? Ce veste? Întrebă Malko foarte atent.

— Plec. Mi-am terminat treaba aici.

Malko rămase cu gura căscată. Nu erau avioane. Cum putea să plece din Malta? Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ea adăugă imediat:

— Vin să mă ia mâine din Sicilia cu un vapor foarte rapid. De acolo, vom lua avionul. Este ultima seară petrecută aici. Voiam să stau cu tine.

— Drăguţ din partea ta, spuse Malko. Dar gândea complet pe dos. Existau mai multe posibilităţi. Ori minţea, adică nu pleca, ori într-adevăr părăsea Malta şi încerca să-l atragă pe Malko într-o cursă. După vechea regulă a serviciilor secrete, trebuia să coboare în gaură cu bună ştiinţă, chit că apoi trebuia să încerce să iasă din nou la suprafaţă...

— Aş vrea să cinez. În La Valetta, ca să mă pot îmbrăca elegant, propuse Tamra.

— Bineînţeles, spuse Malko. Mă duc să fac un duş şi să mă odihnesc puţin.

I se părea că Tamra era nervoasă. Îl sărută distrată şi se duse în camera ei. Rezervorul stiloului se golise. Acum nu mai avea nici o armă. Libienii voiau să-l elimine într-un mod violent, deci nu era în siguranţă nici măcar în camera lui. Era sigur că vor încerca ceva mult mai viclean şi mult mai sofisticat, gen „accident". În această privinţă, a lua cina cu Tamra nu prezenta un pericol mai mare decât dacă s-ar scălda într-o mare plină de rechini. Trebuia doar să se uite cu atenţie în urma lui.

Şi-apoi, tensiunea nervoasă creată de faptul că se ştia urmărit îl determina să facă imprudenţe. Ajunsese să-şi dorească să se întâmple ceva…

*

* *

Tamra purta un taior bej foarte şic şi foarte bine croit, ce contrasta cu bluza mov dintr-un material transparent, care nu era deloc decentă şi cu pantofii cu tocul foarte înalt. Se parfumase din belşug şi se machiase absolut superb.

În faţa hotelului aşteptau obişnuitele taxiuri şi o trăsură. Tamra se opri lângă ea.

— Oh! exclamă ea, dacă am lua trăsura în loc de maşină? E atât de romantic.

Malko nu stătu mult pe gânduri. Într-o asemenea trăsură descoperită, care mergea cu zece kilometri la oră, era o ţintă perfectă… Ferm, dar tandru, Malko o prinse de braţ pe libaneză.

— S-ar putea să-ţi fie frig, zise el grijuliu. În seara asta adie puţin vântul. Iar până în La Valetta e destul de departe.

Tamra nu insistă. Malko abia se abţinea să nu-i spună că ştia cine era, dar la ce bun? Tânăra libaneză îi puse mâna pe picior, mai îndrăgostită ca niciodată. El o luă de braţ şi simţi un fior de plăcere. Tamra era un mod sofisticat şi foarte plăcut de a-şi găsi moartea, cu toate că îşi dorea cu disperare să rămână în viaţă…

Până în La Valetta nu prea discutară. Malko găsi repede

un loc de parcare pe strada pustie. *Papagalii* era aproape gol, iar patronul îi conduse imediat la subsol. Tamra vorbea întruna despre meseria ei de manechin şi despre speranţele de a ajunge star de cinema. Un producător o chemase la Roma… Părea foarte sinceră. Malko oftă. Ce păcat că nimic nu era adevărat! Nu erau o pereche ca toate celelalte care se bucurau de viaţă din plin. Cina se încheie repede. Lui nu îi era foame.

Două huidume de bărbaţi cu mustaţă se aşezară la masa de alături. Erau maltezi sau libieni? Curios era că, pe măsură ce timpul trecea, Tamra devenea tot mai agitată. Oare din ce cauză? Era în stare de orice, i-o dovedise moartea trombonistei…

Achită şi o admiră în timp ce urca scara îngustă înaintea lui. Oare ce o îndemnase pe această femeie superbă să ducă o asemenea viaţă? Şi ea risca s-o sfârşească rău… Când se urcară în maşină, ea puse capul pe umărul lui.

— Sunt tristă că te părăsesc, oftă ea. Cred că m-am îndrăgostit de tine. De ce nu vii cu mine la Roma?

— Nu zboară nici un avion, dar ne putem întâlni acolo, dacă îmi spui unde stai…

— Oh, da, zise ea, ar fi minunat. Îmi place Roma la nebunie.

Toată seara, Malko se aşteptase să se întâmple ceva, iar acum nervii începeau să se relaxeze. Se gândi că, la urma urmei, ar fi plăcut să facă dragoste cu Tamra pentru ultima dată.

Camera era goală şi televizorul mergea. Tamra se culcă pe pat îmbrăcată. Fusta se desfăcu, lăsând să se întrevadă marginea ciorapilor maronii. Puse picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară, conştientă că Malko o privea. O contemplă îndelung când se aplecă, iar ea îi strivi imediat gura cu buzele-i cărnoase. Îl trase spre ea fără să se mai dezbrace. Când o pătrunse, ea îl cuprinse de gât cu braţele gata să-l stranguleze. Murmură cu voce pasională:

— Oh! Ce bine este! Îmi place să fac dragoste cu tine.

Cu toate astea, Malko se chinuise s-o pătrundă, ca şi cum trupul ei l-ar fi respins. În clipa în care se răspândi în ea, Tamra scoase un mârâit răguşit, iar bazinul începu să se

mişte înainte şi înapoi. Dădu ochii peste cap... Era rece ca un sloi de gheaţă. Malko îi pândea toate semnele plăcerii. Ce păcat că erau doar pe din afară... Tamra nu avusese nici cel mai mic orgasm... Imediat Malko îşi încorda atenţia.

Tamra îl strângea în continuare cu pasiune. El se dădu la o parte, întrebându-se de unde va începe atacul. Cum stătea cu fusta rulată peste coapse, cu bluza descheiată şi cu ochii închişi, părea că adormise. Malko se ridică. Privirea se opri la pastilele de pe noptieră, pe care le lua în fiecare seară. Luă folia ca să fie sigur că nu va uita să le ia. Pastilele erau puse în mici alveole de plastic acoperite cu o folie de staniol. Apăsă cu degetul mare partea ieşită în afară ca să iasă caseta. Pilula îi căzu în palmă. Se pregătea s-o înghită, când observă un lucru ciudat. De obicei, staniolul se desprindea neregulat. Dar acum se rupsese într-un cerc aproape perfect. Luă rotundul de staniol roşu şi îl examina la lumină în baie. Părea tăiată uşor cu lama şi lipită la loc după aceea. Aşa se întâmplase cu toată folia. Se uită cu atenţie la pastilă. Aparent, semăna cu toate celelalte, dar era uşor să imiţi o pilulă gri... Nu o înghiţi, ci o băgă în buzunar, apoi se întoarse în cameră. Tamra deschise ochii, iar el se apropie de ea.

— Nu vreau să pleci, zise el. Ea se lipi strâns de el.

— Oh, ce plăcut e...

Rămaseră nemişcaţi câteva minute. Malko începu s-o sărute şi îi şopti la ureche:

— Am chef să te violez.

Ea râse.

— Ştii bine că nu se poate...

— Ba da, zise el, o să te leg. Aşa, voi avea impresia că te violez. Cu nişte eşarfe...

Fără să aştepte răspuns, scoase două eşarfe din valiză. Mai întâi îi legă cu blândeţe gleznele, dar destul de zdravăn. Apoi, tot la fel de blând, mâinile. Ea se uita la el intrigată, iar pe frunte îi apăru o cută.

— Acum fă dragoste cu mine, îi ordonă ea, ca şi cum ar fi vrut să se termine odată.

Se aşeză în genunchi, afundându-şi faţa în cearceaf, cu bazinul foarte ridicat. Malko se aşeză lângă ea şi o întoarse

într-o parte ca să-i vadă faţa.

— Vreau să te şi droghez, zise el râzând. Simţi o tresărire uşoară.

— Ce vrei să spui?

Malko băgă mâna în buzunar, scoase pastila şi o apropie de figura libanezei.

— Să înghiţi asta.

Tamra strânse buzele şi întoarse capul. Toată pasiunea se risipi pe dată. Îl întrebă pe Malko cu vocea răguşită, aproape spartă.

— Ce joc mai e şi ăsta? Dezleagă-mă!

Dar Malko apropie şi mai mult pilula de buze. Îi zâmbea, dar inima îi era de gheaţă. Ar fi vrut din tot sufletul să nu fie ceea ce era.

— Ia-o, este una dintre pastilele mele, nu ai de ce să te temi. Eu iau două pe zi… O să te excite…

Atunci se petrecu ceva neaşteptat. Pastila atinse buzele Tamrei. Aceasta sări înapoi ca muşcată de şarpe şi urlă.

— Nu! Nu!

Trăsăturile feţei i se deformaseră, îşi arcui trupul, iar nările îi fremătau. Malko o apucă de păr şi îi apropie faţa de pastilă.

— Ia-o! zise el.

— Nuuu!

Ea se zbătea din toate puterile, încercând să scape. Malko o încalecă cu calm.

— Sunt mai puternic decât tine, iar uşa este încuiată. Nimeni nu-ţi va veni în ajutor. Ori înghiţi pastila, ori îmi spui ce este.

Tamra se încăpăţâna să nu spună nimic, iar ochii negri erau lipsiţi de expresie. Malko întinse mai mult mâna. Ea înţelese că avea să-şi ducă ameninţarea la bun sfârşit.

— Opreşte-te, spuse ea. Nu te mişca.

— Ce este?

— Cianură, spuse ea cu voce slabă.

Apoi începu să plângă, deformându-şi trăsăturile şi urâţindu-se. După ce se potoli din plâns, cu ochii roşii, începu să-l ocărască pe Malko în arabă, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Capitolul XVIII.

Malko înfruntă privirea neagră de ură a libanezei. Masca îi căzuse dintr-o dată. Din gura care îi dăruise atâtea plăceri ieşeau acum înjurături ordinare. Ea ridică privirea şi ţipă cât o ţinu gura:

— Maică-ta e o scroafă împuţită care s-a regulat cu un câine. Prietenii mei or să te omoare. Nu vei pleca în veci din Malta. Vei plăti pentru ce mi-ai făcut…

Aici exagera. Malko o lăsă să-şi tragă sufletul, apoi spuse:

— Tamra, nu te-am violat! Tu ai încercat de două ori să mă omori. Dar ce i-aţi făcut bietei Susan Herring este de neconceput.…

— Aşa-i la război, i-o tăie Tamra în culmea isteriei. Israelienii ne ucid fraţii şi îi ţin în închisoare.

Eternul refren. Malko se uită la pastila din mâna lui. Cianura nu ierta pe nimeni. În câteva secunde, totul se sfârşea… Tamra deschise gura brusc şi strigă:

— Haide, omoară-mă! Nu mi-e frică să mor.

Rămase cu gura căscată, ca la împărtăşanie. Era ridicolă, vrednică de milă şi isterică. Malko puse pastila înapoi în buzunar. Erau lucruri pe care nu le va face niciodată. O contemplă gânditor pe Tamra. Ce să facă cu ea? Nu avea putere de decizie… Ori o omora, ori îi dădea drumul.

Văzând că Malko nu se hotărăşte să-i administreze această ucigătoare împărtăşanie, Tamra închise gura, dar îşi păstră privirea răutăcioasă. Fusta îi alunecase descoperindu-i coapsele, iar ea se zvârcoli furioasă, încercând să şi le acopere. Malko clătină din cap.

— Şi prietena ta, Doris, lucrează cu voi? o întrebă el.

Tamra izbucni plină de furie:

— Doris! Proasta aia care nu se gândeşte decât la bărbaţi? În definitiv, ce importanţă mai avea?

În punctul în care se afla, putea foarte bine s-o lase să plece. Oricum, acest lucru nu schimba raportul de forţe. Căuta cu disperare un mijloc de a-i da o lecţie, dar fără să-şi mânjească mâinile. Nu era uşor. Tamra era la fel de uşor de dresat ca o tigroaică. Ea îl observa cu un zâmbet plin de venin pe buze.

— Vă e frică, nu-i aşa? zise ea. Ştiţi bine că mă vor răzbuna…

Abandonase de tot tonul de îndrăgostită. Fireşte că exista soluţia răpirii. Îl chema pe Gozzo şi o duceau la Anna-Maria Ximenes, însă Malko se cam săturase să se joace de-a ostaticii. În plus, libienii nu vor face un schimb avantajos cu Tamra. Ba dimpotrivă, aveau nevoie de martiri. Acest lucru oricum nu-l ajuta să-l scoată pe Borg din Malta…

Se apropie de pat şi deznodă eşarfa cu care îi legase gleznele. Tamra sări imediat în picioare ca o felină şi se aşeză în faţă lui Malko.

— Unde mă duceţi? îl întrebă ea.

În ciuda mândriei, avea totuşi o lucire de panică în priviri. Putea să o omoare sau să o tortureze. Durerea altora este întotdeauna mult mai uşor de suportat.

— Nicăieri, sunteţi liberă, răspunse Malko.

O întoarse cu spatele la el şi îi dezlegă mâinile, apoi se înfruntară din priviri câteva clipe.

— Dumneavoastră aţi avut ideea cu pastilele? o întrebă el. Ea nu răspunse, ci se năpusti spre uşa de comunicare, o deschise cu furie şi o trânti în urma ei. Malko rămase un timp locului contemplând gânditor uşa. Existau puţine şanse de a mai da ochii cu Tamra. Sau o va face în împrejurări pe care nu şi le dorea. Nu avea chef să-i spună Annei-Maria sau

lui Burt Holiday de această tentativă de omor. La ce ar mai folosi?

După ce verificase ferestrele şi uşile, Malko se culcă. Pastila de cianură era tot în buzunar. Adormi cu un gust amar în gură.

*

* *

Pe Sliema Regional Road, circulaţia era gâtuită, ca într-una dintre marile metropole. Malko se pregătea să intre pe drumurile imposibile. Încă o dată îl lua cu asalt pe Burt Holiday. Fără ajutorul celor din CIA, nu putea să-l scoată pe Borg din Malta. Prea mulţi oameni erau împotriva lui. Când ieşise din cameră pe la ora zece, femeile de serviciu făceau curat la Tamra. Toate lucrurile dispăruseră o dată cu ea.

Malko opri în faţa clădirii Ambasadei americane, cu inima strânsă. Trebuia cu orice preţ să mişte lucrurile. Puşcaşul marin de pază îl salută cu respect, dar când îl văzu pe capul şefului centralei, îşi spuse că nu va fi uşor. Acesta avea o faţă de înmormântare. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi omorât-o pe Tamra?...

Americanul îl conduse ceremonios în micul lui birou şi zise cu voce măsurată:

— Chiar acum am primit un telex de la Londra, cu privire la afacerea Borg.

— Ah, făcu Malko reţinându-şi răsuflarea.

— Cred că proiectul dumneavoastră nu a fost bine primit, zise Holiday cu diplomaţie. Ei cred că miza nu merită efortul. Serviciul financiar din Departamentul de Stat a analizat problema. În cazul în care operaţiunea Borg ar avea succes, iar libienii ar fi alungaţi din Malta, va trebui să găsim o soluţie alternativă pe plan financiar. Prin urmare, cam optsprezece milioane de lire, adică şaizeci de milioane de dolari, altfel, vom ajunge de unde am plecat...

— Dar, în fine, spuse Malko, Malta are petrol, este de ajuns să o ajutăm să-l exploateze. Guvernul lui Carter este gata să recunoască guvernul ayatolahului Khomeiny care îşi alungă vechii aliaţi. Îndată ce un isteric cu turban deschide gura, este primit cu mare pompă şi nu puteţi să daţi câteva milioane de dolari unei ţări care vrea să rămână ce este de

fapt...

Burt Holiday se făcuse mic de tot.

— Ştiu, recunoscu el, însă Congresul nu va vota niciodată credite pentru Malta. Nici măcar nu au auzit de ea.

— Nici de Vietnam. Nici măcar nu ştiau unde se află pe hartă, observă Malko. Dar de atunci au învăţat geografie. Scumpul mai mult păgubeşte. Cu alte cuvinte îmi retrageţi misiunea.

— Nu, nu, în nici un caz, se grăbi să-l asigure şeful centralei. Pur şi simplu nu mai este prioritatea numărul unu. Oricum Compania nu doreşte să aibă o confruntare directă cu libienii din motive care ne depăşesc pe amândoi. O mare parte din combustibilul destinat Flotei a VI-a este adus din rafinăriile greceşti, care sunt alimentate la rândul lor cu petrolul brut luat de la libieni.

Malko fierbea de furie.

— Nu-mi rămâne decât să-i dau întâlnire lui Godfrey Borg la Zurich, spuse el. O întâlnire la care nu va veni niciodată. L-am adus în pragul sinuciderii pentru nimic.

Burt Holiday păru dintr-o dată mai ferm.

— Ascultaţi, domnule Linge, consideraţi această misiune încheiată. Nu vreau să vă riscaţi viaţa degeaba. Îndată ce se va termina greva, veţi lua primul avion. Până atunci, staţi liniştit. Voi face un raport în legătură cu această situaţie şi va fi bine pentru toată lumea. Am făcut tot ce am putut. Nu este vina dumneavoastră că Washingtonul şi-a schimbat politica între timp.

Malko se ridică.

— Înţeleg, spuse el. Vă obligă să le faceţi treburile murdare, dar nu e vina dumneavoastră. Vă voi urma sfatul. Puţin vă pasă dacă libienii şi prietenii lor palestinieni îmi vor face felul. Nici ei nu au aflat că lucrurile s-au schimbat...

— Vor afla foarte repede, zise americanul. Aveţi încredere în ce vă spun.

— Mi-e foarte greu, făcu Malko.

*

* *

Maiorul Abu Dhofar asculta întunecat la faţă, cocoţat pe un colţ de masă ca să pară mai înalt, expunerea celui care

îşi spunea Peter Jacobson. Două gărzi stăteau de pază pe coridorul ce ducea la sala de conferinţe a Centrului cultural libian aflat în centrul oraşului La Valetta.

După ce Peter Jacobson îşi termină expunerea, peste adunare se lăsă o linişte apăsătoare. Erau cu toţii de acord cu propunerea lui din punct de vedere practic. Mai rămânea aspectul politic. Se întoarseră cu toţii spre maiorul Dhofar. El era şeful cel mare.

— Voi telefona la Tripoli. Nu pot să-mi asum singur această răspundere.

Aceste decizii erau luate numai de Abd El Muneim El Huni, şeful Serviciilor Secrete libiene. Centrul cultural deţinea un material modern de transmitere, cu bruiaj automat, care îl lega de Tripoli. Maiorul Dhofar ieşi ţeapăn ca un par, ca să nu piardă nici un milimetru din înălţime. Cei rămaşi îşi aprinseră ţigările până se întorcea. Cu toţii găsiseră planul genial. Dhofar reveni după, douăzeci de minute. Era imposibil să citeşti pe trăsăturile calme ce răspuns a primit de la Tripoli. Se opri în faţa lui Peter Jacobson care era mai înalt cu un cap decât el şi spuse pe un ton neutru:

— Pregătiţi-vă să interveniţi. Mâine dimineaţă voi avea răspunsul definitiv. Când vom primi unda verde, totul trebuie să fie aranjat. Maiorul mi-a cerut un răgaz de douăzeci şi patru de ore ca să cântărească bine ce urmări politice va avea acţiunea noastră. *Allah Maâna.*[23]

— *Allah Maâna,* repetară în cor toţi ceilalţi, apoi se ridicară şi ieşiră din încăpere.

*

* *

Malko conducea încet pe drumul spre Mdina. După ce îi trecuse furia, se simţea descurajat. De data asta, se găsea într-un mare impas. Cruciada lui luase altă întorsătură din cauza laşităţii administraţiei americane... Practic, misiunea lui se terminase.

O luă fără să se gândească către proprietatea Annei-Maria Ximenes. Nu avea nici un chef să se ducă la *Hilton.* O maşină îl depăşi în viteză şi merse în faţa lui. Cârmi violent

[23] Dumnezeu este cu noi (n.a.).

volanul, în timp ce un val de adrenalină îi inundă arterele... Dar nu era decât un şofer grăbit. Putea să primească o rafală de mitralieră şi să moară fără să-şi dea seama... După zece minute, zări cimitirul aşezat în mijlocul drumului. Poarta cu grilaj a casei era larg deschisă, fapt ce îl miră pe Malko. Oare Anna-Maria găsise un mijloc de a pleca?

Totuşi Mercedesul lui Gozzo staţiona lângă peron. Coborî, gărzile de corp îl salutară şi sună la uşă. îi deschise Anna-Maria. Era bucuroasă cum nu o mai văzuse până atunci. Fără să spună nimic, îl strânse tare în braţe.

— Suntem salvaţi, îl anunţă ea. Malko crezu că nu aude bine.

— Ce se întâmplă aici?

Anna-Maria îl trase înăuntru şi îl pofti să se aşeze în fumoar unde trona şaua de cal, martoră a tuturor secretelor comune.

— A fost la mine un membru din CID. Adjunctul din Special Branch, zise ea. Mi-a promis că peste două zile poliţia malteză ne va escorta până la un avion special care va zbura în ce direcţie vrem noi. Adică Godfrey şi cu mine. A pomenit şi de dumneavoastră, lăsându-mă să înţeleg că ar fi bucuroşi să ne însoţiţi.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Vreţi să spuneţi că vă vor acorda protecţie şi vă vor scăpa de libieni?

— Nu chiar, îl corectă Anna-Maria. După părerea acestei persoane, libienii s-au hotărât să nu se mai opună plecării lui Godfrey Borg. Se pare că autorităţile malteze le-au cerut să înceteze micul lor război. Se tem că alte noi violenţe vor avea un impact-negativ asupra populaţiei.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Toată lumea începea să fie bună şi blândă. Trebuie să fi fost o minune a papei, dacă libienii s-au simţit cuprinşi brusc de mila creştinească.

— În sfârşit, zise Malko. Libienii ştiu foarte bine că Borg va dezvălui secretele dezastruoase pentru guvernul actual. Şi că acest lucru riscă să răstoarne şi să pună din nou în discuţie problema petrolului! Vă întind o cursă.

Anna-Maria Ximenes nu părea zdruncinată de argumentele lui Malko.

— Nu ştiu de ce acţionează astfel, dar eu nu văd nici un risc. Este de acord să fim însoţiţi de gărzile noastre de corp până la avion. Ne vor escorta două maşini ale poliţiei malteze. Vom stabili ruta dinainte şi le vom comunica.

— Dumneavoastră şi Godfrey Borg vă gândiţi să faceţi dezvăluiri după aceea?

— Bineînţeles, făcu tânăra. Pentru ce credeţi că ne-am luptat atât?

— Ei ştiu acest lucru?

— Cred că da.

Malko clătină din cap.

— Nu aş vrea să fiu pe post de cobe, dar cred că există un motiv ascuns. Nu pot să se lase păgubaşi. Este o situaţie prea gravă pentru ei…

Anna-Maria se întunecă la faţă.

— Vă înşelaţi. Încăpăţânarea mea şi prezenţa dumneavoastră au fost adevăratele motive ale libienilor. Au înţeles că nu le merge cu noi.

— Dumnezeu să vă audă, spuse Malko.

Nu-i prea iubea pe optimişti. Cimitirele erau pline de ei. Se ridică. Trebuia să se gândească.

— Mă duc la hotel, spuse el. Anunţaţi-mă dacă s-a hotărât ceva. Dar fiţi cu băgare de seamă.

Anna-Maria îl conduse. Se întoarse pe acelaşi drum cu stomacul contractat. Libienii nu aduseseră în Malta un comando de ucigaşi, ca pe urmă să se lase păgubaşi. Guvernul ştia că dezvăluirile lui Godfrey Borg erau explozive pentru el. Ipoteza cea mai plauzibilă era că îi convinseseră pe libieni să-l lichideze pe Borg în afara teritoriului maltez.

Conducând în continuare pe drumul sinuos, Malko îşi spuse că sosise clipa adevărului. Dacă nu va găsi o soluţie, nici el şi nici Godfrey Borg nu vor ajunge vii la avionul pus special la dispoziţia lor chiar de către duşmani. În situaţii de genul acesta, nu se înfăptuiau miracole.

Opri maşina în parchingul hotelului şi intră în hol fără tragere de inimă. Ceva îi spunea că deocamdată nu îl pândea nici un pericol. Libienii găsiseră un şiretlic diavolesc ca să se debaraseze dintr-un foc de toţi duşmanii lor…

Prin urmare, maşina infernală începuse să zăngăne. Îi

rămăseseră mai puţin de patruzeci şi opt de ore ca să descopere ce au pus la cale.

Capitolul XIX.

Burt Holiday mesteca cu tristeţe un sandvici cu ouă şi salată, când Malko intră ca o vijelie în biroul său. Cu gura plină, americanul gesticula cu vioiciune, ca un copil fericit. Malko trebui să aştepte să-şi înghită dumicatul ca să afle motivul unei asemenea bucurii.

— Totul s-a aranjat, trâmbiţă şeful centralei. Bine că nu aţi dat curs proiectului dumneavoastră. Responsabilul din CID tocmai a ieşit din birou.

Era atât de bucuros, încât uitase să facă pe şeful. Malko se aşează pe marginea unui fotoliu.

— Ce s-a aranjat?

Americanul îşi şterse degetele pe o batistă în carouri.

— Motivul pentru care libienii s-au hotărât să nu se mai opună plecării domnului Borg. Pur şi simplu, nu există în aşa-zisele dosare ale acestui domn nimic compromiţător pentru guvernul actual. Totul a fost o uriaşă farsă, o mânărie, o intoxicare, în care am fost antrenaţi şi noi. Relaţiile dintre libieni şi Partidul Laburist sunt absolut normale şi motivate de consideraţii pur comerciale... Domnul Godfrey Borg ne-a târât într-o aventură extrem de neplăcută.

Malko nu spuse nimic. Era curios că nimeni nu îşi dăduse seama până acum de această farsă. Fuseseră totuşi trei morţi... Acest final roz-albăstrui era de-a dreptul

înduioşător. Oricum se va afla foarte repede ce se va întâmpla, fiindcă Borg se va duce să recupereze documentele. Era prea frumos ca să fie adevărat. Malko prefera să-şi păstreze părerile pentru el şi se strădui să zâmbească.

— Bine, până la plecare voi face turism.

Liniştit, Burt Holiday îşi văzu în continuare de şefia lui. Malko nu căută să-l convingă. Plecă din ambasadă sigur de un lucru: de acum înainte, era singur-singurel. Din diferite motive, toţi cei care l-ar fi putut ajuta se retrăseseră de bunăvoie. Se duse la *Phoenicia* şi se opri direct la recepţie.

— Domnul Peter Jacobson mai locuieşte în hotel? întrebă el.

Angajatul se uită în registru.

— Da, domnule. Până la sfârşitul săptămânii.

Toată lumea îşi lua vacanţă... Străbătu holul sinistru şi se îndreptă spre Sliema. Ajunse la mica pensiune familială unde descinsese falsa englezoaică care lucra pentru palestinieni. Dintr-o cafenea din apropiere formă numărul şi aşteptă, li răspunse imediat centralista:

— A plecat, spuse ea. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, mulţumesc, răspunse Malko.

Ieşi din cafenea şi mai trist. Membrii comandoului palestinian erau tot aici. Totuşi, serviciile speciale nu aveau obiceiul să lase oamenii fără treabă atâta timp. Merse încet pe Tower Road şi trecu pe lângă Ambasada Libiei. Când ajunse la *Hilton,* cumpără un exemplar din *Malta Times* şi îl parcurse rapid, dar nu găsi nimic interesant decât la faptul divers. Fusese furat un dric din oraşul Birkirkara. Redactorii ziarului credeau că este vorba de oamenii care căutau piese de schimb, fiindcă Mintoff oprise toate importurile din Anglia... Unde ajunseseră amărâţii de maltezi... Telefonul sună. Era Anna-Maria Ximenes, misterioasă şi fericită.

— Puteţi să veniţi acum? îl întrebă ea.

— Da, sosesc, spuse Malko.

*

* *

Bărbatul îmbrăcat în albastru stătea ţeapăn în scaunul cu spătar înalt, cu mâinile încrucişate pe o servietă din piele.

Gozzo îl introduse pe Malko în salonul imens care mirosea a aer închis. Anna-Maria îl întâmpină şi îl prezentă pe musafir.

— Domnul Holmes, de la Poliţia Cartierului General din comuna Sa Maison. Ne cunoaştem de multă vreme, este un om cumsecade şi cinstit, adăugă ea.

Da, aşa părea. Malko îi strânse mâna. Anna-Maria se aşeză.

— Domnul Holmes a venit să pună la punct împreună cu noi detaliile plecării de mâine. Ne-a rezervat patru locuri la o cursă specială care va pleca la Londra, la ora paisprezece. Ne-a asigurat şi escorta poliţiei până la Luqa.

Domnul Holmes ridică mâna în semn că aşa era.

— Sunt sigur că nu va fi nevoie, zise el cu voce blândă într-o engleză fără cusur. Am avut o întrevedere cu unul dintre şefii libieni în acest sens. M-a asigurat că libienii nu au avut niciodată intenţia să atenteze la viaţa domnului Borg. Că este vorba de o regretabilă greşeală datorată zelului intempestiv care i-a cuprins pe unii subordonaţi. Însă aceştia au fost trimişi înapoi în Libia. Libienii nu au avut niciodată intenţia să-l împiedice pe domnul Borg să plece din insulă. În orice caz, guvernanţii nu au nimic de ascuns în relaţiile lor cu ţările prietene. Domnul Borg a aplecat prea tare urechea la zvonurile false.

Malko cercetă figura bătrânului înalt funcţionar. Se vedea că era sincer. Totul i se părea din ce în ce mai ciudat. Domnul Holmes se ridică şi se aplecă să-i sărute mâna Annei-Maria.

— Maşina de poliţie va fi aici la prânz, anunţă el, ca să nu ne grăbim.

Când Anna-Maria se întoarse în salon, Malko era la fel de stupefiat.

— Deci Godfrey Borg s-a înşelat? o întrebă el. Documentele lui n-au nici o valoare?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Nu toate. Unele dintre ele sunt zdrobitoare şi nu sunt false.

— Atunci, cum explicaţi această renunţare a libienilor şi a guvernului.

Ea nu stătu mult pe gânduri şi răspunse:

— Le e teamă de scandal în cazul asasinării lui Godfrey Borg. Preferă să înfrunte o campanie de presă. Libienii nu sunt prea populari la noi. Dacă îl lasă să plece, ei cred că îşi vor spăla toate păcatele. Şi-apoi, eu cred că unora dintre membrii Partidului Laburist, care nu sunt la curent cu conţinutul real al acestor documente, li se pare şocant că libienii fac legea în ţara noastră. Alţii, în schimb, au fost obligaţi să cedeze...

Ceea ce spunea era încărcat de sentimente frumoase, însă Malko simţi că nu o va putea convinge pe Anna-Maria, cum nu îl convinsese nici pe Burt Holiday. Nu există surd mai mare decât acela care nu vrea să asculte...

— Care este traseul? întrebă el.

— Acesta.

Ea îi întinse o foaie de hârtie. Ruta era cât se poate de simplă: Naxxar-Gzira. apoi Ta'xbiex, Pieta Marsa şi Luqa.

— Pot s-o păstrez?

— Bineînţeles, spuse Anna-Maria. Plecaţi?

— Da.

— Veniţi la cină? îl întrebă ea cu sfială.

— Cu plăcere, spuse Malko.

Puse planul în buzunar, sărută mâna tinerei şi se urcă în maşină. Merse pe ruta prevăzută cu viteză mică. Dar nu descoperi nimic special şi îngrijorător. Aveau să treacă, fireşte, pe lângă şantierul unei viitoare moschei finanţate de libieni, dar nu era prea rău. Se opri şi cercetă împrejurimile. Erau numai muncitori maltezi. Ajunse şi la aeroport, dar nu văzu nimic suspect, apoi se întoarse.

Era stupefiat. Era sigur că se pregătea ceva. Era de necrezut că libienii îl lăsau pe Borg să plece, după toate eforturile făcute până acum ca să-l elimine. Cât despre „greşeli”, cunoşteau prea bine disciplina din cadrul serviciilor ca să mai facă vreuna. John Fitzpatrick, Susan Herring şi tentativele împotriva lui însemnau destul de mult. Cineva din rândul libienilor, cineva din tabăra cealaltă se hotărâse cumva să reia problema de la capăt. Era o luptă între inteligenţa lui şi aceea a libienilor. Întors la hotel, făcu o baie şi se pregăti sa petreacă o seară cât mai plăcută.

*

* *

Ca să mai facă o variaţie, Anna-Maria Ximenes se machiase peste măsură, ceea ce îi conferea un aer şi mai semeţ. Purta tot taiorul gri cu ciorapi asortaţi şi cu pantofi. Când Malko intră în fumoar, o găsi în faţa unei sticle de Dom Perignon pe jumătate începută.

Bea împreună cu Godfrey Borg, tăcută, dar relaxată. La masă, nu făcură dinadins nici cea mai mică aluzie la problemele arzătoare Imediat după cafea, Godfrey Borg se scuză şi se retrase, lăsând-o pe Anna-Maria în tete-a-tete cu Malko. Tânăra îşi aprinse o ţigară şi puse picior peste picior, tolănită în fotoliu, într-o poziţie senzuală care însă nu-i stătea în obicei. Malko alungase şi el toate grijile din minte.

— Ştiţi de ce am chef? întrebă el pe neaşteptate.

Anna-Maria surâse.

— Să smulgeţi plăcere de la mine, până la ultima picătură, nu-i aşa? Toţi aveţi aceleaşi intenţii. Ei bine şi ce vă împiedică?

Ea îl măsura cu privirea, legănându-şi un picior în aer. Fără un cuvânt, Malko se apropie de ea, îi luă ţigara şi o puse în scrumieră. Apoi o ridică în picioare. Anna-Maria se supuse cu un zâmbet ironic pe buze. O întoarse cu spatele şi o sprijini de şa. Trebuia să găsească un echilibru perfect între supunere şi dominaţie. Mâna dispăru sub fusta gri. Tânăra rămase stană de piatră.

— Nu aveţi blândeţea unei femei, observă ea.

Malko se înverşuna. La un moment dat, îşi dădu seama că era sinceră. Mângâierea lui îi făcea plăcere doar în mică măsură. Anna-Maria luase ţigara şi fuma în continuare.

— Consolaţi-vă, începu ea, în general, bărbaţii nu se pricep la astfel de lucruri.

Exasperat, Malko o mângâia întruna, fără să-i dea slipul jos. El în schimb, ajunsese aproape de orgasm. Cu un gest aproape brutal, el îi îndoi genunchii şi o pătrunse cu o mişcare orizontală şi lungă, lipindu-se de ea. Ea închise ochii câteva clipe, apoi îi deschise iar.

— E bine, zise ea cu voce egală. Îmi place când mă doreşte un bărbat.

Lui Malko îi venea s-o plesnească. Vocea era perfect

controlată. Rămase nemişcat în ea, respirând adânc ca să nu termine. Deodată, nu mai suportă privirea ironică din ochii negri. O forţă să se întoarcă, o aplecă peste birou, strivindu-i pieptul de dosare şi o posedă din nou, dar cu mai multă blândeţe.

Făcură dragoste un timp, însă fără nici un rezultat. Malko încerca să declanşeze în capul partenerei o fărâmă de simţ animalic. Se priviră încă o dată drept în ochi. Anna-Maria gâfâia zâmbind.

— Nici măcar nu aţi încercat să mă sodomizaţi, spuse ea, sunteţi un om bine crescut.

În vocea ei era atâta ironie, încât Malko înţelese brusc ceea ce îşi dorea. Dar era prea târziu... Fără să scoată un cuvânt, el o apăsă pe umeri. Ea se lăsă în voia lui şi îngenunche pe mochetă. Îi cuprinse cu gura sexul lui Malko.

Acesta renunţase s-o aducă la orgasm. Acum se lăsa el în voia ei. Deodată, Anna-Maria se opri şi spuse cu vocea schimbată:

— *Like it, kneeling*[24].

Apoi îşi văzu de treabă în continuare. După câteva clipe, el îi explodă în gură cu violenţă. Observă apoi că umerii ei se cutremurară uşor, ca şi cum i-ar fi fost frig. Anna-Maria se ridică fără o vorbă. Două cearcăne mari maronii se iviră sub ochi. Ieşi din birou cu mers de automat şi trânti uşa în urma ei.

***

Soarele strălucea puternic, dar era un frig uscat. Malko simţea un nod în gât, cu toate că se străduise să se calmeze. Gozzo punea valizele în portbagajul bătrânului Rolls-Royce Phantom al Annei-Maria. Godfrey Borg se instalase deja în spate. Mercedesul lui Gozzo era plin de bărbaţi Cu figuri de bandiţi care îşi ascundeau cu greu armamentul ciudat, dar impresionant...

Anna-Maria apăru cu taiorul ei gri, cu mănuşile lungi, negre şi cizmele strânse pe picior. Se întoarse către Malko:

— Vreţi să conduceţi dumneavoastră?

[24] Îmi place aşa. În genunchi, (n.a.).

Se uită la ceas: era douăsprezece. Se urcă la volan şi porni la drum, adulmecând mirosul plăcut al pielii învechite. Bătrânul Rolls ieşi maiestuos din parc. Afară, îi aşteptau două Austin Princess albastre ale poliţiei. Una trecu în faţa convoiului, iar cealaltă în spatele Rolls-ului. Mercedesul lui Gozzo se strecură între primul vehicul de poliţie şi Rolls. Erau bine păziţi. Anna-Maria se urcase lângă Malko şi părea complet liniştită.

Parcurseră cu patruzeci la oră mai mult de jumătate din traseu până la Gzira. Drumul nu prea era circulat. Cele patru vehicule păstrau aproximativ zece metri distanţă între ele. Malko se întreba dacă nu cumva îşi făcuse griji degeaba. Chiar şi la agenţi se puteau întâmpla minuni.

Intrau în Ta'xbiex, un port cu vile frumoase şi liniştite. Maşina de poliţie o luă în pantă, de-a lungul cheiului unde erau ancorate iahturile. În acest loc, drumul avea sens unic, iar cele două benzi erau despărţite de un zid înalt. Şoseaua cotea puţin la dreapta.

Austin-ul şi Mercedesul dispărură la curbă. După cinci secunde, Malko trecu şi el de curbă. Pe marginea drumului staţiona un vehicul. Era un dric negru.

Instantaneu, îi reveni în minte articolaşul din *Malta Times.* Douăzeci de metri îi mai separau de dric. Fără să spună nimic, puse o frână bruscă, gata să-i iasă piciorul prin podea. Bătrânul Rolls gemu şi se aşeză de-a curmezişul drumului. În spate se simţi un şoc: îl lovise maşina de poliţie. Anna-Maria Ximenes ţipă în timp ce se dădu cu capul de parbriz. Godfrey Borg se lipi de spătarul scaunului. Mercedesul lui Gozzo ajungea în dreptul dricului.

Malko nici nu apucă să strige. Dricul negru se transformă imediat într-o minge de fum şi de flăcări, înghiţind două persoane care treceau în acel moment pe acolo, plus Mercedesul lui Gozzo. Parbrizul Rolls-ului se făcu ţăndări, deşi se afla la mai bine de cincisprezece metri şi reculă împreună cu Austin-ul împins ca de o mână uriaşă.

Capitolul XX.

Cele două vehicule agăţate unul de celălalt se ciocniră de zidul de incintă al unei vile, într-un zgomot asurzitor de fiare turtite. Unda de şoc a exploziei spulberă toate geamurile pe o rază de o sută de metri. După aceea, se lăsă iarăşi liniştea.

Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Şocaţi de explozie, cei trei pasageri din Rolls zăceau printre rămăşiţele maşinii devastate. Malko se mişcă primul, asurzit încă de zgomotul exploziei, cu capul vâjâindu-i şi nemaiputând să gândească limpede. Avusese reflexul să se aplece şi, în afară de faptul că se lovise cu capul de tabloul de bord, se simţea întreg. Se uită la scaunul din dreapta lui şi simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Anna-Maria era prinsă între scaun şi podea, cu faţa plină de sânge. O bucată din obraz îi atârna sub ochi, ca un capăt de hârtie ruptă.

Malko încercă să deschidă portiera, dar aceasta se blocase. Fu nevoit să iasă prin parbrizul spulberat ca să se caţere pe capotă. Se ridică în picioare şi privi în jur.

Unul dintre poliţiştii aflaţi în Austin se clătina năucit pe picioare. Mercedesul lui Gozzo dispăruse complet, iar din dric rămăsese doar carcasa arsă. Trupurile celor doi trecători zăceau pe jos, sfârtecate. Malko ocoli Rolls-ul şi reuşi să deschidă portiera dreaptă din faţă. O scoase pe

Anna-Maria şi o întinse pe sol. Sângele din obrazul rănit nu se mai oprea. Îl zări pe Godfrey Borg în spate, ghemuit pe podea, nemişcat. Un alt poliţist ieşi din Austin, văzu faţa însângerată a Annei-Maria şi ţipă îngrozit. Malko încercă să oprească sângele cu batista, ştiind că nu poate să facă nimic.

Godfrey Borg ieşi în patru labe din Rolls ameţit din cauza şocului. Se ridică în picioare şi se sprijini de caroserie, părând că nu bagă de seamă ce se întâmplă în jurul lui.

Maşinile se opreau, iar lumea cobora şi alerga spre locul accidentului. Caroseria Rolls-ului era ciuruită de schije ca la bombardament. Aşezat pe bordura trotuarului, Malko se lupta cu ameţeala. Godfrey Borg ieşi în fine din starea lui de letargie şi fugi la Anna-Maria. Un poliţist acoperi cu haina unul dintre trupurile care zăceau pe trotuar. Curioşii începuseră să se adune, coborând din maşinile oprite sau ieşind din casele vecine. După un timp care lui Malko i se păru nesfârşit, apărură o ambulanţă şi o maşină de poliţie care îşi făceau drum printre rămăşiţe. Altă explozie îl făcu să tresară. Înaintă până la parapetul care despărţea şoseaua de cheiul aflat jos. Văzu Mercedesul cu roţile în sus. De abia distinse trupurile carbonizate şi deformate. Corpurile lui Gozzo şi ale gărzilor de corp fuseseră sfârtecate, arse şi ucise pe loc de explozie.

Dricul furat fusese burduşit cu o încărcătură puternică de explozibili şi declanşată de la distanţă. Malko se întoarse la Rolls mirându-se că nu avea nici o rană în afară de vânătaia de la cap. Veni şi a doua salvare. Acum locul era plin de gură-cască. Un infirmier îl apucă de braţ şi încercă să-l ducă la ambulanţă, dar el se desprinse.

— *Sir, are you all right?*[25]

El dădu din cap, incapabil să vorbească. Explozia îi mai răsuna încă în cap. Pe Anna-Maria o puseseră pe o targa şi îi improvizaseră un pansament din cârpe. Godfrey Borg bântuia năuc printre maşini. Mulţimea continua să se strângă în jurul lor, iar poliţiştii cu extinctoare încercau să stingă Mercedesul care mai ardea. În mijlocul acestui dezastru, Malko se gândea la un singur lucru: planul

[25] Vă simţiţi bine, domnule? (n.a.).

libienilor eşuase.

Un poliţist se aşeză pe marginea trotuarului şi începu să plângă în hohote. Altul se apropie de Malko.

— Domnule, vă ducem la spitalul St. Luke.

S-ar părea că nimeni nu înţelegea ce se petrecuse de fapt. Malko auzi două persoane vorbind despre o explozie de gaze. În realitate, adevărul era mult mai urât decât puteau bănui oamenii obişnuiţi. Malko îşi spuse că trebuia să acţioneze cumva, să profite de răgazul produs de eşecul atentatului.

În nici un caz nu trebuia să se ducă la spital. Trebuia să rămână singur şi să se gândească. Uşile ambulanţei în care se afla Anna-Maria se închiseră. Veniseră în sfârşit şi pompierii şi stropeau cu spumă carcasa dricului şi Mercedesul. Cadavrele lui Gozzo şi ale prietenilor lui semănau cu nişte paiaţe groteşti, carbonizate, nişte pitici din altă specie. Dacă Malko nu ar fi citit articolul din *Malta Times* cu o zi înainte, acum ar fi fost doar un cadavru carbonizat acoperit cu un cearceaf alb… Circulaţia fusese întreruptă, iar oamenii din vile şi echipajele iahturilor din port veneau să afle veşti. Malko se gândi la Burt Holiday. Ar fi preferat să se fi înşelat. Acum trebuia să acţioneze repede. Rolls-ul nu se putea folosi, Anna-Maria era grav rănită, iar Borg umbla ca o stafie. Dacă Malko nu lua degrabă hăţurile în mână, libienii aveau încă destul timp să mai lovească o dată. Se întrebă dacă nu lăsaseră un om la faţa locului care să-i informeze asupra rezultatului atentatului. Acum veneau mai multe ambulanţe şi maşini de pompieri. Fuseseră cel puţin şapte morţi, inclusiv nefericiţii trecători, plus răniţii din maşina de poliţie.

Malko reuşi să deschidă portbagajul Rolls-ului, îşi luă valiza şi servieta lui şi pe cea a lui Borg. În timp ce se gândea la un mijloc de transport, îşi dădu seama că se aflau la o sută de metri de vila lui Burt Holiday. Aceasta era puţin mai sus pe drumul pe care avusese loc atentatul. Acum nu-i mai băga nimeni în seamă. Ambulanţa în care era Anna-Maria porni. Pentru moment, nu mai era în pericol. Malko îl zări pe Godfrey Borg în mijlocul poliţiştilor, răspunzând la întrebări. Se duse şi îl luă încetişor de braţ.

— Haideţi, nu trebuie să mai rămânem aici, îi zise el.

Borg se lasă târât şi îşi luă servieta. Malko îl scoase dintre poliţişti şi o luară pe drum în sus. Borg se întorcea întruna spre locul dezastrului.

— Unde mergem? întrebă el. Anna-Maria unde e?

— Se află în siguranţă la spital, îl linişti Malko. Noi ne ducem să ne odihnim şi să ne gândim pentru că nu s-a terminat.

Maltezul clătină din cap.

— Este îngrozitor, nu mi-aş fi închipuit că vor îndrăzni să facă aşa ceva.

Se mai întoarse o dată. Vehiculele vârâte unele în altele: blocau drumul, amestecate ce cele de poliţie şi de pompieri. Carcasa dricului nu mai ardea. Vila lui Holiday se găsea la o sută de metri, vizavi de un teren viran. Malko urcă peronul şi apăsă pe butonul soneriei. Servitoarea, o negresă bătrână, apăru surprinsă de venirea celor doi.

— Am avut un accident de maşină, spuse Malko. Mă mai ţineţi minte? Sunt prieten cu domnul Holiday. Trebuie să dau un telefon la ambasadă.

Încremenită, ea îi lăsă să intre. Malko formă numărul liniei directe a „consilierului special”.

— Ei, făcu americanul vesel, mi-aţi telefonat ca să vă luaţi rămas bun? Sunteţi la aeroport?

— Nu, sunt acasă la dumneavoastră, spuse el.

Pe măsură ce Malko îi povestea, americanul scotea tot felul de exclamaţii incoerente. Malko încheie zicând:

— Vă sfătuiesc să veniţi acasă cât mai repede. Libienii ne-au arătat de ce sunt în stare şi nu se vor opri aici. Acum ştim că ar face orice ca să-l omoare pe Borg. Aş fi bucuros dacă i-am putea împiedica înainte să presare Malta cu cadavre…

— Vin imediat, bâigui Holiday. Aveam o întâlnire cu ambasadorul, dar o contramandez.

— Este o iniţiativă care vă onorează, zise el cu răceală. Până atunci, voi face o baie.

Închise. Godfrey Borg, prăbuşit pe un scaun, plângea cu lacrimi mari.

— Este îngrozitor, gemu el, toţi oamenii aceia au murit

din cauza mea. Ar fi trebuit să le dau documentele. Toate astea nu merită să se piardă vieţi omeneşti.

— Haideţi să faceţi o baie. Vă va prinde bine, zise Malko. Aşa era la război. Acum se punea problema câştigării ultimei bătălii. Cu urechile încă vâjâindu-i, Malko se străduia să găsească o modalitate de a dejuca planul libienilor şi să poată ieşi din Malta.

*

* *

Burt Holiday evita să-l privească pe Malko în ochi. Americanul sosise de la ambasadă ca vai de capul lui.

— Nici nu ştiţi ce am aflat! Oricum nu aţi fi plecat! Sindicatul unic, GWU, s-a opus plecării unui avion special...

— Aţi avut timp să primiţi reacţii oficiale cu privire la cele întâmplate? întrebă Malko.

Burt Holiday clătină din cap.

— Oficiale, nu. Doar oficioase. Maltezii sunt stupefiaţi, nu le vine să creadă. Fireşte că libienii neagă cu înverşunare că sunt amestecaţi în acest atentat.

Godfrey Borg se odihnea sus, după ce aflase veşti de la spital despre Anna-Maria. Au cusut-o şi acum dormea.

— Îi acuză pe israelieni, conţină americanul. Ca să-l oblige pe Mintoff să-l alunge pe ambasadorul Israelului. Asta şi-au dorit dintotdeauna.

— În concluzie, oamenii din CID nu vor să ia nici o măsură împotriva libienilor?

— Mă tem că nu, recunoscu americanul.

— Tot nu sunt avioane?

— Nu. Iar greva s-a prelungit. Va dura o săptămână. Nu sunt nici vapoare.

— Presimt că Borg o să cedeze, spuse Malko. Este în stare de orice, chiar să se sinucidă. Ar fi o prostie, după tot ce a îndurat. Mă duc la aeroport să încerc să aflu câte ceva despre grevă. Am nevoie de o maşină.

— Luaţi-o pe a mea, spuse Burt Holiday. Eu voi lua un taxi ca să mă întorc la ambasadă.

— Mulţumesc, spuse Malko.

— Nu pot să vă spun cât îmi pare de rău, spuse americanul cu sfială. Ne-am înşelat amarnic. Libienii ne-au

intoxicat. Voi trimite un telex la Londra cu tot ce s-a întâmplat.

— Dacă ar putea trimite un portavion! Oftă Malko. Când mă gândesc că toată Flota a VI-a se află în Mediterana... Apropo, aveţi vreo armă?

Fără să spună o vorbă, Burt Holiday deschise un sertar şi scoase un Smith & Wesson automat de treizeci şi opt de centimetri, pus într-un toc din piele albă. I-l dădu lui Malko.

— Luaţi-l. Este al unui soldat care a plecat în permisie. Va trebui să mi-l daţi înapoi.

Devenise dintr-o dată mai puţin formalist... Malko scoase pistolul din toc, îl puse la curea şi băgă un încărcător de schimb în buzunar. Era mai bine decât nimic.

— Cred că atitudinea celor de la Londra va fi alta după acest atentat, spuse şeful centralei. Acum suntem siguri, Borg este foarte important.

— Păcat că nu ne-am dat seama mai devreme, observă Malko. Am fi făcut economie de câţiva morţi. Aveţi cheile maşinii?

Americanul îi dădu cheile, resemnat. Malko le băgă în buzunar. Ochii aurii căpătaseră striaţii verzui. Moliciunea „angajaţilor” îl deruta mai tare decât ferocitatea libienilor. Cel puţin ei aveau o logică.

— Nu spuneţi nimănui că Borg este aici, îi recomandă el. Voi încerca să găsesc un mijloc să-l scoatem din Malta. Vă sun la ambasadă.

Plecă trântind uşa. Chevrolet-ul gri al americanului era parcat în faţa vilei. Se îndreptă spre Luqa, mizând un pic pe un miracol. Era sigur că libienii ţineau morţiş să-l asasineze pe Borg şi că CIA va reacţiona prea lent. Dacă va reacţiona...

Soluţia, dacă exista, se afla doar în mâinile lui. Maltezii erau incapabili să-l protejeze. Parkingul din faţa aerogării era pustiu. Semn rău. Intră în micul hol. Doi libieni jucau şah pe ghişeul companiei Libyan Airlines, iar o fată se documenta la cel aparţinând companiei malteze. Malko se apropie de ea.

— Sunt tot în grevă?

— Tot, răspunse ea zâmbind. Chiar şi turnul de control.

Reveniţi mâine.

În clipa în care Malko ieşea, un huruit surd zgudui pereţii aerogării. Ridică privirea şi zări un imens Boeing 747 care decola, cu steagul Italiei pe coadă. Fugi cât putu de repede înapoi şi se duse la ghişeul companiei Air Malta.

— Ce e cu avionul care a decolat acum?

Tânăra zâmbi.

— Este un aparat de antrenament. Nu ia pasageri la bord. Malko nu insistă, ci se urcă pe terasa de observaţie. Avionul luase înălţime, dispăru la orizont, apoi apăru din nou după câteva minute ca să aterizeze. Se duse la capătul pistei, se întoarse şi decolă iar.

Huruitul motoarelor zgudui din nou cerul în timp ce Malko se urca la volan. Poate că găsise o rezolvare la problemele sale. După zece minute, intra în biroul lui Burt Holiday din Floriana.

— Am găsit modalitatea de a pleca din Malta, împreună cu toată lumea, spuse Malko. Şi mai ales fără să masacrăm pe nimeni… Dar poate costa foarte mult.

— Cât? întrebă imediat şeful centralei.

— Peste cincizeci de mii de dolari, dar nu pot să apreciez exact acum.

Americanul se strâmbă.

— Pentru o sumă ca asta, ştiţi bine că aş putea să comand o „răpire” la Langley, însă, ţinând seama de împrejurări, cred că mi-o vor acorda. Despre ce este vorba?

— Compania Alitalia are aici un Boeing 747 care efectuează antrenamente. Toată ziua decolează şi aterizează. Sunt sigur că au destul combustibil ca să ajungă până în Sicilia şi să se întoarcă.

— Vreţi să răpiţi acest aparat? întrebă Holiday îngrozit.

— Nu, spuse Malko, să-l închiriez.

— Nu vor fi niciodată de acord, exclamă americanul.

— Voi face apel la Ordinul de Malta din care fac şi eu parte, spuse Malko. Au reprezentanţă diplomatică aici. Ambasadorul se numeşte Dino Zampetti. Sunt sigur că se înţelege foarte bine cu omologul italian. Este vorba de o misiune umanitară. Să evacuăm de urgenţă un rănit. Pe Anna-Maria Ximenes, care a fost victima unei maşini-

capcană. Va fi însoţită de două persoane, Godfrey Borg şi cu mine. Libienii nu pot să prevadă acest lucru. Când îşi vor da seama, vom fi deja departe…

Burt Holiday zâmbi uşurat.

— Grozav! Acopăr eu cheltuielile, chiar dacă Langley nu ne dă răspunsul la timp.

*

* *

Ambasadorul Ordinului de Malta, Dino Zampetti, era un bătrân domn fermecător, cu darul vorbirii şi extrem de bine crescut, care ascultase cu înţelegere povestea lui Malko. Anna-Maria Ximenes devenise „cea mai dragă prietenă”. Malko făcuse apel la calităţile sale, purtându-se ca un adevărat cavaler, iar interlocutorul său îşi manifestase imediat dorinţa clară de a-l ajuta. Însuşi faptul că Anna-Maria era descendenta Marelui Senior al Ordinului atârna greu în balanţă. Nu rămânea decât să transforme bunele intenţii în fapte…

— Credeţi că aţi putea obţine pentru mine această favoare de la Alitalia? întrebă Malko. Este nevoie de o intervenţie chirurgicală urgentă care nu se poate face aici…

— Ambasadorul Italiei este bun prieten cu mine, spuse imediat Dino Zampetti. Îi voi cere personal să intervină pe lângă conducerea companiei. În plus, este vorba de o acţiune în cadrul Ordinului nostru. De salvarea unei vieţi, într-un fel.

Nu ştia până unde era adevărat… Malko văzu că ridică receptorul şi sună la Ambasada Italiei. Avu repede legătura cu ambasadorul şi îi expuse datele problemei. Preciza mai întâi că era vorba de un Cavaler al Ordinului de Malta şi de o „doamnă”. Malko asculta cu sufletul la gură. Dino Zampetti puse mâna pe receptor:

— Spune că se poate.

Îi venea să-l sărute. Ca să-şi alunge nerăbdarea, începu să contemple blazoanele tuturor Marilor Seniori ai Ordinului începând din 1530. Când auzi receptorul în furcă, se trezi la realitate. Ambasadorul Ordinului de Malta îi zâmbea.

— Cred că se va aranja. Ambasadorul Italiei îi telefonează acum şefului de escală al companiei Alitalia. Acesta trebuie

să ia legătura cu Roma, dar crede că nu este decât o formalitate. Bineînţeles că acest lucru s-ar putea să coste cam mult. Mi-a pomenit de câteva mii de lire. Nu ştiu...

— Nu are importanţă, îl întrerupse Malko. Când vom primi răspunsul?

— Cel mult într-o oră, prin telex. Unde aş putea să vă găsesc?

— Mă duc la un prieten, spuse Malko.

Îi dădu numărul personaj al lui Burt Holiday şi îşi luă rămas bun de la bătrânul domn.

Nu se gândise niciodată că apartenenţa lui la Ordinul Suveranului de Malta îi va salva într-o bună zi viaţa... Puţin mai înveselit, plecă înapoi spre Ta'xbiex. În afară de carcasa arsă a Mercedes-ului şi a dricului, din atentat nu mai rămăsese nici o urmă. Vila era liniştită. Godfrey Borg dormea ghemuit în patul lui Burt Holiday, îmbrăcat. Malko coborî la parter, puse arma pe măsuţa joasă şi aşteptă să sune telefonul.

*

* *

Maiorul Dhofar coborî din lift şi intră direct în holul de la *Al Jamarya Times,* săptămânalul publicat în limba engleză în Malta. Birourile se aflau chiar vizavi de direcţia generală a companiei Alitalia, în La Valetta. Dhofar recepţionase un mesaj urgent de la omul lui de legătură de la ziar şi îi ceruse să treacă pe la el.

Ofiţerul libian era îngrijorat. Încă nu apăruseră reacţiile oficiale malteze cu privire la maşina capcană, dar ştia că nu vor întârzia să apară. Ancheta risca să descopere lucruri supărătoare. Îi părea rău că fusese de acord. Atentatul, deşi sofisticat conceput, era prea riscant pentru o ţară ca Malta. La Beirut, acest gen de incident nu dădea naţiunea peste cap. Însă şapte morţi şi toţi maltezi, era cu totul altceva. Mai ales dacă reuşeau să facă legătura între libieni şi măcel.

În plus, atentatul eşuase. Singura modalitate de a se „acoperi" în faţa şefului era să reuşească cu orice preţ. Corespondentul său se ridică cu respect când îl văzu. Era un tânăr libian de vreo treizeci de ani, proaspăt ieşit de pe băncile unei şcoli militare.

— Am veşti bune, îl anunţă el.

Dhofar chiar avea nevoie. Se aşează şi ascultă ce-i spunea libianul. Într-adevăr, erau veşti bune. Sau, mai degrabă, puteau deveni.

— Aţi păstrat bine secretul? întrebă maiorul.

— Absolut.

— Bine. Spuneţi-le celor de la *Phoenicia* că ne întâlnim la Centrul cultural. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

*

* *

Când auzi telefonul, Malko nici nu-l lăsă să sune de două ori şi răspunse imediat. Trecuse o oră şi jumătate de când fusese la ambasadorul Ordinului de Malta. Soarele strălucea, dar Godfrey Borg nu se trezise. Vocea lui Dino Zampetti era călduroasă şi încurajatoare.

— S-a aranjat! zise el. În principiu, sunt de acord. Nu ne rămâne decât să punem la punct amănuntele. Când sunteţi gata de plecare?

— Chiar acum, spuse Malko. Trebuie să chemăm o salvare de la spitalul St. Luke şi să mergem la Luqa. În maximum două ore.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. De data asta, era pe punctul să reuşească şi fără ajutorul CIA…

— Bine, spuse ambasadorul. Acum este trei şi un sfert. Le voi cere să depună planul de zbor la ora şase. Vă duceţi direct la capătul pistei, pentru că ei nu se apropie de clădirile aerogării. Vă va aştepta un angajat al companiei Alitalia ca să semnaţi actele necesare. Am garantat eu în legătură cu plata. Vă costă în jur de douăsprezece mii de dolari ora.

— Vă mulţumesc, spuse Malko, sincer emoţionat.

Însă din nou tristeţea îl făcu să simtă un ghem în stomac.

— Au obligaţia să anunţe autorităţile malteze? întrebă el.

— Da, spuse ambasadorul. Aşa cer legile internaţionale, ca să se evite coliziunile aeriene. Dar este o simplă formalitate care nu ia prea mult timp. Vreţi să ne întâlnim în faţa ambasadei peste o oră la Cavalerul St. Jean? Merg cu dumneavoastră la aeroport.

— Perfect, spuse Malko.

Închise, urcă în dormitor şi îl trezi pe Borg. Acesta se ridică tresărind, cu ochii umflaţi şi cu nelinişte în priviri.

— Plecăm din Malta peste două ore, îl anunţă Malko. Trebuie s-o luăm pe Anna-Maria de la spital.

— Unde şi cum plecăm?

— În Sicilia, cu un avion special. Haide să mergem la spital, vă explic pe drum.

*

* *

Bărbatul care îşi spunea Peter Jacobson trase zăvorul cu un zgomot sec şi intră în încăperea goală. Se duse direct la dulap şi găsi imediat ceea ce căuta. După două minute, ieşi din cameră cu un sac plin cu lenjerie murdară.

Avea de reglat nişte conturi serioase cu agentul CIA. În meseria lui, eşecurile de ordin profesional erau de neiertat. Mai ales când existau şi câteva cadavre.

*

* *

Cei doi brancardieri urcară targa în ambulanţă cu mare băgare de seamă la suportul metalic de care era agăţată perfuzia Annei-Maria Ximenes. Aceasta era inconştientă, iar faţa era bandajată în întregime.

Malko o strânse de mai multe ori de mână, dar ea nu avusese nici o reacţie. Godfrey Borg se urcase în faţă în ambulanţă. Unul dintre poliţiştii care păzeau camera rănitei se apropie.

— Domnule, vreţi să vă însoţim până la Luqa? După cele întâmplate…

— Cu plăcere, spuse Malko. Dar mai întâi ne oprim în La Valetta, la Cavalerul St. Jean.

Se urcă şi el în salvare după ce îl sfătui pe Godfrey Borg să stea mai aproape de targa, ca să elimine riscul de a fi văzut din exterior. Oricum, el făcea itinerarul. Doar nu o să lovească cu bombă şi a doua oară. Nu-i venea să creadă că era în drum spre Luqa. Chevroletul lui Burt Holiday rămăsese la spital.

După zece minute, ajunseră în La Valetta. Ambasadorul îi aştepta pe trotuar, lângă un Daimler care era în mod sigur de un leat cu el. Malko îi strânse mâna. Bătrânul domn radia

de bucurie.

— Urcaţi-vă în maşina mea, îi propuse el.

Micul convoi porni la drum. Luqa era la aproximativ un sfert de oră depărtare. În loc să se îndrepte spre aeroport, o luară la dreapta şi se opriră în faţa grilajului care interzicea accesul pe pistă, păzit de doi poliţişti în uniformă.

Se auzi un huruit. Imensul Boeing 747 trecu pe deasupra capetelor lor, vira puţin mai departe şi începu aterizarea. Departe, în mijlocul terenului, Malko zări un camion-pasarelă care aştepta la capătul pistei. Se pare că acesta va veni să-i ia ca să-i ducă la avion.

Plecă de lângă ambulanţă şi se duse la aerogara pe jos. Holul era complet pustiu, inclusiv ghişeul companiei Alitalia.

Malko strigă şi apăru o namilă de maltez unsuros. Îi spuse cine este.

— Ah da, făcu acesta, am primit telexul de la Roma. Veniţi pe aici, trebuie să semnaţi nişte hârtii.

Malko ocoli ghişeul, se închise cu maltezul în birou şi începu să semneze actele. După aceea, străbătură holul pustiu, iar maltezul luă vehiculul de serviciu, un Austin micuţ. La poartă, totul decurse normal. Ambasadorul coborî din Daimler şi îi strânse mâna îndelung lui Malko.

— Sper că prietena dumneavoastră se va însănătoşi grabnic, spuse el şi că veţi reveni în Malta în împrejurări mai bune. Mult noroc.

Malko privi cu nostalgie Daimler-ul care se îndepărta. Dino Zampetti fusese singurul lui prieten de pe această insulă aridă. Se urcă în ambulanţă şi, conduşi de maşina poliţiei, intrară pe poartă, apoi merseră pe pista care tăia terenul în două. Aparatul 747 aterizase şi rula încetişor. Opriră la capătul pistei în locul în care aştepta camioneta-pasarelă a companiei Alitalia. Trei piloţi se învârteau ca leii în cuşcă, aşteptând la rândul lor. Angajaţii îi puseră în temă.

Malko privea imensul avion apropiindu-se cu zgomotul tunetului. Inima îi bătea tare în piept. Se uită în jur: terenul era pustiu. Din locul în care se aflau, abia se zărea terasa aeroportului. Boeingul 747 era la cincizeci de metri ca un monstru gălăgios, lent şi maiestuos. Poliţistul se apropie şi ţipă ca să acopere huruitul motoarelor cu reacţie.

— Domnule, eu vă las. Nu trebuie să vă temeţi de nimic. Malko îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

Acum erau liniştiţi. Poliţiştii de la poartă nu lăsau pe nimeni să intre. Acum nu mai avea cine să se opună plecării lor! Avionul vira la capătul pistei într-un scrâşnet îngrozitor de frâne şi se opri lângă ei. Era cât o clădire cu trei etaje... Motoarele funcţionau în continuare. Cabina părea o jucărie. Uşa din faţă se deschise şi apăru un om în uniformă.

Camioneta-pasarelă se lipi de botul monstrului. Malko începu să urce, însoţit de angajatul companiei. Comandantul de bord, anunţat prin radio, îi aştepta la uşă. Infirmierii scoteau targa din ambulanţă. Godfrey Borg o însoţea extrem de grijuliu.

— Când putem decola? întrebă Malko.

— Îndată ce toată lumea se va sui la bord, spuse comandantul. Acum consumăm benzina de pomană.

Puseră targa la clasa întâi chiar pe podea. La bord, se aflau vreo şase naviganţi de zbor, repartizaţi aproape în toate zonele. Godfrey Borg se prăbuşi într-un fotoliu.

Uşa se închise.. Malko se instala şi el într-un fotoliu. După câteva minute, deveni neliniştit. Motoarele mergeau, dar avionul nu se mişca din loc... Se repezi pe scara ce ducea pe puntea superioară în cabina piloţilor. Comandantul de bord se întoarse când îl văzu intrând.

— Turnul de control nu ne lasă să decolăm încă. Malko simţi o gheară în piept.

Capitolul XXI.

Malko reuşi să-şi ascundă temerile. Această întârziere nu avea nici un motiv aparent. Aeroportul era complet gol, căci era grevă.

— De ce nu vă acordă autorizaţia de decolare? întrebă el.

Comandantul de bord făcu un gest de neputinţă.

— Of, cu maltezii nu se ştie niciodată. Poate că zboară nişte elicoptere pe aici. Oricum, sunt obligat să mă supun…

Asta ştia şi Malko. Rămase în picioare în spatele comandantului, privind sutele de cadrane care acopereau tavanul carlingii. Pilotul începu să vorbească în microfonul fixat de cască. Se întoarse către Malko.

— În sfârşit! Am primit o explicaţie. Turnul de control a primit un telefon de la direcţia generală a companiei ca să mai întârzie decolarea. Trebuie să luăm un pilot de-al nostru pe care l-a prins greva aici. Trebuie să sosească. Puţină răbdare.

Malko nu spuse nimic, dar avu o presimţire. Nu-i plăcea deloc aşteptarea asta... Cu toate astea, nu vedea cum ar fi putut libienii să se infiltreze în dispozitivul lui.

Coborî la clasa întâi. Ceilalţi naviganţi de zbor se aşezaseră în spate, căci locuri erau berechet. Perfuzia Annei-Maria se golea, treptat, iar Godfrey Borg dormea dus. Malko scoase discret pistolul din curea, introduse un glonţ pe ţeava, apoi îl puse lângă cataramă ca să-l scoată mai uşor. Paza bună trece primejdia rea.

Se duse să se uite pe hubloul uşii din faţă, observând terenul şi aerogara. Imensul avion se zguduia din cauza motoarelor care funcţionau. După câteva minute, Malko văzu un vehicul care trecea bariera. Când se apropie, recunoscu Austin-ul companiei. Se opri lângă camionul-pasarelă şi din el coborî un bărbat în uniformă de pilot. Acesta îi făcu semn şoferului camionetei şi începu să urce treptele din metal. Şoferul porni ca să lipească pasarela de avion. Pilotul urcase deja treptele şi aştepta pe platformă, cu valiza la picioare. Ochelarii de soare şi cascheta îi ascundeau oarecum figura.

Malko se dădu înapoi şi apăsă levierul care deschidea uşa. Aceasta se depărta de fuzelaj şi de deschise. Platforma se afla doar la câţiva metri. Zgomotul motoarelor cu reacţie era şi mai asurzitor.

Pilotul aştepta zâmbitor cu mâinile în buzunare şi cu un portţigaret lung în gură. Platforma înainta foarte uşor spre uşa aparatului. Malko se retrăsese într-o parte, examinându-l pe nou-venit. Din caschetă îi ieşeau câteva şuviţe de păr blond.

Marginea de cauciuc atinse fuzelajul şi platforma se opri. Malko înainta un pas în momentul în care pilotul se aplecă să-şi ridice valiza. În stadiul în care se găsea, nu mai voia să-şi asume nici un risc. Cu o mişcare precisă şi rapidă, îi smulse ochelarii bărbatului în uniforma companiei Alitalia. Acesta se îndreptă de spate, cu o expresie furioasă pe chipul mai.

Malko avu senzaţia că-i îngheaţă instantaneu sângele în vene. Figura pe care o avea în faţă era aceea pe care o văzuse în fotografiile lui Burt Holiday. Era unul dintre

ucigaşii palestinieni. Cel pe care îl chema Peter Jacobson. După forma nasului, putea trece drept evreu, însă era arab sadea… Peter Jacobson simţi că este recunoscut. Trăsăturile se încordară. Malko văzu cum i se umflă obrajii şi se dădu la o parte, în timp ce duse mâna la curea. Era sigur că portţigaretul era o armă discretă, dar mortală.

Smulse pistolul de la centură şi începu să tragă de la mai puţin de doi metri distanţă. Huruitul motoarelor înăbuşea focurile de armă. Peter Jacobson se îndoi brusc şi îşi duse ambele mâini la pântece. Malko îşi golea neîncetat încărcătorul. Cum arma se ridica din cauza reculului, câteva gloanţe îl nimeriră pe palestinian în piept, iar ultimul îi sări în obraz. Percutorul pocnea în gol, iar piedica se bloca în poziţia deschis.

În momentul în care Peter Jacobson se prăbuşea la pământ, Malko simţi platforma mişcându-se sub picioarele lui. Crezând că „pilotul” s-a urcat la bord, şoferul camionetei-pasarelă porni ca să-i permită avionului să decoleze. Din cauza marginilor înalte ale platformei, acesta nu văzuse ce s-a petrecut. Portţigaretul căzuse pe jos, dar Malko nu avu timp să-l recupereze. Fără să lase pistolul din mână, sări peste spaţiul gol şi ateriza direct în cabină.

Crezu că i se opreşte inima în loc. Godfrey Borg, sprijinit de bord, se uita la el cu privirea deja sticloasă, livid la faţă, apăsând pieptul cu amândouă mâinile. Malko slobozi un ţipăt înăbuşit de zgomotul motoarelor.

— Godfrey!

*

* *

Îl cuprinse pe maltez cu braţul şi îl duse la primul rând de scaune, apoi îl aşeză uşor. Godfrey Borg murmură:

— Am auzit zgomot şi am crezut că am ajuns… Ce s-a întâmplat? Ah, nu mă simt bine, mă sufoc… Of, mi-e rău.

Vocea metalică a comandantului de bord răsună brusc în difuzoare:

— PNC să treacă la uşi, vă rog.

Malko îl abandonă pe Borg şi se repezi la uşă şi o închise. Ultima imagine a fost aceea a terenului şi a camionului-pasarelă care se întorcea la aerogara, cu corpul inert al

palestinianului numit Peter Jacobson. Puse siguranţa uşii şi se duse repede la Godfrey Borg.

Maltezul avea capul dat pe spate, gura căscată şi nu mai respira. Malko îşi dădu seama imediat că acesta murise. De abia acum observă o pată mică de sânge pe gât, între gulerul cămăşii şi bărbie, ca o înţepătură de ţânţar. Îl şterse cu vârful degetului şi lăsă o dâră fină pe piele. Aici nimerise proiectilul tras din portţigaretul-sarbacană.

Îi dădu un şut puternic pistolului şi acesta se duse sub un scaun. Zgomotul roţilor scăzu brusc, podeaua se înclină sub picioarele lui Malko şi imensul aparat se înălţă. Decolau. Malko trebui să se prindă de un fotoliu ca să nu cadă. Într-o străfulgerare, văzu defilând prin faţa ochilor crucea aibă cu opt colţuri, simbolul Ordinului Suveranilor de Malta, pe aripa Boeingului 747. Se prăbuşi într-un fotoliu, simţind gust de cenuşă în gură.

Sfârşit.